

COLECȚIA

*Tubiri
de poveste*

LORRAINE HEATH

*Lordul
ispitei*

Prolog

Yorkshire
1844, iarna

Alergau ca să scape cu viață.

La paisprezece ani, Tristan Easton era foarte conștient de asta, în timp ce fugea în spatele fratelui său geamăn de-a lungul docurilor care scârțâiau. Nu aveau să rămână mult timp împreună. Era mult prea periculos. Semănau ca două picături de apă, cu ochi de un albastru-deschis – țigani îi numeau „ochi de fantomă” – care îi făceau ușor de recunoscut drept lorzii de la Pembroke. Iar când erau unul în umbra celuilalt, deveneau imediat o pradă ușoară pentru cel care le dorea răul.

Prin ceața nopții, iluminată slab de vreun felinar sau vreo torță întâlnită în cale, Sebastian o luă înainte, căci era mai mare cu douăzeci și două de minute. Astfel, el era al optulea duce de Keswick, acum că tatăl lor era mort – ucis, fără îndoială, de unchiul lor cel ticălos, care râvnea la titlu și la proprietățile care îl însoțeau. Însă trei copii îi stăteau în drum. Tristan avea de gând să se asigure că asta nu avea să se schimbe.

Însă inima îi bătea să-i spargă pieptul la vederea corabiei monstruoase ce se contura în beznă în fața lor, legănându-se pe apă, cu ceața învârtându-se amenințător în jurul ei. Simți amăreală în gât când mirosul de apă sărată amestecat cu duhoarea de pește putrezit îi asaltă nările.

Sebastian se opri, se întoarse – cu părul negru intrându-i în ochi – și îl prinse de umeri pe Tristan.

– Înțelegi că nu am de ales. Trebuie să facem asta.

Îi spusese aceleași cuvinte și fratelui lor mai mic, Rafe, când îl lăsase la un orfelinat. Însă Rafe nu înțelesese. Nu chiar. Cu patru ani mai mic decât ei, reacționase așa cum făcea de obicei când

gemenii făceau planuri în care nu-l includeau: plânsese, se văitase și implorase să nu fie lăsat singur. Ce smiorcăit!

Tristan nu se cobora să dea un spectacol dezgustător de aceeași factură, chiar dacă abia putea să respire de spaimă când se gândea la ce îl aștepta, chiar dacă trebuia să strângă din dinți ca să nu se dea de gol că tremura de frică. Fiori mici și reci care cumva i se păreau mult mai răi decât dărdăitul. Însă nu avea să-i facă viața și mai grea lui Sebastian. O să fie bărbat și o să-și dovedească valoarea.

Și-ar fi dorit ca Sebastian să nu se fi oprit și să nu-i fi lăsat timp să se gândească la ce se întâmpla. Unchiul lor, Lord David Easton, îi încuiase în turnul rece și întunecat de la Pembroke îndată ce toți jeltorii plecaseră de la înmormântarea tatălui lor. Mama lor era moartă de mult. Acum ajunseseră în grija unchiului lor, și se părea că acesta intenționa să scape de ei.

Încă ar mai fi tremurat în acea închisoare dacă Mary, fiica vecinului lor, nu i-ar fi ajutat să fugă. Tristan dorise să se folosească de acea ocazie ca să-l ucidă pe unchiul lor chiar atunci și chiar acolo, să termine cu ticălosul, însă Sebastian preferase să aștepte până deveneau bărbați și puteau să facă față mai bine situației. Din păcate, acel plan însemna să se ascundă. Și unde s-ar fi putut ascunde mai bine decât departe de țărmurile Angliei?

Tristan dădu scurt din cap în semn de răspuns la vorbele fratelui său. Își încleștă pumnii ca să se stăpânească și să nu-și întindă brațele, trăgând de cămașa lui Sebastian într-o ultimă încercare zadarnică de a evita despărțirea iminentă.

Degetele lui Sebastian se încleștară, înfigându-se dureros în umerii lui Tristan.

– Nu uita, în zece ani de-acum, în noaptea în care am fugit, ne vedem la ruinele vechii mănăstiri. O să ne răzbunăm, îți jur pe mormintele părinților noștri.

El dădu din nou din cap.

– Bine atunci.

Sebastian își continuă drumul pe doc până când ajunseră la corabia masivă. Aceasta scârțâia în bezna nopții. Un bărbat mătăhălos stătea lângă scândura care ducea pe vas. Mantaua sa abia dacă se mișca în briza care se simțea dinspre apă. O cicatrice

care îi brăzda obrazul stâng îi ridica un colț al gurii într-un zâmbet batjocoritor. Ochii lui erau negri ca păcatul.

Tristan simți un fior pe șira spinării. Și-ar fi dorit să facă stânga-mprejur și să se îndrepte spre grajdul unde își prioniseră caii. Și-ar fi dorit să sară pe Molly, să o ia la goană și să nu se mai oprească nicicând. Însă se forță să rămână lângă fratele său, față în față cu căpitanul cu care Sebastian vorbise mai devreme într-o tavernă.

– Ai monedele? întrebă Sebastian.

– Mda. Căpitanul aruncă în aer un săculeț de piele și îl prinse. Monedele zăngăniră. Flăcăule, sigur vrei asta? Să fii musul meu?

Tristan dădu din cap.

– E viață grea pe corabie. Nici unul din voi nu pare să fie obișnuit cu viața grea.

Tristan se chinui să-și recapete vocea.

– Nu-i e teamă, anunță Sebastian încrezător.

Tristan rămase recunoscător pentru vorbele fratelui său, fericit că putea ascunde cu succes faptul că, într-adevăr, era înspăimântat.

– Perfect, atunci. Căpitanul îi aruncă punga lui Sebastian, care o prinse cu ambele mâini, ca și când ar fi cântărit mult mai mult decât cântărea de fapt, ca și când ar fi fost îngreunată de povara conștiinței lui. Să urcăm la bord.

Căpitanul se întoarse și dădu să suie pe punte. Tristan făcu un pas... Sebastian îl prinse și îl îmbrățișă strâns.

– Fii tare.

Ochii lui Tristan ardeau. La naiba. N-o să plângă. N-o să fie un bebeluș ca Rafe. Înghiți în sec și îl bătu pe Sebastian pe spate, se eliberă și alergă în sus spre corabie. Sări pe punte.

Când privi înapoi, văzu doar umbra lui Sebastian care se depărta și dispărea în întuneric. Tristan ar fi vrut să meargă cu el. Nu dorea să fie aici. Nu voia asta.

Labă uriașă a căpitanului îi ateriză pe umăr cu suficient de multă putere cât să-l clatine.

– Mă cheamă Marlow. Tu, băiete, ai un nume?

– Lo... Se opri. Nu putea spune nimănui că era Lord Tristan Easton, al doilea la rând pentru titlul de duce de Keswick. Până își

luau înapoi ceea ce li se cuvenea prin naștere, era doar un om de rând. Își dresе glasul. Tristan.

– Ei bine, Lo Tristan, îmi zici de cine fugi?

Tristan își strânse buzele. Căpitanul își dăduse seama de greșeala lui și îl ironiza. Nu avea să mai fie atât de neatent altă dată. Măcar să fie un maestru al secretelor, dacă altceva nu putea.

– Fie, zise căpitanul. O să te strig Jack.

Tristan tresări și îl privi pe omul cel masiv.

– De ce?

– Băiete, când vrei să te ascunzi, atunci ascunzi totul.

Tristan privi în urmă către golul cel negru și amenințător în care dispăruse fratele lui. Putea s-o face. Putea să îngroape adânc totul despre propria persoană. Putea să devină altcineva. *Avea să devină altcineva.*

Spera doar că, atunci când va veni vremea, se va putea regăsi.

Capitolul 1

Am auzit dintotdeauna că ochii sunt ferestrele sufletului. În timp ce priveam în ochii lui, nu-mi puteam da seama dacă acestea erau pur și simplu închise, sau dacă zvonurile despre el erau adevărate: că nu avea suflet pentru că și-l vânduse diavolului în schimbul nemuririi. După toate poveștile, viața pe care o ducea el ar fi trebuit să-l bage în mormânt de timpuriu. Și totuși, iată-l, cu ochii de un albastru-deschis ca ai unui duh, privind fără să clipească, provocatori, periculoși. Urma să vină o vreme când aveam să pun la îndoială înțelepciunea de a nu mă fi îndepărtat, însă tânjeam la mai mult decât aveam, așa că am rămas nemișcată, refuzând să fiu înfrântă. De multe ori mă gândesc la acea noapte furtunoasă și mă întreb cât de diferită ar fi fost acum viața mea dacă mi-aș fi dat seama că acea călătorie în care mă va lua el era una pe care în curând aveam să îmi dau seama că nu doream să o fac.

Memoriile secrete ale unei doamne aventuroase

Londra

Aprilie 1858

Nu arăta cătuși de puțin a erou.

Lady Anne Hayworth se așteptase ca el să fie... ei bine, cel puțin ferchezuit. Nu văzuse niciodată un bărbat atât de neîngrijit, cu trei nasturi de la cămașă descheiați, dezvăluindu-i o bucată în formă de V din piept, care, spre surprinderea ei, părea la fel de bronzat ca și mâinile. Stătea singur la o masă dintr-un colț al tavernei, ca și când ar fi fost proprietarul aceluia loc, cu toate că ea știa foarte bine că nu era. Sau cel puțin credea că nu era. Detaliile despre el erau la fel de greu de găsit ca și el însuși.

Așa cum stătea în picioare în fața lui, era foarte tentată să vâre o foarfecă ascuțită în părul lui ca abanosul, care îi cădea pe umeri, și o lamă de bărbierit în țepii care începuseră să-i întunece maxilarul.

Ea era obișnuită ca domnia să se ridice în picioare când se apropia. Însă el continuă să stea tolănit în scaunul lui, trecându-și leneș degetul lung peste halbă, cu privirea ațintită asupra ei, ca și când și-ar fi imaginat cum ar fi fost să-și treacă degetul peste gâtul ei. Era un gând absurd, și habar n-avea de unde îi încolțise în minte. Nu era obișnuită ca bărbații să o privească deschis, ca și când s-ar fi gândit să facă lucruri necurate cu ea. Nu, nu, bărbatul acela chiar nu avea deloc stofă de erou.

Poate că domnul de la ușă, cel pe care îl luase la întrebări, o dusesse la acest bărbat ca să-i facă o glumă proastă. Caz în care îi va cere înapoi moneda de douăzeci de șilingi pe care i-o dăduse în schimbul ajutorului său. Totuși, în cazul puțin probabil în care...

Își dresse glasul și spuse:

- Îl caut pe căpitanul Stacojiul Jack.

- Jack Stacojiul. Și l-ai găsit.

- Aha. Căpitanul Jack Stacojiul, aventurierul?

Un colț al gurii sale se curbă ușor într-un zâmbet batjocoritor.

- Depinde. Ce soi de aventură cauți, prințesă?

- Nu sunt prințesă. Tatăl meu este conte, nu prinț sau rege.

El... Se opri. Detaliile privind moștenirea ei, de fapt orice fel de detalii, nu îl priveau. Mi s-a spus că mă poți ajuta.

În timp ce el își trecea privirea insolentă asupra ei, simți cum i se strânge stomacul și își încleștă pumnii înmănușați în alb ca să își oprească tremurul mâinilor.

- Depinde de ce fel de ajutor ai nevoie, zise el. Dacă e vorba de o aventură în așternuturi...

- În nici un caz! pufni ea către bădăranul arogant.

- Păcat.

Păcat? Bărbatul acela chiar nu avea gusturi. Știa prea bine că nu era vreo frumusețe. Nu avea culoare. Părul ei era alburii ca al unei fantome, iar ochii ei erau argintii. Nasul mult prea mic, buzele prea pline. Știa că ar fi trebuit să caute ajutor în altă

parte, însă primise recomandări foarte bune în ceea ce-l privea pe el. Se auzi întrebând:

– Pot să stau jos?

Scaunul din fața ei se mișcă o clipă, și ea își dădu seama că el îl împinsese cu vârful cizmei. „Încrezut fără maniere.“ Însă nu putea să nu ia în considerare faptul că fusese asigurată că era un bărbat căruia îi putea încredința nu numai viața, ci și virtutea. Nu-i stătea în obicei să ia femeii cu forța, însă dacă stătea să judece după chipul său frumos, ca să nu mai vorbim de zâmbetul ștregăresc, bănuia că femeile se întreceau pentru a ajunge în patul său. Însă ea nu se va număra printre ele. Trase scaunul și se așeză.

– Eu sunt Lady Anne. Se opri. Tatăl și frații ei nu erau de acord cu planurile ei, motiv pentru care se hotărâse să fie atât de secretoasă. Aș vrea să te angajez să mă duci în Scutari.

– Nu e un loc prea potrivit pentru o vacanță. Ce-ai zice să te duc la Brighton?

– Logodnicul meu nu se află în Brighton, pufni ea.

Își închise strâns ochii, care începuseră să o înțepe.

Familia ei îi spusese că era o idee proastă să plece într-un loc în care mulți soldați muriseră în timpul războiului din Crimeea, să vadă spitalul și ținutul în care Florence Nightingale se luptase să salveze atâtea vieți. Însă ea nu-și *dorea* neapărat să meargă acolo. Pur și simplu *trebuia*.

Deschise ochii către bărbatul lipsit de expresie din fața ei. Dacă își făcuse vreo părere despre izbucnirea ei, nu o arătă.

– N-ai nevoie de mine ca să ajungi la Scutari. Poți să îți cumperi un bilet...

– Aș vrea să călătoresc după programul meu. Vreau să ajung repede acolo. Nu am de gând să stau prea mult, însă e imperativ să... La naiba, îi venea din nou să plângă. Putea să fie mai puternică. *Va fi* mai puternică. Înghiți nodul din gât. Să îmi vizitez logodnicul și apoi să mă întorc acasă înainte să înceapă sezonul.

Obatistă surprinzător de albă și de călcată apăru în fața ei, ținută de o mână mare și aspră. Lady Anne o luă și își șterse ușor ochii cu ea.

– Mulțumesc. Privi în jos spre masa zgâriată, apoi ridică iar ochii. Nu mă așteptam ca partea asta să fie atât de incredibil de dificilă.

– De când nu l-ai mai văzut?

– De aproape patru ani. L-am condus la gară în dimineața în care mulți alții aflați în serviciul reginei și-au început călătoria spre Crimeea. Părea atât de elegant, de încrezător. Mi-a promis că se va întoarce acasă la timp să mergem la vânătoare de fazani... Își dresе glasul. Îmi pare îngrozitor de rău. Nu știu de ce îți povestesc toate astea.

Mai ales când în ochii lui nu se oglindea nici urmă de milă, nici urmă de căldură. Nu înțelegea de ce se mai deranjase să îi întindă batista... Poate pur și simplu nu suporta să vadă lacrimi.

– Ai fost despărțit vreodată de cineva sau de ceva drag? întrebă ea.

El își încleștă maxilarul, iar ea scutură rapid din cap.

– Îmi pare rău. A fost o întrebare prostească. Ești marinar. Sunt sigură că viața ta e plină de despărțiri.

– Prințesă, nu trebuie să fii sigură de nimic în ceea ce mă privește.

– Ți-am spus că nu sunt...

Ea zări triumf în ochii lui. Mușcase momeala, iar furia îi înlăturase tristețea. Ce fel de bărbat era? O clipă era înțelegător, iar în clipa următoare distant?

Ea împături cu afectare batista și i-o întinse.

– Păstrează-o.

Ea scutură din cap.

– Îmi pare rău. Nu m-am descurcat deloc bine la întâlnirea asta.

După cum am spus mai devreme, vreau să te angajez să mă duci la Scutari. Am auzit că ai o corabie remarcabil de rapidă și că ești un căpitan excepțional.

– Ambele sunt adevărate. Însă transport mărfuri, nu oameni.

– Sunt gata să plătesc foarte bine pentru corabie și pentru serviciile tale: două sute de lire.

Reușise să îl uimească. Își dădu seama de asta după felul în care o privi încet, fără obrăznicie, și cu un respect nou, ca și când ar fi văzut-o pentru prima dată.

– Sunt o grămadă de bani, spuse el într-un final.

- Suficienți cât să te faci să mă duci la Scutari, căpitane...
Scutură din cap. Care e numele tău, nu e chiar Stacojiul, nu?

- Jack ajunge.

- N-aș putea să fiu atât de familiară.

Își trânti brațul pe masă, cu palma în sus.

- Dă-mi mâna, spuse el poruncitor.

- Poftim?

- Mâna.

În ochii lui se zărea o provocare pe care ea o înțelese. Nu văzu nici un rău în a face ceea ce îi ceruse. La urma urmei purta mănuși. Trase adânc aer în piept își puse mâna într-a lui.

Înainte să apuce să clipească măcar, el își încleștă degetele lungi pe încheietura ei. Apoi, foarte încet, începu cu cealaltă mână să îi descheie nasturii mănușii.

- Căpitane...

- Șșșș.

Privi cu o fascinație îngrozită cum el îi scoase mănușa și o lăsă alături. Fără să-i ceară permisiunea, își trecu ușor degetele peste ale ei, apoi îi trasă cercuri în palmă, urmându-i liniile ca și când aștepta ca acestea să îl ducă undeva. Degetele lui erau bătătorite, aspre, cu cicatrici. Iar ea se îndoii că purta vreodată mănuși.

- Pielea ta e ca mătasea. Logodnicul tău e un bărbat foarte norocos, spuse el, pe un ton mai aspru decât cu doar câteva clipe în urmă.

- Nu e chiar atât de norocos pe cât crezi.

El nu îi mai puse alte întrebări, ci mai degrabă părea fermecat de mâna ei, de liniile care îi traversau palma.

- Pe corabia mea nu prea e loc pentru formalism, spuse el, întorcându-i comentariul de mai devreme în privința felului în care să i se adreseze. Va trebui să dormi în cabina mea.

- Dar cu siguranță fără tine în ea.

Fără să se grăbească, el își ridică privirea spre ea. Inima ei bătea atât de tare, încât se întrebă dacă el simțea asta în pulsul încheieturii ei.

- Nu, nu întotdeauna. Însă mănânc acolo. Îmi studiez hărțile acolo. Apoi, după o clipă de tăcere, adăugă: Mă îmbăiez acolo.

Ea înghiți un sec. Putea să stea pe punte cât făcea el baie. În plus, de câte băi avea nevoie un bărbat în acea săptămână și ceva cât le lua să ajungă la destinație?

– Sunt sigură că putem aranja ceva convenabil.

El își arcui un colț al gurii.

– Aduce ghinion să am o femeie la bord. Oamenii mei nu vor fi prea încântați de prezența ta. Va trebui să rămâi foarte aproape de mine ca să te pot proteja.

Acum încerca să o manipuleze, căuta să o intimideze, să o îngrijoreze. Avea patru frați. Cunoștea bine jocul.

– Te-am căutat pentru că auzisem că ești un fel de erou...

El își încleștă maxilarul, își îngustă ochii, iar ea își dădu seama că nu era deloc încântat de acea caracterizare.

– ... cu toate că detaliile în privința faptelor tale eroice nu erau prea clare. Însă am fost asigurată că știi să îți stăpânești foarte bine oamenii. Sunt sigură că, dacă le spui să se poarte frumos, așa vor face.

– Pentru șansa de a te săruta măcar o dată presupun că ar risca mușcătura unui bici.

– Nu-mi dau sărutările de bunăvoie.

– Și nici n-am nevoie de cele două sute de lire ale tale. Așa că, spune-mi, prințesă, ce altceva mai poți oferi?

Lord Tristan Easton, cunoscut pe coastă mai degrabă drept Jack Stacojiul, nu-și putu stăpâni un zâmbet larg când ea scoase un țipăt ușor și își retrase mâna fermecătoare din strânsoarea lui. Până atunci, nu mai întâlnise o asemenea piele ca mătasea. Sau asemenea foc în ochii unei femei. Însă nici nu avea obiceiul să tachineze femeile. Și totuși, ceva din ea trezea diavolul din el.

– Ești un bătăran, pufni ea.

– N-am susținut niciodată altceva.

Și l-ar fi spânzurat de cel mai apropiat capăt de velă pe oricare dintre oamenii lui care răspândea povești cum că ar fi fost erou. Nu era. Nu ca fratele său, Sebastian, care luptase în cea mai sângeroasă bătălie și abia scăpase cu viață.

– Îmi ceri să merg într-un loc în care nu am nici o dorință să merg. Trebuie să merite efortul ca să accept o asemenea neplăcere.

Cu toate că momentan nu avea alte angajamente decât să ridice halbe de bere și să facă orice avea chef.

– Este cât se poate de clar că poveștile pe care le-am auzit despre tine nu sunt adevărate... nu ești un bărbat de onoare.

El refuză să recunoască împunsătura pe care acele cuvinte i-o dăduseră în suflet. Cu mult timp în urmă, încetase să îi pese cum îl judecau ceilalți, așa că de ce naiba s-ar fi sinchisit de ce credea ea?

Tânăra se ridică în picioare cu eleganță.

– Îmi pare rău că ți-am irosit timpul. Și pe al meu. Noapte bună, domnule.

Cu un foșnet indignat al fustelor, se răsuci pe călcâie și se îndreptă țațoș spre ușă. Cineva țășni să i-o deschidă și dispăru în furtună.

Păcat.

Tristan își îndreptă privirea către masa de lângă el, unde un băiat de șaisprezece ani încerca să o vrăjească pe o chelneriță din brațele lui.

– Șoarec, se răsti el.

Băiatul deveni imediat atent.

– Da, căpitane.

Arată scurt cu capul spre ușă.

– Vreau să știu unde merge.

Fără să stea pe gânduri și fără să se plângă, băiatul cel sprinten se ridică. Dacă cineva era în stare să o urmărească, atunci el era acela.

Tristan îi prinse privirea servitoarei dezamăgite și făcu semn să-i mai aducă o halbă de bere. Când aceasta sosi, sorbi prelung din băutura brună și tare și se rezemă cu scaunul până se ciocni de perete. Așa cum făcea când cădea pe gânduri.

În ultima vreme se plictisise îngrozitor. Cu doi ani în urmă, el și frații lui își îndepliniseră, în sfârșit, promisiunea. Fusese un pic mai târziu decât preconizaseră, dar se întorseseră la Londra, îl alungaseră pe unchiul lor și își ceruseră dreptul de lorzi de Pembroke pe care îl aveau prin naștere.

Însă societatea londoneză nu îi primise imediat înapoi în sânul ei. Odată ce poziția lui Sebastian de duce de Keswick fusese

asigurată, iar unchiul lor mort, Tristan se întorsese la dragostea care uzurpase locul ocupat de Pembroke în inima lui: marea.

După aproape douăzeci de luni în care înfruntase furtuni și vijelii, revenise însă pe țărmurile Angliei, simțindu-se dezrădăcinat, ca și când, cumva, se desprinsese de ancorele lui. Nu avea nici un chef să se întoarcă în sălile plictisitoare de bal ale Londrei. În timp ce le frecventase, descoperise o mulțime de femei dornice să-i încălzească patul, însă toate erau croite din același material: satin și mătase și dantelă. Erau atrase de pericolul pe care îl reprezenta el. Era suficient să le zâmbească și îi cădeau în brațe. Nu constituiau nici o provocare pentru el.

Doamna care stătuse în fața lui era altfel. Pășise pe ușă ca și când ar fi fost însăși stăpâna nopții, chemase ploaia și poruncise tunetelor să bubuie. Cu cele mai grațioase mișcări pe care le văzuse vreodată, ridicase brațul și își trăsese gluga udă a pelerinei.

Trupul lui se încordase brusc, aproape brutal, ca răspuns la chipul splendid care i se dezvăluise. Pomeți înalți, piele fără pată. Părul ei, strâns în creștet, nu era nici blond, nici alb. Avea cea mai deschisă nuanță.

Vorbise cu un bărbat care stătea în apropiere, iar Tristan, care niciodată nu fusese gelos pe vreun bărbat, simțise invidie. Când doamna se îndreptase spre el, îi așteptase sosirea cu o nerăbdare pe care nu o mai avusese de mult. Făcuse un pariu cu el însuși în privința culorii ochilor ei. Verzi, își spusese. Însă pierduse. Erau de un argintiu palid, stăruitori. Cunoscuseră tragedia. Era sigur de asta.

Însă nu fuseseră cucerțiți, și deodată îi încolți în minte gândul să o facă el. Logodnicul ei fusese cel mai mare prost să plece la război când o avea pe ea să-i încălzească patul.

Sebastian se luptase în Crimeea. Își lăsase jumătate din chip pe câmpul de luptă și poate chiar și o parte din suflet, până când Mary revenise în viața lui și îl făcuse din nou întreg. Așa că Tristan nu iubea deloc cea parte de lume, pentru tot necazul pe care i-l adusese fratelui său, însă ideea de a o avea pe Lady Anne pe corabia lui îl atrăgea. Cu toate că nu prea era încântat să i-o ducă altui bărbat. O dorea pentru el însuși. Cel puțin pentru o vreme. Pentru un pic de hârjoneală, un pic de distracție.

Nu era surprins că nu-l recunoscuse. Nu arăta ca un gentleman. Și era posibil, din moment ce era logodită, să nu fi mers la cele două baluri la care el și frații săi își făcuseră scandaloasa apariție după ce se întorseseră la Londra. *Câtă impertinență din partea lor să fie vii, și nicidecum devorați de lupi.* Cu toate că Sebastian frecventa acum acele cercuri, doar un ochi bine format și-ar fi dat seama de asemănările dintre cei doi bărbați. Cei mai mulți nu vedeau dincolo de chipul desfigurat al fratelui său.

Lui Tristan îi plăcea faptul că ea nu știa cum se potrivea el în lumea ei – destul de incomod, dacă era să spună adevărul. Ascunsese bine asta în spatele zâmbetelor fugare, al râsului și al tachinării. Însă nu dorea să revină în labirintul societății londoneze. Rafe avea dreptate. Mai bine să rămână în umbră, unde se simțeau bine. Nu mai avuseseră de mult de-a face cu politețea. Era un veșmânt prea strâmt, pe care lui nu-i plăcea să îl poarte.

Se pricepea al naibii de bine când venea vorba de descoperit comori ascunse. O dorea pe acea Lady Anne care îndrăznise să îl abordeze și să îi ofere bani. Ar fi putut să-i ia și apoi să o ademenească de îndată ce ar fi urcat pe corabia lui, însă ar fi fost mult prea simplu.

Îi mângâie mânușa care rămăsese pe masă. În graba ei de a pleca, o uitase. Tânjea după o provocare. Și era sigur că ea avea să-i ofere una – una pe care nu o va uita nicicând.

Capitolul 2

– Ei bine? întrebă Martha îndată ce Anne se așeză comod în trăsură și porniră.

– Fratele tău s-a înșelat, din păcate, îi răspunse ea scurt servitoarei. Nu are deloc stofă de erou și cu siguranță nu este un domn onorabil.

– Sunteți sigură că vorbiți despre cine trebuie?

– Absolut.

– Nu înțeleg. Johnny a navigat cu el și a vorbit atât de frumos despre el...

- Da, ei bine, te asigur că e un bărbat cu care nu doresc să mă asociez.

Își strânse pumnul. La naiba! Își uitase mănuașă. Mâna ei încă era caldă de la călătoria pe care o făcuseră degetele lui peste ea, încât nici măcar nu se gândise la mănuașă. Nu cunoscuse niciodată o atingere atât de senzuală. Era periculos. Foarte periculos.

- Te rog, vorbește cu fratele tău și cere-i altă recomandare.

- N-ar fi mai simplu să cumpărați un bilet...

- O voi face dacă nu am de ales, însă aș prefera să nu.

Nu dorea o călătorie lungă. Pur și simplu avea nevoie de un pic de timp cu Walter ca să își ia rămas-bun. Însă când le pomenise asta tatălui și fraților ei, aceștia consideraseră că era o idee îngrozitoare să meargă acolo. Nu înțelegeau, însă cum ar fi putut? Îl iubea pe Walter, însă în ultima lor noapte împreună înainte ca el să plece, îl rănise și cu vorba, și cu fapta. Poate că, dacă n-ar fi făcut-o, s-ar fi întors acasă. Trebuia să îi ceară iertare.

El îi trimitea lunar salariul lui. Nu era mare lucru, însă ea investea fondurile pentru ei, pentru viitorul lor. Și avea de gând să folosească acum acele fonduri ca să îl vadă. Îi va lăsa un bilet tatălui ei, pe care să îl găsească după ce ea va fi plecat. Se temea că, dacă plecarea ei va fi la cheremul programelor și al altor pasageri, atunci familia ei o va găsi mai ușor și o va împiedica să plece. Însă cu o corabie la dispoziția ei, putea să plece în întunericul nopții și să fie mult în larg când familia ei avea să-i descopere fuga.

Privi pe fereastră și încercă să nu se gândească la felul în care Jack Stacojiul era stăpân pe noapte așa cum era și pe mare. Fără îndoială, era obișnuit ca femeile să roiască în jurul lui și să i se vâre în pat fără vreo remușcare. O parte mai destrăbălată din ea, pe care nu dorea să o recunoască, nu putea să le învinovățească.

Era devastator de chipeș și statura lui avea ceva măreț. Însă îi distrusese acea iluzie când îi refuzase oferta de călătorie în schimbul banilor și îi ceruse altceva. Privirea lui arzătoare arăta exact ce anume avea în minte.

Nu îi oferise asta nici lui Walter. Și cu siguranță n-o va face cu un căpitan barbar de pe mare, chiar dacă el reușise să-i invadeze gândurile cu imagini cu ei rostogolindu-se în așternuturi, doar cu o atingere ușoară a degetului său pe pielea ei. Însă se întâmplase

doar pentru că era aspru și necioplit. Un păgân. Un bărbat pentru care dorința trupească era ceva firesc. Era interesat de cucerire, însă interesul său se risipea de îndată ce doamna era cucerită. Iar ea nu avea nici un interes să fie cucerită.

Va găsi un căpitan mai potrivit. Unul în vârstă și cu mai multă experiență. Unul hidos care să nu-i facă inima să tresalte. Unul sărac care avea nevoie de bani.

Poate căpitanul Jack Stacojiul se considera ispititor – și trebuia să admită, chiar dacă nu-i plăcea, că putea fi o bucățică delicioasă de bărbat – însă ea era croită dintr-un material mai dur și nu avea de gând să se lase ademenită de ochii lui fumurii sau de promisiunea de pasiune din aceștia. La urma urmei îl refuzase pe Walter, cu toate că îl iubea din toată inima ei tânără. Zi și noapte trăise cu regretul despărțirii lor. Trebuia să ajungă la Scutari ca să își ispășească vina, ca să poată găsi fericirea – dacă nu cu el, atunci cu altcineva.

– Ce știi despre contele de Blackwood? întrebă Tristan, rămânând în prag.

Ceasul tocmai bătuse miezul nopții și știuse că-l va găsi pe fratele său în biroul lui. La urma urmei, locurile dedicate viciilor erau cel mai pline de viață când oamenii decenti dormeau.

Rafe ridică privirea din registrele sale și se încruntă la el.

– Nu te-am văzut de doi ani, și nici măcar nu te deranjezi să mă saluți cum se cade?

– Salut, zise Tristan scurt, apoi intră în cameră și privi în jur.

Fratele său adăugase un glob nou la colecție de când nu mai fusese Tristan acolo. Interesant. Se întrebă de ce îi plăceau atât de mult fratelui său.

– De când ești în Londra? întrebă Rafe.

– De o lună, fără o săptămână. Blackwood?

Fie binecuvântat Șoarec și dorința lui de a-și dovedi valoarea în fața lui Tristan, care îi oferise un loc pe corabia lui. Nu doar că o urmărise pe doamnă până acasă, ba chiar reușise să vorbească cu o servitoare ca să obțină informații. Contele avea patru fii și o fiică.

Scrutându-l cu privirea, Rafe se lăsă pe spate în scaun și își trecu degetul mare peste bărbia fină, făcându-l pe Tristan să-și

dorească să se fi ferchezuit un pic. Pe docuri, cu cât arătai mai aspru, cu atât te credeau mai puternic. Cu toate că Tristan își câștigase reputația chiar fiind incredibil de puternic. Bănuia că se putea plimba chiar și în cămăși cu dantelă și tot n-ar fi îndrăznit nimeni să se pună cu el. Cel puțin nu cu Jack Stacojiul.

– Sebastian știe că te-ai întors?

Tristan se așează oftând pe un scaun în fața lui Rafe.

– N-am trâmbițat anunțul întoarcerii.

– Are un moștenitor, să știi.

Așteptă până când Rafe îi turnă whisky într-un păhărel și îl așează în fața lui. Dădu pe gât lichidul de culoarea ambrei, apoi spuse:

– Nu știam, dar sunt ușurat. Asta ia presiunea de pe umerii mei.

– N-ai nici o dorință să fii duce?

– Absolut nici una.

– Nu vrei să o iei pe urmele unchiului și să încerci să iei titlul?

– Acțiunile unchiului dau de înțeles că era nebun, cred. Eu nu sunt. Moartea lui a fost bine-venită.

Mai ales că ultimul său gest fusese să încerce să o ucidă pe Mary. Să-i atace pe frați era una, însă să-și reverse setea de sânge asupra dragei de Mary...

– Sebastian și Mary vor sosi curând pentru sezon, spuse Rafe.

Tristan încercă să nu se arate surprins.

– Am crezut că vor rămâne pe veci la Pembroke.

– Cred că Mary l-a convins că trebuie să fie acceptat de societate de dragul moștenitorului său și al celorlalți copii care vor veni.

Ar fi putut să-l ajute să o ademenească pe Lady Anne în brațele sale, însă nu dorea să aștepte până ce ea se întorcea din călătoria cu o altă corabie.

– Deci... Blackwood. Ce știi despre el? insistă Tristan, dorind să cârmească scurta conversație la motivul pentru care se afla acolo.

– Nu face parte din club. Însă cei doi fii mai mici ai săi da. Clubul meu nu e la fel de distins ca altele, așa că este atrăgător mai mult pentru cei tineri, care nu sunt atât de dornici să păstreze aparențele.

– Și fiica lui? Ce știi despre ea?

Rafe ridică din sprânceană.

— Nu cred că face parte din clubul meu.

— Ca să vezi ce glumeț ești. Văd că n-ai devenit mai guraliv în lunile în care am fost eu departe.

— De ce îți pasă de ea?

— A venit să mă angajeze să o duc la Scutari.

— De ce? Războiul s-a terminat. Nightingale nu mai e acolo să ademenească surori medicale.

— Vrea să își viziteze iubitul.

— O duci?

— Doar dacă vrea să plătească prețul pe care i-l cer.

— Acela fiind?

El arboră un rânjet de lup.

— Asta e între mine și doamnă.

Rafe se încruntă.

— Văd că nici tu n-ai devenit mai guraliv. Însă dacă e logodită și e o doamnă, nu e deloc înțelept să cauți flirturi. Mai ales că are patru frați bine făcuți. Ai putea să cam dai de necaz.

— Nu sunt sigur că le-a împărtășit și lor dorința ei de a face călătoria asta.

— De ce crezi asta?

— Are un aer de mister și aproape că e la fel de zgârcită la vorbă ca și tine. Bănuiesc că are o mulțime de lucruri pe care nu vrea să le spună. Și îmi place să descopăr mistere.

— Las-o în pace, frățioare.

— De ce?

— Pentru că instinctul îmi spune că, dacă o iei pe calea asta, nu te așteaptă decât necazuri.

— Și, fără îndoială, ai dreptate.

Însă, din experiență, știa că necazurile rareori erau plictisitoare.

Trecu o săptămână până când ea se întoarse la tavernă. Știuse că, mai devreme sau mai târziu, îl va căuta din nou. Ceea ce îl surprinse fu rapiditatea cu care prezența ei îi aprinse dorința. Știa, ca un gentleman ce era, că ar fi trebuit să se ridice când o văzuse apropiindu-se. Însă, atunci, toți ar fi știut cât de tare o dorea. Așa că rămase unde era, așezat relaxat pe scaun, mângâind

picăturile de pe halbă cu aceeași lejeritate cu care i-ar fi plăcut să îi mângâie ei pielea umedă după o partidă fierbinte în pat.

Ea traversă încăperea cu forța unei furtuni de vară, apăsând pe fiecare pas. Ochii ei argintii scânteiau ca focul, părând de metal. Îi vedea pulsul tremurându-i la gât de furie. Pomeții ei înalți căpătaseră o nuanță roșie. Buzele ei erau strânse. Cât de mult și-ar fi dorit să i le despartă, să își treacă limba printre ele și să guste nectarul de miere al gurii ei.

Niciodată în viața lui nu avusese o reacție atât de puternică în fața unei femei pe care abia o cunoștea. O dorea, nu putea nega asta. Însă era mai mult decât atracție fizică. Ce fel de femeie și-ar risca viața și reputația călătorind spre un bărbat pe care nu l-a mai văzut de patru ani?

Nu credea în dragoste, nu putea spune că iubise vreodată o femeie atât de mult încât să riște totul pentru ea. Dragostea era domeniul poezilor... și poate al lui Sebastian. Ultima dată când îl văzuse Tristan, spusese că o iubea pe Mary. Chiar dacă ținea la ea, Tristan nu și-ar fi schimbat viața pentru ea. Nu era capabil să înțeleagă sentimente atât de profunde.

– Bădăranule! se răsti Lady Anne.

Tristan își arcui o sprânceană și ridică un colț al gurii într-un zâmbet batjocoritor.

– Bună seara, de asemenea, Lady Anne.

– M-am dus la cinci căpitani să îi angajez. M-au refuzat cu toții.

– Ți-am spus eu: o femeie la bord aduce ghinion. Marinarii sunt superstițioși. Mă îndoiesc că vei găsi pe cineva dispus să riște.

– Nu și când tu plătești dublu față de mine pentru cei care mă refuză.

El se strădui să nu-și arate surpriza că reușise să descopere acel mic amănunt. Ea făcu un pas spre el, prinse spătarul scaunului cu mâinile înmănușate și se aplecă, pe chip citindu-i-se nedumerirea.

– De ce? De ce vrei să îmi pui bețe-n roate? De ce îți pasă?

– Pentru că te vreau pe corabia mea.

La dracu'! Avusese de gând să se joace mai mult cu ea, așa cum faci cu momeala la pescuit. Însă confesiunea lui fusese

determinată de ochii ei. Suferința din ei pe care el nu o înțelegea, durerea pe care voia s-o ostoiască.

– Însă nu accepți bani.

– Nu.

– Vrei să-ți dau altceva.

– Da.

– Știi exact ce vrei, și n-o să ai parte de asta vreodată.

El își înclină ușor capul.

– Ai grijă, prințesă. Asta sună ca o provocare. Și nu m-am dat niciodată în lături de la o provocare... ca să nu spun că nici n-am pierdut vreuna.

– Să putrezești în iad.

Se întoarse și ieși furioasă din tavernă, cu mărăția celei mai fioroase furtuni pe care o întâlnise vreodată. Doamne Dumnezeu, ar trebui să îi accepte oferta, să îi ia banii, orice ca să o aibă pe corabia lui. Odată ce se aflau pe mare, nu mai putea să plece. Odată ce se aflau pe mare, avea să o facă a lui.

Anne era furioasă, atât de furioasă că îi venea să-și smulgă părul din cap. Nu, nu, asta nu rezolva situația. Era ridicol să își facă singură rău. Era suficient de furioasă cât să-i smulgă *lui* părul din cap. Asta ar fi trebuit să facă: pur și simplu să întindă mâna peste masă și să apuce un smoc din șuvițele acelea lungi și negre ca abanosul. Asta i-ar fi arătat că nu era o doamnă cu care să se joace.

– Nu înțeleg, murmură Martha cu sfială, ca și când s-ar fi temut că Anne își va revărsa furia asupra ei. Fratele meu vorbește atât de frumos despre căpitan...

– Da, ei bine, felul în care se poartă cu oamenii lui e evident foarte diferit de cel în care se poartă cu doamnele.

Dar de ce? De ce ar plăti dublu suma ei doar ca să se asigure că nici un alt căpitan nu îi va accepta oferta? Putea avea orice femeie dorea, era sigură de asta. De ce ea? De ce o voia pe ea pe corabia lui? Ca să îi poată ridica fustele? Atunci ar vedea că ale ei erau din plumb.

– Spune-i fratelui tău să îmi găsească încă un căpitan. Îi voi plăti cinci sute de lire.

– Doamnă, spuse Martha cu gura căscată. Asta merge prea departe.

Anne nu se obosi să o informeze pe Martha că își depășise atribuțiile. Erau împreună de prea mult timp ca să își pedepsească servitoarea, mai ales când știa că avea dreptate.

– O să vedem dacă mândrul căpitan Jack Stacojiul va fi dispus să plătească o mie.

Martha întinse brațul și îi luă mâna într-a ei.

– Vorbiți cu tatăl dumneavoastră încă o dată și explicați-i de ce aveți nevoie să faceți călătoria asta. Cu siguranță va aranja el ceva.

– Va dura mai mult să călătoresc după programul altcuiva.

– Nu cu mult mai mult.

Ea scoase un oftat înfrânt.

– Nu, nu cu mult mai mult. Sunt încăpățânată, știu.

Însă acel căpitan o înfuriase, și dacă pleca în călătorie altfel decât își propusese, avea să se simtă ca și când ar fi câștigat el.

– Și veți fi mai în siguranță, adăugă Martha.

Așa să fie? O femeie care călătorea singură doar cu servitoarea ei? Se putea întâlni cu cineva cunoscut care putea da din gură. Ea nu dorea să afle nimeni. Despre asta era vorba. Problema o privea exclusiv.

– Pur și simplu vreau să fac călătoria asta în felul meu.

– Lui Lord Walter nu-i va păsa.

Cu lacrimile în ochi, îi răspunse mai degrabă nopții decât servitoarei.

– Nu, nu-i va păsa.

Furia ei se transformă în tristețe. Tăcură, în timp ce trăsura străbătea străzile învăluite de ceață ale Londrei. Dragul de Walter. Își dorea să îl mai vadă o dată, să îl audă râzând, să o tachineze, să o țină în brațe în timpul unui dans într-o sală de bal, pe ritmul suav al muzicii. De când plecase el, evitase balurile, seratele și dineurile. Își dedicase timpul, împreună cu sora lui Florence Nightingale, să adune proviziile de care era atât de mare nevoie în spitalele din Crimeea. Îi vizitase la spital pe soldații care se întorceau, aducându-le măcar un minimum de confort. Apoi intrase în doliu când primise vestea că Walter murise. Orice șansă la iertare pierise odată cu el.

Doi ani. Doi ani de când era și ea moartă. De când nu mai simțise nimic. De când mergea precum un spectru fără glas. Slăbise. Nu se putea bucura de nimic. Chiar și activitatea ei preferată, cititul, nu îi mai aducea nici o plăcere. Ajungea la sfârșitul cărților fără să își aducă aminte vreun cuvânt sau povestea din ele. Însă continua să întoarcă sârguincios paginile, ca și când chiar s-ar fi concentrat asupra activității ei. Uita lucrurile atât de ușor.

Apoi, cu o lună în urmă, tatăl ei se răstise la ea să înceteze cu toanele acelea melancolice, ca și când ar fi fost un bob de mazăre care putea fi curățat de păstaie, iar coaja vieții ei aruncată, în timp sufletul rămânea. El își dorea ca ea să revină în societate și să își găsească alt soț înainte de a deveni prea bătrână. Avea douăzeci și trei de ani. Era greu să privească în urmă și să își dea seama cât de tânără fusese atunci când plecase Walter. Acum se simțea îngrozitor de bătrână.

Știa că tatăl ei avea dreptate. Trebuia să își continue viața. Știa că Walter nu se mai întorcea acasă la ea, însă dorea să aibă ocazia să își ia rămas-bun de la el în ritmul ei, în felul ei.

Dumnezeule mare, ce dor îi fusese de el. Atât de dor. Chiar și după tot acest timp.

Nu dorea să recunoască faptul că furia din seara aceea o făcuse să se simtă bine. Atât de bine. Trecuse atât de mult de când nu mai simțise altceva decât durere. Ei bine, cu excepția nopții în care îl cunoscuse pe Jack Stacojiul și simțise o ușoară urmă de – să îndrăznească să recunoască? – dorință. Când acesta îi scosese mânușa, când o atinsese. După aceea fusese fericită că îi refuzase oferta. Nu-și putea imagina cum ar fi fost să fie închisă pe o corabie micuță cu el. Desigur, Martha ar fi fost cu ea. Poate chiar încă o servitoare. Senzualitatea care răzbătea din acel bărbat avea nevoie de o armată întreagă de servitoare care să o apere.

Și iată că se gândea din nou la el, la ticălosul acela. Începuse să îi invadeze visele, momentele de trezie. Încă părea incapabilă să citească o carte și să rețină povestea. Se trezea purtată de gânduri la el. Nu se gândea la căpitanul cel bătrân, nici la cel cu cicatrice, nici la cel fără dinți, pe care îi abordase pentru călătorie. Nici măcar la cel blond și frumos care rămăsese cu o roșcată rumenă în poală în timpul întâlnirii lor. Avea un răs puternic

și un zâmbet binevoitor, însă nu la el se gândea ea. Ci la căpitanul cu ochi albaștri ca gheața, care păreau să se topească pe măsură ce stăteau de vorbă. Cel care o făcuse să se întrebe cum ar fi fost să își treacă degetele peste falca lui nebărbierită.

Walter nu apăruse niciodată nebărbierit în prezența ei. Toți nasturii lui erau întotdeauna încheiați până sus, cum trebuie. Nici măcar o șuviță din părul său auriu ca grâul nu fusese vreodată nelalocul ei. Cei doi bărbați erau complet opuși. Căpitanul nu era în nici un caz genul care să o atragă. Atunci, de ce îi bântuia gândurile?

Nu găsisese vreun răspuns la cea întrebare când trăsura se opri în fața conacului. Brusc, se simți incredibil de obosită. I se părea că nu reușise decât să își consume energia când se întâlnise cu Jack Stacojiul.

Un lacheu o ajută să coboare din trăsură, iar ea urcă anevoie treptele de piatră, una mai greu de trecut ca alta. Odată ajunsă înăuntru, simți greutatea apăsătoare a disperării. Va vorbi cu tatăl ei. Nu dorea să participe la sezonul londonez. Nu anul acesta. Poate următorul.

– Martha, te rog, lasă-mi o jumătate de oră de singurătate, apoi adu-mi niște lapte cald cu cacao, spuse ea.

– Da, milady.

Anne se prinse de balustradă și urcă cu aceeași greutate scara. Melancolia o cuprindea fără vreo avertizare sau vreo invitație prealabilă. Pur și simplu părea să o lovească după cum avea chef. Nu-i plăcea, nu o dorea. Avea nevoie de Walter ca să treacă peste asta. Tatăl ei nu înțelegea. El nu avusese niciodată nevoie de cineva, nici măcar de mama ei. Căsătoria lor fusese una de conveniență. Fuseseră mulțumiți, însă când mama lor murise de gripă cu trei ani în urmă, tatăl ei își continuase viața.

Anne își dorea să fie la fel de puternică, însă se părea că dragostea o făcea slabă, o lăsase să se lupte după ce bărbatul pe care îl iubise părăsise această lume.

Traversă coridorul lung către camera ei, aflată pe colț. Felinarele erau aprinse, însă nu o întâmpină nici un sunet. Nici un sforăit, nici un pat scârțâind, nici șoapte. Frații ei erau plecați. Și, fără îndoială, la fel și tatăl ei. De ce bărbații aveau noaptea locuri în care să se ducă, în timp ce femeile nu?

Intră în dormitorul ei și închise ușa. Își scoase pelerina și o aruncă pe un scaun, apoi își trase mânușile, refuzând să-și amintească senzația fermecătoare pe care o simțise când căpitanul îi scosese una din ele. Din fericire, avea mai multe perechi, însă tot nu îi plăcea că o lăsase pe aceea în urmă. Le aruncă peste pelerină și se duse către garderobul ei din lemn de mahon. Ușa scoase un sunet scurt când o deschise și întinse mâna în spatele dulapului ca să ia sticla de coniac pe care o furase din colecția tatălui ei. Știa că doamnele nu beau tărie, însă se simțise atât de înfrigurată după moartea lui Walter, că fusese disperată după căldură. O găsisse într-o noapte, în dulapul de băuturi al tatălui ei.

Puse un pahar pe măsuța ei de toaletă și își turnă o cantitate generoasă.

— Vreau și eu.

Se întoarse cu un țipăt de uimire, iar carafa îi scăpă dintre degete. Însă nu lovi podeaua și nu se sparse într-o mie de bucăți, căci Jack Stacojiul era suficient de aproape încât să o prindă înainte să își termine călătoria spre pierzanie.

— Ce cauți aici? întrebă ea, abia respirând și holbându-se la el.

El lăsă carafa pe măsuța ei de toaletă, aplecându-se ușor pe lângă ea. Apoi ridică o palmă în fața ei. Pe care se afla mânușa ei, cea pe care o uitase la tavernă în acea noapte îngrozitoare, cea pe care el i-o scosese cu atâta grijă.

— Am venit să-ți înapoiez mânușa.

— Cum ai intrat aici?

Privirea lui se plimbă peste trăsăturile ei, iar ea se simți brusc goală în fața acelei inspecții. Dorea cu disperare să facă un pas înapoi, însă nu voia ca el să o considere lașă.

— În fața ferestrei tale se află un copac. Pentru un bărbat obișnuit să se cațare pe catarg în timpul furtunii, câteva ramuri nu înseamnă mare lucru.

— Dacă țip, tatăl și frații mei...

— Sunt fiecare la clubul lui. Mă îndoiesc că te vor auzi.

— Servitorii...

— Când vor ajunge ei aici, eu voi fi plecat deja.

— Și exact asta vreau. Dă-te înapoi.

Cu o plecăciune ușoară, el făcu ce îi ceruse. Acum putea răsufla mai ușurată, căci nu îi mai respira mireasma. Într-un fel ciudat, avea un miros aspru și curat. Înțepător. Ca o portocală.

– Nu ar trebui să te affi aici, spuse ea, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui de fapt să urle, fără să-și dea seama de ce nu o făcuse încă.

– Fac multe lucruri bune pe care nu ar trebui să le fac.

El ridică din nou mânușa spre ea, iar ea i-o smulse din mână.

– Mulțumesc. Acum poți să pleci.

– Mă gândeam să discutăm despre călătoria ta la Scutari.

– Însă, din moment ce nu te angajez pe tine, nu văd să fie necesar.

– Nu vei găsi un căpitan dornic să te ia.

Ea își înclină cu semeție capul într-o parte.

– Nici chiar pentru cinci sute de lire?

Văzând licărul fugar de admirație de pe chipul lui, știu că avea câștig de cauză. Următorul căpitan pe care îl va aborda...

– Nici măcar pentru cinci mii, răspunse el.

Oh, acum ar fi un moment foarte potrivit să-i smulgă părul din cap. Însă se trezi întrebând:

– De ce?

– Ți-am spus. Te vreau pe corabia mea.

– Da, și în patul tău, sunt al naibii de sigură. Ei bine, asta n-o să se întâmple. Niciodată. Mă dezguști cu sugestia ta de a pune la bătaie pentru tine singurul lucru care mi-e drag.

– Logodnicul tău nu deține deja locul acela?

Sunetul palmei ei lovindu-i obrazul răsună în jurul lor. El nu încercase să o oprească, cu toate că, judecând după viteza cu care prinsese coniacul, era destul de sigură că ar fi putut s-o facă. Reflexele sale erau ascuțite și rapide. Așa că, de ce rămăsese nemișcat și acceptase? De ce nu se ferise, sau nu-i prinsese mâna, sau nu o îndepărtase?

Ea făcu câțiva pași împleticiți înapoi, până se lovi de șifonier.

– Te rog, pleacă.

Ura tonul rugător pe care-l căpătase vocea ei. Însă el avusese dreptate. Walter ar fi trebuit să-i fie mai drag decât virginitatea. El o dorise, în noaptea de dinainte să plece, iar ea fusese mult prea al naibii de cuviincioasă ca să-i facă pe plac. Acum nu va ști

niciodată cum era să fie atinsă de el și, mai rău, el murise fără să cunoască atingerea ei.

Căpitanul pur și simplu rămase acolo, în picioare, studiind-o ca și când ar fi putut descifra fiecare gând care trecea prin mintea ei. În acel moment îl ura, îl ura cu disperare. Își îndreptă umerii.

– Voi chema chiar acum servitorii.

Își aruncă mânușa pe măsuța de toaletă, se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre ușă.

– Un sărut.

Ea se întoarse din nou spre el.

– Poftim?

– Un sărut. Asta vreau de la tine ca să te iau pe corabia mea.

– Un sărut? Atât ? *Un sărut?*

Sigur înțelesese greșit.

Traversă încet covorul gros, tăcut ca un duh, până când ajunse în fața ei, coborându-și o clipă privirea arzătoare spre buzele ei. Apoi se uită în ochii ei, ținând-o prizonieră cu ușurința cu care ar fi înfășurat-o în mătase.

– Un sărut lent, pe îndelete, șopti el cu o voce atât de netedă și de catifelată încât ea simți un fior foarte asemănător cu plăcerea pe șira spinării.

Brusc se simți foarte vie, fascinată.

– Pe corabia mea, în momentul pe care îl aleg eu. Dacă vrei să te retragi, atunci o să am parte de altul, până când eu voi fi cel care îl sfârșește.

– Un...sărut, repetă ea. Nu se poate să vrei doar atât.

– Nu, nu vreau doar atât, însă mă mulțumesc să iau doar atât. Tot ce va fi mai mult voi primi de bunăvoie de la tine.

Ea scutură din cap.

– Rostești cuvinte ademenitoare, ca să mă atragi, însă știu că aștepti să ajung în patul tău.

El îi atinse buzele cu degetul.

– Nu. Nu aștept nimic mai mult decât un sărut.

– Atunci, de ce nu ți-l iei acum? Și să terminăm cu târgul ăsta?

– Pentru că vreau să te chinui așa cum mă chinui tu pe mine.

Nu putu să nu recunoască fiorul de încântare care o străbătu auzindu-i cuvintele.

– Te chinui?

– Din clipa în care ai intrat pe ușa tavernei în acea noapte cu furtună. Nu știi de ce. Știi doar că o faci.

– Pentru că nu mă poți avea.

– Poate.

Ea scutură din cap.

– Și cum știi că, odată ajunsă la bordul corabiei tale, n-o să mă iei cu forța?

– Adu-ți servitoarea, adu o duzină întreagă de servitoare. În ciuda comportamentului meu, te asigur că atunci când vine vorba de o doamnă sunt un bărbat de onoare. Aș fi putut să te împiedic să mă lovești. N-am făcut-o pentru că am meritat-o. Acele cuvinte nu-și aveau rostul.

Se întoarse și, brusc, un cuțit strălucitor apăru în raza ei vizuală.

– Ia asta cu tine. Dacă te hotărăști să mi-l înfigi în inimă, n-o să te opresc.

– E simplu pentru tine să spui asta acum.

– Un sărut, prințesă, doar asta îți cer ca să te duc la logodnicul tău în Scutari.

Probabil era o proastă să se încreadă în el, și totuși...

– Când plecăm? întrebă ea.

– Când vrei să plecăm?

– Mâine. La miezul nopții.

– Atunci, așa va fi.

Dacă i-ar fi aruncat un zâmbet arogant și un rânjel triumfător, l-ar fi lăsat să o aștepte degeaba la docuri. Însă el se mulțumi să îi întindă o bucată de hârtie.

– Instrucțiuni ca să îmi găsești corabia pe chei.

– Erai foarte încrezător că îți voi accepta termenii.

– Deloc, însă cred că e bine să fiu pregătit.

El se întoarse și, din câțiva pași mari, ajunsese la fereastră.

– Căpitane?

El se opri și o privi peste umăr.

– Ai putea folosi ușa de la intrare, zise ea.

El zâmbi, devastator de senzual, iar în ochi îi străluci un licăr.

– Și unde ar mai fi provocarea?

Apoi dispăru pe fereastră. Ea alergă după el, se aplecă peste pervaz și îl privi coborând asemenea maimuței pe care o văzuse la grădina zoologică pe stejarul bătrân și impunător.

Auzi un ciocănit în ușă și privi peste umăr, văzând-o pe Martha intrând cu o cană de cacao caldă .

– E totul bine, milady? întrebă servitoarea, iar Anne se întrebă oare cum arăta atunci chipul ei.

Poate că purta o urmă de emoție, de nerăbdare.

– Începe să împachetezi, Martha. Mergem la Scutari.

Capitolul 3

În seara următoare, Tristan stătea în picioare în față la Easton House, reședința fratelui său mai mare. Nu avea timp de asemenea prostii. Avea de pregătit corabia. Însă după ce o vizitase pe Anne cu o noapte în urmă, se dusesse la docuri să își anunțe oamenii că vor ridica pânzele în noaptea următoare. Când ajunsese la corabie, găsisese un bilet de la Sebastian, care îl invita – un termen politicos pentru a porunci – pe Tristan să se alăture familiei la cină. În mod cert, vizita la Rafe fusese o greșală. Fratele său mai mic îl anunțase pe fratele mai mare de prezența lui Tristan la Londra.

Știa că putea să ignore invitația, însă în timpul tinereții lor trecuseră prea mulți ani fără să ia legătura unii cu alții. Ce mai contau două ore, când aveau ocazia să fie împreună?

Își aminti o vreme când pur și simplu intra în casă cum dorea el, însă Sebastian era burlac pe atunci, iar casa părea să aparțină tuturor celor trei frați. Acum Tristan era mai mult un oaspete, iar căsătoria fratelui său cu Mary schimbasese într-un fel lucrurile.

Ridică inelul greu al ușii și bătut. Așa cum bănuise, un lacheu deschise în grabă ușa și îl conduse înăuntru. Când Tristan îi dădu pălăria, mănușile și haina servitorului, majordomul în vârstă își făcu apariția.

– Milord Tristan, bine ați venit acasă.

– Arăți bine, Thomas.

– Mă simt foarte bine, domnule, mulțumesc.

– Presupun că ducele e în bibliotecă.

Și, dacă era deștept, își folosea dulapul bine aprovizionat cu băuturi.

– Da, domnule. Să vă anunț sosirea?

– Nu e nevoie de asemenea formalități.

Traversă coridoarele familiare cu pași mari, observând câte un loc gol acolo unde cândva fusese agățat câte un portret al tatălui lor. Unchiul lor distrusese o mare parte dintre ele. Tristan simți furia obișnuită invadându-l odată cu amintirea ticălosului care îi făcuse să fugă ca să-și salveze viața. Moartea lui nu îi adusese nici o satisfacție.

Când Tristan se apropie de bibliotecă, un lacheu făcu o plecăciune și deschise ușa. Tristan intră fără să încetinească pasul. Camera aceea fusese a tatălui lor. Îi aducea o oarecare alinare, însă fratele său care stătea în picioare lângă șemineu îi aducea și mai multă.

– Tristan.

Colțul drept al gurii lui Sebastian se ridică în semn de bun venit, căci cel stâng era mult prea plin de cicatrici ca să poată face orice. Fratele său își lăsă paharul și îl îmbrățișă strâns pe Tristan, apoi îl bătu cu putere pe spate.

Apoi fratele său îi dădu drumul din strânsoare și se îndreptă către dulapul cu băuturi, ca și când ar fi fost stânjenit de acel bun venit călduros, unul care, fără îndoială, era rezultatul influenței lui Mary.

– De ce nu mi-ai trimis vorbă că te-ai întors la Londra?

– Nu știam clar ce planuri aveam, răspunse el, luând paharul plin ochi cu licoarea de culoarea chihlimbarului pe care i-l oferea Sebastian.

– Și acum?

– Ridic pânzele în noaptea asta.

– Atât de devreme? Întrebă încet o voce feminină.

Se întoarse și zâmbi larg către roșcata zveltă care intrase în încăpere.

– Ce privești minunată pentru niște ochi obosiți.

Îi dădu paharul lui Sebastian, traversă distanța dintre ei din trei pași mari și o ridică pe Mary în brațe, învârtind-o, în timp

ce răsul ei umplu camera. Doamne Dumnezeule, ea îl făcea să se simtă aproape ca și când s-ar fi întors, în sfârșit, acasă. Când o lăsa jos, chicotea, și amândoi erau fără suflare.

– Am înțeles că ți-ai făcut extraordinar de bine datoria și i-ai oferit un moștenitor fratelui meu.

Ea îl lovi ușor pe braț.

– N-a fost o datorie. Și deja doarme, însă o să ți-l arăt înainte să pleci.

– Mi-ar plăcea.

Își dădu seama că nu adusese un cadou pentru cel mic. Avea să rezolve asta la vizita următoare.

– Spune-ne totul.

Ea se așeză într-un fotoliu mare de pluș, iar Sebastian i se alătură, așezându-se pe brațul acestuia, cu o mână pe umărul ei, ca și când ar fi simțit nevoia să o atingă pur și simplu pentru că era lângă el. Tristan își luă paharul și se așeză pe un scaun de lângă ei.

– Nu sunt multe de spus. Ridică privirea și zări portretul de deasupra căminului. Îl înfățișa pe fratele lui, cu partea distrusă a feței ascunsă în umbră, privind către soția lui. Frumos tablou.

– Și noi am fost încântați. Dacă stăteai mai mult, aș fi făcut unul cu Sebastian, cu tine și Rafe.

– Da, sunt sigur că îți va fi foarte ușor să îl faci pe Rafe să accepte, zise el cu o grimasă. Nu își putea imagina că ar fi putut accepta. Și că tot vorbim de fratele nostru mai mic, vine și el în seara asta?

– Nu, răspunse Sebastian. Din păcate, relația noastră a rămas destul de rece și ne refuză toate invitațiile.

– Însă ți-a trimis vorbă că sunt aici.

– Da. Nu știi dacă avea idee că pleci atât de repede. Unde te duci?

Nu era sigur cum ar reacționa Sebastian auzind de călătoria lui Tristan într-un loc unde se vărsase atât de mult sânge, atât de mult din sângele lui. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să îi readucă fratelui său coșmarurile.

– Aș prefera să nu spun. E o cursă privată.

– Nu știam că faci curse private.

– Când sunt plătit bine fac orice.

– Sper că nimic ilegal, interveni Mary.

El îi făcu cu ochiul.

– Plata înseamnă totul.

Ea se încruntă.

– Nu-ți face griji, o asigură el. Nu este nici un pericol în călătoria asta.

Însă, chiar în timp ce le rostea, nu era nici el convins că acele cuvinte erau chiar adevărate. *Aducea* ghinion să ai o femeie la bord, chiar și una atât de fermecătoare precum Lady Anne. Se hotărî să riște.

– Mary, o cunoști pe fica contelui de Blackwood? Pe Lady Anne?

Ea scutură din cap.

– Îmi pare rău, mi-am petrecut cea mai mare parte din viață la mănăstire. Nu cred că ne-am întâlnit. De ce?

– Așa pur și simplu.

– De când pui tu întrebări care să n-aibă vreun scop? zise Sebastian.

– Cu siguranță, din seara asta, rânji el.

Văzând privirea încruntată a lui Sebastian, Tristan se ridică în picioare.

– Sunt înfometat deja. Putem merge la masă?

Nici fratele său, nici cumnata nu se clintiră.

– Lady Hermione știe că ești aici? zise Mary într-un final, iar el se întrebă de unde naiba răsărise acea întrebare.

– De ce ar trebui să știe?

Flirtase cu ea cu doi ani în urmă, când el și frații săi înceuseră să frecventeze din nou înalta societate.

– Îmi mai scrie din când în când să mă întrebe de tine, răspunse Mary.

– Cu siguranță e măritată acum.

– Mă tem că nu. Se pare că speră să te întorci la ea.

– A fost un flirt nevinovat. Nici măcar o dată nu i-am declarat că aș avea sentimente pentru ea.

– Chiar și așa, cred că e foarte îndrăgostită.

– E o copilă.

– Suficient de mare pentru măritiș.

– Dar nu cu mine, pentru Dumnezeu. Nu am vreo intenție să mă las pus în cătușe...

Își întrerupse discursul când Mary își ridică sfidător bărbia.

– Ei bine, îți mulțumesc, spuse ea aspru.

– Tu ești o excepție, o asigură el.

– Sper. Îl studie o clipă, făcându-l să se simtă incomod în fața acelei examinări. Ai de gând să mai revii în societate?

El scutură din cap.

– Nu e pentru mine. Sunt mai fericit pe mare.

Sau cel puțin fusese. Nu era foarte sigur de ce ultima lui călătorie îl lăsase atât de neliniștit.

– Însă te-ai străduit atât de mult ca Sebastian să își reia locul...

– Dragostea mea, spuse încet Sebastian, frații mei au propriile drumuri de parcurs.

– Însă chiar cred că toți ar trebui să fiți acolo unde ați fi fost dacă unchiul vostru n-ar fi încercat să văucidă.

Însă încercase, iar viața lor se schimbasesc pentru totdeauna. Tristan dorea să schimbe acel subiect trist. Își arcui o sprânceană.

– Chiar mor de foame.

Mary răsese, ușor forțat, oferindu-i ceea ce știa că își dorise. Fie binecuvântată. Sebastian era cel mai norocos bărbat. Tristan se îndoia că va găsi vreodată o dragoste ca aceea pe care o împărțeau cei doi. Era un lucru rar.

În graba ei de a pune, în sfârșit, la cale începutul misiunii ei, lui Anne îi ieșise din minte că alesese singura noapte din săptămână în care tatăl ei insistase ca toți copiii lui să i se alăture la cină. Dacă el și frații săi își urmau obiceiul, atunci aveau să se ducă la cluburile lor imediat după desert, însă tot era atât de distrasă de planurile ei, încât și-ar fi dorit să evite acea situație.

Își iubea familia, chiar o iubea, însă preponderența masculină putea să-i dea senzația de claustrofobie uneori, mai ales în condițiile în care părerea lor era că, din cauză că era femeie, avea nevoie de atenție constantă, opiniile lor erau mai importante decât ale ei, iar cea mai mică supărare ar fi putut să o facă să leșine, chiar dacă nu leșinase în viața ei. Nici măcar atunci când primise vestea morții lui Walter. Arborase o mască plină de curaj

și plânsese doar în singurătate. El ar fi fost mândru de spectacolul dat de ea, căci asta fusese. O aparență. Totul se reducea doar la o blestemată de aparență.

Se întrebă ce spectacol va oferi familia ei când va afla de planurile ei. Le va lăsa o scrisoare în care le va spune să nu își facă griji, însă o vor descoperi abia mâine, când vor fi treji cu toții. Bineînțeles, partea grea era să se strecoare afară din casă fără ca servitorii să dea alarma. Din fericire, doar ea și Martha știau de mica valiză pregătită din camera ei. Va avea nevoie de lachei de încredere...

– Keswick s-a întors la Londra, spuse vicontele Jameson, fratele ei cel mai mare.

Toți frații ei erau blonzi, însă părul lor conțineau diverse nuanțe de auriu pe care ea le invidiase întotdeauna.

Toți își lăsară jos tacâmurile când auziră anunțul lui Jameson, și băură din vin ca și când acesta ar fi declarat că tocmai îl văzuse pe Frankenstein al lui Mary Shelley plimbându-se pe afară și nu înțelegeau exact ce însemna asta. Își iubea mult frații, însă aceștia erau de departe cei mai mari bârfitori pe care îi produsese vreodată Londra.

– În ce scop? întrebă Stephan.

– Bănuiesc că vrea să revină în societate. Mi s-a spus că acum are un moștenitor.

– Nu i-a luat mult, murmură Phillip.

– Și frații lui? întrebă Edward.

– Dacă e ca înainte, sunt în spatele lui, răspunse Jameson.

– Nu pot accepta așa ceva, mârâi tatăl lor.

– De ce nu? întrebă Anne.

Cu toții o priviră ca și când i-ar fi crescut coarne. Era tentată să își ducă mâna la frunte să se asigure că totul era în regulă.

– Erai în doliu când lorzii de Pembroke s-au întors la Londra, acum doi ani, răspunse Jameson. Niște bătărași. Nu au maniere. Au fost crescuți în afara înaltei societăți. De-a dreptul barbari.

Ea și-i imagină țopăind prin sălile de bal fără haine pe ei.

– Am crezut că erau morți. Mâncați de lupi sau ceva de genul asta.

— Da, exact, asta am crezut cu toții, o informă Stephan. Însă, se pare că fugiseră. Pentru că unchiul lor le dorea moartea ca să poată moșteni ducatul.

— Și așa a fost? întrebă ea cu asprime.

Fratele ei ridică din umeri.

— Nu s-a dovedit niciodată.

— Povești de adormit copiii, adăugă tatăl ei. Bărbații nuucid pentru titluri.

— Sper sincer că nu, zise Jameson. Aș vrea să am totuși o viață lungă.

— Și eu la fel, râse tatăl său. Redeveni serios. Anne, dacă acești lorzi de Pembroke chiar își vor face apariția în sălile de bal, trebuie să îi eviți. Cred că marchizul de Chetwyn a pus ochii pe tine.

— Fratele lui Walter? De ce crezi asta?

Tatăl ei sorbi prelung din vinul roșu, ca și când ea n-ar fi așteptat răspunsul lui cu sufletul la gură.

— O, e doar un zvon pe care l-am auzit la club.

— S-a pus pariu pe asta?

Frații ei puneau pariu pe orice. Pierduseră o mică avere pentru că se așteptaseră să se mărite cu Chetwyn, nu cu Walter. Însă nu îl iubea pe marchiz. Walter fusese cel care îi furase inima.

— Cred că am văzut ceva mângălit în carte la White, răspunse Jameson.

— De ce pari atât de îndurerată, draga mea? spuse tatăl ei. După cum am zis, ai depășit cu mult așteptările înaltei societăți în privința chestiei ăsteia cu doliul. Nu e ca și când ai fi văduvă.

— Nu cred că societatea ar trebui să dicteze cât de mult trebuie să țin doliu, spuse ea, aprinzându-se. Era un subiect greu de abordat între ei. Asta ține de suflet.

— Da, și... ei bine, a venit vremea ca sufletul tău să își continue viața. Iar Chetwyn e o partidă foarte bună.

— O să fie aproape ca și când te-ai căsători cu Walter, zise Edward. Era fratele ei cel mai mic, cu un an mai mare ca ea și, din câte se părea, un netot.

— E dezgustător. Nu seamănă deloc cu Walter.

— Așa este. El e viu.

Ea își aruncă vinul spre fratele ei cel idiot, care țipă, se dădu înapoi și căzu cu scaun cu tot pe podea.

– Ia uite! pufni el! E vesta mea preferată!

Ea se ridică în picioare sub privirile dojenitoare ale celor rămași la masă.

– Încerc să merg mai departe și voi toți faceți ca asta să fie extrem de dificil. Mă scuzați, cred că mă doare capul.

Își aruncă șervetul pe masă, se întoarse...

– Anne, se răsti tatăl ei, pe un ton ce nu putea fi ignorat.

Strângând din dinți, se întoarse spre el cu bărbia atât de sus, încât începu s-o doară gâtul.

– Vrem ce e mai bine pentru tine. Te apropii de o vârstă la care nu vei mai fi considerată de măritat. E responsabilitatea mea să îți găsesc un soț, ca să nu fii o pacoste pentru frații tăi.

Da, douăzeci și trei de ani însemna foarte bătrână. Poate că, în loc să se întoarcă din călătorie, pur și simplu ar trebui să îi ceară lui Jack Stacojiul să o lase undeva pe o stâncă părăsită. Ar fi de preferat decât să îndure asemenea prostie deghizată în dragoste.

– O să fiu bine, zise ea. Și o să îmi fac datoria sezonul ăsta și o să îmi găsesc un soț.

– Asta e fata mea, spuse tatăl ei zâmbind.

– Vă iubesc pe toți, adăugă ea, și știi că îmi vreți binele. Însă aș vrea să mă retrag acum, așa că vă doresc o seară plăcută.

„Și vă rog, vă rog, vă rog, plecați cât mai repede la cluburile voastre, ca să pot fugi din nebunia asta.“

Capitolul 4

La naiba, întârzia. Tristan se uită din nou la ceas. Întârziase trei minute nenorocite. Abia se stăpâni să nu se plimbe înapoi și-ncolo pe punte, lăsând impresia că îi păsa în vreun fel că poate pasagera lui se răzgândise. Ar fi trebuit să împrumute trăsura lui Sebastian și să se fi oprit la ea acasă ca să o ajute dacă avea nevoie.

Se lăsa ceața. Distorsiona sunetele, creând o senzație rău prevestitoare. Felinarele de pe corabie erau aprinse, însă nu aveau cum să țină la distanță cenușiul care învăluia totul. Se întrebă

dacă nu cumva vremea o întorsese înapoi, însă nu i se păruse ușor de intimidat. Iar el se pricepea de obicei să citească oamenii, așa că de ce nu era acolo?

Pentru că își venise în fire și își dăduse seama că el avea să profite de ea. Nu o va lua cu forța, însă, Dumnezeu să-i fie martor, sigur va încerca să o seducă. Cu toate că bănuia că o femeie care îi fusese credincioasă unui bărbat preț de patru ani nu avea să-i cadă prea ușor în mreje. Cu siguranță îl iubea pe ticălos. Oare ce soi de bărbat putea să stea departe de ea, și totuși să îi câștige inima și s-o păstreze?

„Cineva mult mai bun decât tine, bătrâne, care o merită mai mult.“ Nu suporta să se gândească la asta. Ea încheiase un târg cu el. Asta era tot ce conta. Sau cel puțin așa credea el.

La naiba. Ar fi trebuit să îi ia sărutul când se aflase în dormitorul ei. Era un neguțător, un comerciant. Știa că nu trebuia să ridice pânzele înainte să fie plătit. Întâi plata, apoi serviciile. Acea fusese deviza lui încă din clipa în care începuse să își pună la bătaie talentele. Întotdeauna întâi banii. Apoi, dacă cineva se hotărâ să se retragă, rămânea cu câștigul.

Acum nu avea nimic să se...

Nu era chiar adevărat. Scoase din buzunar mănusa ei și o mângâie cu degetele, apoi o duse la nas. După ce ea se îndreptase spre ușă, el o furase din locul în care o aruncase. Nu știa ce îl apucase, doar că o voia, iar el nu era obișnuit să nu ia ceea ce-și dorea. Mirosul ei de levănțică, cu o ușoară notă de citrice, îl învălui. Bănuia că era un parfum făcut special pentru ea. Iar dacă nu, ar fi trebuit să fie. Nu își amintea să îl fi mirosit vreodată pe altă femeie.

Ce era cu obsesia aceea nebunească pentru ea? De ce i-ar păsa dacă ea ar fi lașă și s-ar hotărî să nu mai facă acea călătorie?

Își privi din nou ceasul. Cinci minute blestemate. Nu venea. Oamenii săi așteptau ordinul lui ca să ridice pânzele. Ce putea să facă în acea situație, ca să nu pară chiar ultimul neghiob?

Ar putea să plece și să se hotărască după aceea unde să meargă. Sau ar putea să spună echipajului să ia o pauză, în timp ce el cobora, închiria o birjă și o înfrunta pe trădătoarea...

Prin ceața tot mai deasă se auzi sunetul inconfundabil al unor pași grăbiți, hotărâți, cu o cadență regulată, care răzbătea

de pe scândurile de lemn ale docurilor. Pașii unei femei. O femeie zveltă. Urmau și alți pași, la o oarecare distanță.

Se strădui să nu își arate sentimentul de bucurie când apăru sub privirea lui. Nu avea să-i acorde avantajul în acea întâlnire. Avea noroc că nu plecase deja. Vârî din nou mânușa în buzunar și traversă nonșalant puntea superioară, apoi coborî treptele către puntea principală. Apoi sări pe pasarelă chiar în clipa în care ea se opri, abia respirând. Chiar și în lumina slabă vedea că era roșie la față. Va fi și mai îmbujorată când el își va cere sărutul.

– Ai întârziat, îi spuse el pe cel mai neutru ton pe care îl putu adopta.

Ochii ei argintii se măriră.

– Nici cu zece minute măcar.

– Corăbiile pleacă la program, milady.

Ea își ridică bărbia.

– Da, însă eu plătesc pentru călătoria asta, așa că mă aștept să plece după programul meu. Dacă nu ai înțeles că acesta e motivul pentru care te-am angajat, ar trebui să cauți pe altcineva.

De data asta, el nu își putu ascunde zâmbetul. Ar fi trebuit să își dea seama că nu își va cere scuze.

– Din păcate, programul oricărei corăbii depinde de maree și de vânt.

– O, nu. Nu vom putea pleca în noaptea asta?

Se întrebă de ce se grăbea așa, însă nu comentă nimic, căci era în avantajul lui să plece cât mai curând posibil.

– Cred că ne descurcăm.

O femeie brunetă care nu părea mai în vârstă decât Anne stătea în spatele ei, cu ochii clipind încontinuu, ca și când nu i-ar fi venit să creadă că se afla acolo. Servitoarea și însoțitoarea ei, fără îndoială. El făcu un semn cu capul către cei doi bărbați care îi cărau valiza.

– Vin și ei cu tine?

– Nu, doar valiza.

– Peterson! Adu la bord valiza doamnei.

– Da, căpitane.

Peterson era un bărbat înalt și masiv. Luă valiza de la lacheii în livrea, ca și când ar fi avut în ea doar fulgi. Iar când trecu pe lângă el, Tristan spuse încet:

— În cabina mea, Peterson.

— Da, domnule.

Bărbatul urcă târâș pasarela.

— Nu pare prea încântat, remarcă Lady Anne.

— E un morocănos. O să te obișnuiești cu el. Bărbații de la bord se află acolo pentru că așa aleg ei. Cei care sunt conduși de superstiții să rămână în urmă.

— Prezența mea o să îți provoace necazuri?

— Pentru tine, prințesă, aș înfrunta orice necaz.

Ea râse — un sunet dulce care îl învălui —, iar el se întrebă dacă nu cumva se trăgea din vreo sirenă. Își spuse că s-ar ciocni cu bucurie de stânci doar ca să audă acel sunet cristalin și pur.

— Nu aștepti măcar până urcăm pe navă ca să-ți începi flirtul absurd?

Nu avea să se lase ușor, însă el știuse dintotdeauna asta.

— Cuvintele tale îmi străpung inima ca un pumnal.

— Mă îndoiesc că ești atât de ușor de rănit, căpitane.

Vorbi ceva rapid cu bărbații care o însoțiseră. Când aceștia plecară, arătă spre femeia care rămăsese.

— Ea e Martha, servitoarea mea. Desigur, vine cu noi.

— Fără îndoială. Acordă-mi onoarea de a vă conduce la bord.

Îl strigă pe Jenkins, iar când tânărul veni lângă ei, îi porunci să o însoțească pe Martha pe pasarelă. Tristan îi oferă brațul lui Anne.

Ea îl acceptă și îi permise să o conducă în sus pe coridor. Avu impresia că Lady Anne tremura, dacă nu din cauza apropierii de el, atunci din cauza nerăbdării de a pleca în călătorie. Însă părea aproape sumbră când păși pe punte.

— Peterson, ocupă-te de plecare.

— Da, căpitane.

În timp ce Peterson începu să strige comenzi, iar oamenii lui să alerge peste tot pe corabie, Tristan spuse:

— Te conduc la cabină.

— Aș vrea să stau aici, afară, când ridicăm ancora.

— Cum vrei, dar hai să te duc din calea pericolului. Aici, pe scări.

Ea făcu ce i se spusese, iar el o urmă pe trepte, cu ochii la nivelul șoldurilor ei unduitoare. Odată ajunsă sus, ea se aplecă

peste balustradă. El i se alătură, însă chiar atunci își dădu seama că servitoarea ei era chiar în spatele lui. Era un adevărat ghimpe în coaste, însă avea să se descurce el cumva.

– De ce *Răzbunarea*? întrebă încet Lady Anne.

– Poftim?

– De ce ți-ai numit corabia *Răzbunarea*?

El își sprijini coatele de balustradă, își încleștă mâinile și se uită scrutător la apa neagră de dedesubt. Făcuse același lucru prima dată când nava pe care îl lăsase Sebastian se îndepărtase de port. I se păruse că marea era oglinda sufletului său. În dimineața următoare fusese de un albastru strălucitor, care îi dăduse iar speranță.

– Pentru că timp de mulți ani răzbunarea a fost scopul vieții mele. Părea un nume potrivit pentru o corabie care urma să îmi aducă o bogăție de nedescris.

– E urât să vorbești de bani.

– Tu ai întrebat.

El o măsură cu privirea. Și ea privea în larg, iar el se întrebă dacă își imagina întâlnirea cu logodnicul ei.

– Pe cine doreai să te răzbuni? întrebă ea.

– Nu te cunosc suficient de bine ca să îți spun acea poveste.

Ea îi aruncă o privire.

– Bănuiesc că ești un bărbat foarte complicat, căpitane.

– Nu chiar. Văd ceva ce vreau și iau. Simplu ca bună ziua.

Ea privi din nou în larg, în timp ce nava începu să scârțâie și să geamă. Urmă o mișcare bruscă, și deja se mișca încet pe apă.

– Credeam că ai o corabie rapidă, spuse ea.

– Nu și când suntem în port. Luna nu e suficient de puternică și nu vedem bine. Nu puteai alege o noapte mai rea. Plecarea pe zi ar fi fost mai indicată.

– Însă nu ai încercat să mă convingi să aștept un moment mai bun. De ce?

– Pentru că nu sunt foarte sigur că ai fost sinceră cu mine, și cred că ai ales cu un motiv plecarea la miezul nopții, prințesă.

El o studia cu o asemenea concentrare, încât ea fu surprinsă că inima ei încă mai reușea să bată.

– Nu te-am mințit cu nimic.

– Asta nu înseamnă că ai fost în întregime cinstită.

Ea ar fi putut spune același lucru despre el. Aproape că făcuse cale-ntoarsă când îl văzuse venind, coborând pe pasarele. Chipul său nu mai era nebărbierit. Îl considerase frumos și înainte, însă bărbierit arăta devastator. Părul îi era legat la spate cu o fâșie de piele, iar ea simți nevoia să i-l elibereze. Vântul ușor îi umfla cămașa albă și largă, sporindu-i cumva aerul de masculinitate senzuală.

Nu își amintea când apreciasse ultima dată un bărbat. Niciodată de când plecase Walter. Să privească un bărbat chiar și cu cea mai mică urmă de dorință ar fi însemnat să își trădeze logodnicul. Nu putea pretinde că ceea ce simțea atunci era dorință, însă, cu siguranță, era conștientă de prezența lui. O conștientizare puternică, neliniștitoare din cauza intensității ei. I se strânse stomacul și simți o nevoie uriașă să se așeze. Însă rămase nemișcată.

– După cum ai spus și tu pe scurt, nu te cunosc suficient de bine cât să îți spun totul. Însă îți jur că nu e nici un pericol.

– Păcat. Mă hrănesc cu pericole.

– Da, îmi imaginez că așa e.

Se îndepărtau tot mai mult de docuri. Și mai multe umbre se țeseau între ei, iar ceața îi învăluia, făcând tot mai greu pentru felinarele navei să o străpungă. Apa se lovea de carenă. Noaptea era una liniștită. Anne nu era sigură cât de mult contribuia prezența lui la liniștea ei. Cumva, știa că avea puterea și priceperea de a o proteja de orice pericol pe care l-ar fi putut întâlni.

Auzi un fâlfâit și privi înapoi, apoi văzu o velă desfășurându-se. Curând, corabia aluneca mai rapid. Ea închise ochii și se lăsă în voia vântului.

– Milady.

– Sunt bine, Martha.

– Știi să înoți? întrebă el.

– Nu, însă bănuiesc că tu știi. Și că ai sări să mă salvezi, nu-i așa?

– Dacă prețul e convenabil.

Ea deschise ochii și îl privi. El zâmbea ca și când s-ar fi bucurat de mișcarea corabiei la fel de mult ca și ea.

– Nu prea cred că ești mercenarul care pretinzi că ești.

- Nu fac niciodată nimic fără să fiu plătit.

- Însă, dacă mă înec, nu vei primi acel sărut, nu-i așa?

- Poate ar trebui să îl iau chiar acum.

Gura ei se uscă. Știa că dorea să îl ia, bineînțeles, că îi va cere plata. Însă pur și simplu nu se așteptase să o facă atât de curând.

- Aș vrea să îmi văd cabina acum.

- Cum dorești.

Din nou îi oferi brațul lui, iar ea, deși ar fi vrut să îl ignore, nu era prea sigură că se putea mișca fără să cadă, pe corabia care se legăna. La fel ca înainte, îi recunoscuse puterea din braț, fermitatea mișcărilor. Traversă nava fără nici cea mai mică problemă.

Încercă să se gândească la ceva ce ar putea spune, la ceva care să mai scadă din tensiunea care se lăsase brusc între ei. Știa unde o ducea și nu dorea să se gândească la asta. El nu va mai dormi acolo, însă până atunci o făcuse. Va sta întinsă în patul în care stătuse el întins.

Însă mintea ei nu găsea nimic neimportant de rostit, în timp ce enormitatea acelei povești începea să o apese. Tatăl ei i-ar fi tăiat capul dacă ar fi știut ce făcea. Din fericire, vizitiul trăsorii și lacheul juraseră să nu dezvăluie numele corabiei pe care urcase. Nu că tatăl ei ar fi putut să-i ajungă din urmă.

Coborâră încă un nivel de la puntea principală. Căpitanul deschise o ușă. Ea trase adânc aer în piept ca să își stăpânească bătăile nebunești ale inimii când intră în încăperea mică. Două piese de mobilier dominau spațiul. Patul lui. Nu era surprinsă că era mare. Un bărbat cu înălțimea și proporțiile lui avea nevoie de mult loc în care să se miște în somn.

Cealaltă piesă era biroul său. În spatele său erau rafturi. Cărțile erau aliniată perfect pe ele. Dickens. Cooper. Shelley.

Martha se apropie, și doar atunci intră și el. Camera părea și mai mică din pricina prezenței lui.

- Citești, spuse ea neutru.

- Pe o navă poți să te plictisești ușor.

- Da, îmi dau seama.

Însă nu își dădea. Se gândise că lui nu-i mai rămânea mult timp pentru ea, că se va ocupa cu manevrarea vasului, însă, desigur, avea un echipaj care să se ocupe de astfel de lucruri.

— Camera de lângă asta este a secundului meu. E disponibilă pentru servitoarea ta.

Anne se întoarse spre el.

— Nu e nevoie de asemenea deranj. Ea va sta cu mine.

Ochii lui sclipiră.

— Dacă dorești.

— Doresc.

El dădu scurt din cap.

— Mai ai nevoie de ceva înainte să te las dormi?

Ea dădu din cap și înghiți în sec.

— Martha, lasă-ne o clipă.

Martha deschise gura, însă Anne îi aruncă o privire aspră. Nu tolera nici cea mai mică tentativă de revoltă. Martha închise din nou gura și se îndreptă spre ieșire.

— Închide ușa după tine.

Ea o trânti.

— Nu e de acord cu călătoria asta, zise el.

— E doar protectoare.

Ea își scoase pelerina și o lăsă cu grijă pe birou. Îi întâlni privirea, susținând-o.

— M-am gândit că îți vrei plata înainte să fim prea departe în larg.

— Chiar așa?

Din doi pași mari fu suficient de aproape cât să-și amestece răsuflarea cu a ei, iar ea fu nevoită să își lase capul pe spate ca să continue să privească în ochii săi albaștri ca de gheață. Își așeză degetele îndoite pe obrazul ei, mângâindu-i buza de jos cu degetul mare.

Limba ei ieși fără să vrea să lingă locul în care o atinsese el și putut să jure că simțise gustul sărat al pielii lui. Ochii lui se întunecară. Avea gene incredibil de lungi. Nuanța lor de abanos făcea ca albastrul ochilor să pară și mai deschis, precum cerul într-o zi strălucitoare de vară.

El se aplecă spre ea.

Ea își ținu răsuflarea.

Privirea lui căzu pe buzele ei.

Buzele o înțepau.

Își ridică privirea spre ochii ei.

Ea așteptă și așteptă...

El se apropie și mai mult.

Ea dădu să închidă ochii.

- În momentul ales de mine, prințesă. Și nu este acesta. Somn ușor.

El o ciupi de nas, zâmbind larg, se întoarse și ieși din cameră.

Dacă ar fi putut să treacă peste furia ei, ar fi strigat după el. Martha dădu năvală înăuntru.

- O, Doamne sfinte, ce a făcut?

- Nimic.

„M-a ciupit de nas!“ Doar n-o să recunoască asta. Nu voia să o sărute? Se răzgândise? Se așeză pe marginea patului și se zgâi la ușa închisă. Se ridică din nou.

- Mi-a urat somn ușor. O să-i arăt eu. O să realizez asta cu un succes remarcabil.

În timp ce se pregăteau pentru culcare, amândouă fură surprinse să găsească apă caldă în lavoar. Desigur, căpitanul pusese pe cineva să pregătească încăperea înainte să coboare ele. Așternuturile erau curate, proaspăt spălate, însă când Anne se urcă în pat simți parfumul înțepător al lui Jack Stacojiul.

Martha suflă în lampă și se vâri lângă ea, însă între ele rămăsese suficient loc cât să nu se atingă. Anne nu voia să se gândească că acel pat fusese conceput special cât să încapă în el căpitanul cu o femeie în brațe.

- Cred că fratele meu s-a înșelat, șopti Martha. Cred că acest căpitan poate fi un bărbat foarte periculos.

- Dacă era periculos, ar fi încuiat ușa, și el, nu tu, ar fi fost cu mine în patul ăsta.

În beznă, Anne ascultă scârțâitul vasului. Însă nu dormea. În schimb, se întrebă de ce el putea rezista atât de ușor fără să o sărute. Și de ce își dorea să scape odată de asta.

La cârmă, Tristan strângea atât de tare timona, încât începuseră să îl doară mâinile. Să plece de lângă ea fără să guste din acele buze roșii și pline fusese unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată. Când îi atinsese obrazul cu încheieturile degetelor, își trecuse degetul mare peste buza ei de jos delicată,

ii respirase parfumul... Când i se accelerase respirația și ochii ei dăduseră să se închidă...

Un sărut. Asta fusese tot ce ceruse el ca plată. Prost imbecil. Niciodată în viața lui nu făcuse un târg din care să iasă în dezavantaj. Ar fi trebuit să îi ceară câte un sărut pe zi. În schimb, ceruse unul pentru întreaga călătorie. Trebuia să o facă să și-l dorească atât de tare, încât să fie dispusă să îi ofere mai mult. Pentru că, odată ce el obținea acel sărut, ea trebuia să îl inițieze pe următorul. Din păcate, era constrâns de un program. Trebuia să își ceară sărutul înainte să ajungă la Scutari, pentru că, odată ce își vizita logodnicul, dragostea ei pentru el avea să renască și va considera sărutul pentru Tristan doar o plată și nimic mai mult.

Dacă avea noroc, vântul nu urma să bată deloc, și sosirea lor la destinație va fi întârziată. Poate ar fi bine să o ia pe drumul greșit, pe la Capul Bunei Speranțe, apoi peste Oceanul Indian către insulele tropicale. Poate chiar va putea să o convingă să se adapteze obiceiurilor locale și să umble aproape fără haine. Acel gând îl făcu să zâmbească. Poate chiar acum, când se cuibărise în patul lui, era aproape complet dezgolită.

Așternuturile lui, cabina lui îi vor purta mirosul după plecarea ei. Nici o femeie nu fusese pe teritoriul lui. Oamenii săi considerau că era un pic nebun să facă acea călătorie cu două femei pe cap, însă cei care rămăseseră cu el erau plătiți suficient de bine pentru serviciile lor cât să nu se plângă.

Ceața apăsătoare îl îmbrățișa în același fel în care dorea și el să o îmbrățișeze pe ea – să o învăluie cu totul, să nu lase nimic neatins. Se întrebă cât de departe îl va lăsa să ducă acel sărut. Nici pe departe atât cât și-ar fi dorit el, de asta era sigur.

Oare logodnicul ei se va întoarce cu ei? Era un gând dezamăgitor, care nu îi trecuse prin cap până atunci. Nu că ar fi contat. Nu o dorea mai mult decât pe durata acelei călătorii. La fel cum se întâmpla cu toate celelalte lucruri din viața lui, când ceva devenea constant, îl plictisea. Avea nevoie de aventuri noi, de femei noi, de provocări noi. Însă să o cucerească pe ea va fi cel mai mare triumf al său.

O va tachina cu acel sărut până când ea avea să fie dispusă să îi ofere totul.

Capitolul 5

Anne se trezi într-un legănat ușor și cu soarele pătrunzând prin ferestrele cu menouri. Era pe navă, în sfârșit în drum spre Walter, și totuși visele ei nu fuseseră bătuite de imagini cu el. Ci de un demon brunet cu ochi albaștri, a cărui apropiere îi stârnea furnicături pe piele și nevoia de a fi atinsă. Niciodată nu încercase acest soi de dorință și nu prea știa cum să reacționeze. Nu semăna cu nici unul dintre bărbații pe care îi cunoscuse până atunci. Era o curiozitate. Atâta tot. Dacă doar îi atingea falca țepoasă și îi simțea buzele apăsate pe ale ei, atunci interesul ei față de el avea să fie satisfăcut.

Desigur, tatăl ei avea dreptate: venise vremea să renunțe la doliu. În timpul sezonului trebuia să întâlnească pe cineva care să îi fie pe plac. Era o femeie tânără cu nevoi. Fusese singură prea mult timp. Asta însemnau toate acele dorințe ciudate: că nu era doar receptivă la atențiile unui bărbat, ci că și avea nevoie de ele. Iar căpitanul Jack Stacojiul era pur și simplu foarte priceput să facă sângele unei femei să fiarbă.

După ce o îmboldi pe Martha să se trezească, se îmbracă în aceleași haine pe care le purtase cu o noapte în urmă. Adusese o rochie specială pentru vizita ei la Scutari și alte două rochii pe care să le poarte în timpul călătoriei și înapoi. Însă nu pusese ochii pe căpitan, așa că nu prea o interesa dacă o vedea în aceleași haine. De fapt, poate că era mai bine să nu se pregătească prea mult pentru zi. Nu dorea să creadă că avea chiar și cea mai mică urmă de interes pentru el. Sălile de bal ale Londrei nu erau locuri pentru bărbați atât de bătărași.

Când Anne termină cu îmbrăcatul, o lăsă pe Martha să se întoarcă în pat, iar ea ieși din cabină. Când ajunsese pe puntea principală, își miji ochii spre lumina strălucitoare a soarelui. Nu-și amintea să fi fost atât de orbitoare la Londra. Bărbații umblau încoace și încolo, toți părând ocupați, însă cu toții își scoteau pălăriile în fața ei dacă purtau, sau își duceau două degete la frunte dacă nu purtau. Nimeni nu se uita pofticios la ea, nimeni nu o făcea

să se simtă așa cum o făcea să se simtă căpitanul – ca și când ar fi știut exact cum arăta pe sub fuste.

– Îl găsiți sus pe căpitan, spuse un bărbat, iar ea și-l aminti de noaptea trecută.

– Mulțumesc, domnule Jenkins.

Urcă scara încet. Dacă era ocupat, nu dorea să îl deranjeze. Și nici să îl ia prin surprindere, cu toate că părea un bărbat ce nu putea fi prins pe picior greșit.

Se opri în capătul scării. Rezemat pe spate pe un scaun, cu o cizmă sprijinită de balustradă, cioplea meticolos cu un cuțit o bucată mică de lemn. Un puștan căruia nu-i dădea mai mult de cincisprezece ani stătea turcește pe jos, aplecat deasupra unei cărți din care citea cu voce tare. Se poticnea la cuvintele mai grele și, când era clar că nu putea trece mai departe, căpitanul îi oferea răspunsul. Se întrebă dacă știa cumva pe dinafară acea poveste, pe care o recunoscuseră îndată: *Colindă de Crăciun*.

Nu-și dădu seama că făcuse zgomot, însă căpitanul privi înapoi peste umăr, apoi se îndreptă cu scaunul și se ridică în picioare. Băiatul se opri din citit.

– Lady Anne, sper că ai dormit bine, spuse căpitanul.

– Ai un pat foarte confortabil.

Își dori să nu fi menționat acea piesă specifică de mobilier, când el îi aruncă o otheadă ca și când și-ar fi imaginat-o perfect în acele așternuturi.

– Însă mă tem că servitoarea mea are grețuri în dimineața asta.

– Sper că vor trece odată ce se obișnuiește cu marea. Ți-e foame?

– Foarte foame.

– De la aerul de mare, rânji el. Șoarec, adu-i micul dejun.

– Da, căpitane.

Puștiul lăsă cu grijă cartea pe o măsuță, ca și când ar fi fost cea mai prețioasă comoară, apoi o zbughi pe lângă ea, schiopătând vizibil. Anne se apropiă de bărbatul înalt, cu umeri puternici.

– E schilod.

– N-aș zice, ripostă el cu asprime. Picioarul lui e doar ușor îndoit, însă sunt sigur că se poate cățara pe catarg mai repede decât tine.

- Da, desigur. Nu am vrut să îl jignesc.

Tristan arată spre scaunul din partea cealaltă a mesei la care stătea el.

- Imediat, răspunse ea, apoi se duse spre balustradă, se întoarse și se rezemă de ea. I se tăie respirația văzând stâncile albe din depărtare. Ce priveliște minunată. Am crezut că deja suntem prea departe ca să o mai vedem.

- Am călătorit mai încet din cauza ceții.

Vântul se juca din nou cu cămașa lui și aceiași trei nasturi erau descheiați. Nu știa dacă își dorea să-i încheie ca să pară mai decent, sau să îi descheie și pe ceilalți ca să pară și mai indecent. De ce i-ar păsa de starea în care se aflau nasturii lui?

Ca să-și ascundă slăbiciunea care îi cuprinsese brusc picioarele, luă scaunul pe care i-l oferise el mai devreme. Genunchii i se înmuieră din cauză că se afla pe apă, nu din cauza lui. La fel ca și Martha, trebuia să se obișnuiască cu marea.

- De ce Șoarec? întrebă ea. Puștiul, adică. De ce părinții lui au ales să-l numească Șoarec? Știi?

- Nu știu cum l-au numit părinții lui. Însă l-am găsit ascuns în cală, tăcut ca un șoarece. Și așa i-a rămas numele.

- Înseamnă că era pasager clandestin?

- E un fel de-a spune. Acum face parte din echipajul meu.

- Și treaba lui e să-ți citească?

- Printre altele, rânji el.

Băiatul reveni cu o tavă care arăta mult mai apetisant decât se așteptase ea. Ouă, șuncă, pâine, portocale și un ceainic minunat cu ceai. După ce lăsă tava în fața ei, dispăru fără să primească alt ordin de la căpitan, iar ea presupuse că acesta discutase deja cu el chestiunea intimității, încă dinainte să se trezească ea.

- Mânânci cu mine? întrebă ea, căci nu ar fi putut mânca singură atât de mult.

- Am luat deja micul dejun.

- Atunci ceai?

- Nu.

Ea își așeză șervetul în poală. Nu putea să nu recunoască faptul că era foarte plăcut să stea acolo și să se bucure de micul dejun.

- Chiar trebuie să te uiți la mine? Felul intens în care mă examinezi îmi poate strica digestia.

- E greu să nu mă uit la ceva atât de încântător.
- Lingușirea falsă nu îți va aduce nimic, căpitane.
- Nici nu am nevoie de cuvinte false.

Însă reveni la cioplitul lui în timp ce ea își întinse untul pe pâine.

- Nu mi s-a părut că ești genul de bărbat care să cioplească lemn cu cuțitul, spuse ea.

- După cum am menționat și aseară, în larg te poți plictisi repede. Avem zile, săptămâni, luni fără nimic de făcut, doar cu câteva secunde de agitație din când în când. Trebuie să găsești ceva de făcut. Deși mă pot gândi la metode mult mai plăcute de a-mi folosi mâinile.

Ea ridică brusc privirea și îi întâlnește zâmbetul obraznic.

- Da... ei bine, va trebui să te mulțumești cu gândul. Un sărut implică buzele, nu mâinile.

- Ah, se pare că nu ești prea instruită în arta sărutului, prințesă.

Ea simți ca și când o rafală de vânt fierbinte s-ar fi iscat pe neașteptate din adâncurile iadului, atât de cald i se făcu. Gâtul îi înțepeni la aluzia că sărutul pe care îl vor împărtăși va însemna mai mult decât ce crezuse ea că acceptase. Era recunoscătoare că nu începuse să mestece. S-ar fi înecat cu siguranță. Ar fi fost mai bine să schimbe subiectul.

- Ce sculpezi? întrebă ea.

El râse cu poftă, ca și când i-ar fi înțeles strategia, iar ea se temu că va continua cu aluziile. Însă se mulțumi să răspundă:

- O corabie de jucărie pentru nepotul meu.

- Ai familie?

- Pari surprinsă. Ce credeai, că am răsărit, pe de-a-ntregul, direct din fruntea lui Satan?

Ea râse ușor.

- Uneori da, am crezut că așa s-a întâmplat. Nu putea să și-l imagineze cu o familie. Pari mai degrabă un lup singuratic decât parte dintr-o haită. Înseamnă că ai și o soție?

- N-aș mai negocia săruturi dacă aș fi avut.

- Da, desigur, îmi pare rău. Mi-e foarte greu să te categorisesc.

- După cum ți-am explicat în acea primă noapte, să nu te aștepți la nimic în ceea ce mă privește.

- Ai dreptate. Mușcă din șuncă, apoi continuă: Povestește-mi despre familia ta.

- De ce?

- Pentru că bănuiesc că tu știi totul despre a mea.

La urma urmei, știa unde locuia.

- Servitorii au gura slobodă, spuse el rânjind.

- Deci știi că am un tată și patru frați. Dar tu?

- Doi frați.

- Mai mari? Mai mici?

- Unul mai mare. Celălalt mai mic.

- Nu îți place să vorbești despre ei. De ce?

El își puse un cot pe masă, se aplecă spre ea și îi dădu după ureche câteva șuvițe de păr rebele, care îi acopereau chipul.

- Pentru că nu mă interesează așa cum mă interesezi tu. Aș prefera să vorbesc despre tine.

Simți cum o furnicau buzele și se întrebă dacă avea să o sărute atunci. Însă el doar îi cercetă atent trăsăturile, ca și când fiecare linie și formă erau o ciudățenie fascinantă. Bănuia că, în călătoriile lui, întâlnise cele mai exotice femei. Cât de ștearsă trebuia să-i pară ea, în comparație cu ele.

Ea se trase înapoi, avea nevoie de spațiu. Întinse mâna după portocală și începu să o decojească cu degete ușor tremurătoare, sperând că el nu va remarca faptul că o intimida cu atât de puțin efort.

- Ai călătorit prin toată lumea?

- În mare parte.

- Frații tăi au ales tot viața pe mare?

- Noi nu am ales nimic. Viața ne-a oferit lucruri, iar noi le-am acceptat.

Ea desprinse o felie de portocală și mușcă din ea, uimită de cât de mult suc avea, o parte scurgându-i-se pe bărbie. Înainte ca ea să apuce să își ia șervetul, el își trecea deja degetul pe sub buzele ei, ștergând nectarul succulent. Apoi, țintuind-o cu privirea, încet, foarte încet, își supse degetele, în vreme ce albastrul ochilor săi deveni mai intens.

Pieptul o durea, ca și când s-ar fi chinuit să respire. Cum se făcea că un gest atât de lipsit de bună-cuviință era atât de erotic? Se simțea ca și când soarele s-ar fi apropiat și mai mult și îi ardea

pielea. Abia îl văzu luând fructul din mâna ei, tăind o bucată, mușcând din ea și întinzându-i restul.

— Nu aş putea să...

— Aşa nu rişti să te murdăreşti şi trebuie să recunoşti că e grozav de gustoasă. Nu cred că vrei să faci scorbut.

Era delicioasă, da. Luă bucata care i se oferise şi şi-o vârî în gură.

— Credeam că faci scorbut doar în călătoriile lungi.

— Cine ştie?

Rupse încă o bucată, mănca jumătate şi îi întinse ce mai rămăsese. De data asta însă, ei nu i se mai păru un gest la fel de păcătos.

— Poate ne hotărâm să nu ne mai întoarcem în Anglia. Plecăm pur şi simplu într-o călătorie în jurul lumii.

— O, sună minunat.

Cuvintele îi scăpară din gură înainte să-şi dea seama ce greşeală era să le rostească. El rămase nemişcat, părând să fi uitat de portocala pe jumătate mâncată. Ea râse ușor forţat.

— Doar te tachinam. Am mult prea multe responsabilităţi ca să merg acolo unde mă duce vântul.

— Cine te-a rănit, prinţesă?

— Nu fi ridicol.

— Simt tristeţe în tine.

Ea scutură din cap. Nu putea să se încreadă în el. Abia dacă îl cunoştea. Inima ei doar ce începuse să se vindece. Nu dorea, nu putea să rişte să sufere din nou. Poate chiar urma să se mărite cu fratele lui Walter. Nu îl va iubi niciodată, şi aşa nu va mai putea să fie rănită sau, şi mai rău, să provoace suferinţă vreodată. Simţind cum o podideau lacrimile, îşi lăsă capul pe spate şi arătă în sus.

— Cum este să vezi lumea de-acolo, din gabie? Trebuie să fie minunat să scrutezi zarea, să poţi vedea totul.

— Nu poţi vedea totul. Niciodată nu poţi.

— Înseamnă că e ca viaţa, nu-i aşa? Pentru că, dacă ai putea vedea totul, dacă ai şti ce ți se întinde în față, ai putea să faci sau să spui lucruri care să nu-ți lase regrete în suflet.

Privi spre mare, căci nu dorea să vadă mila din ochii lui. Nu dorea să fie bun cu ea. Voia doar să o ducă la Scutari ca să îi poată cere iertare lui Walter.

– Walter mereu și-a dorit să navigheze. Spunea că într-o zi își va cumpăra o ambarcațiune.

– Walter?

Rostit de el, cuvântul sună ca o lovitură de bici.

– Logodnicul meu. E motivul pentru care a aranjat ca tot ceea ce câștiga el să ajungă la mine. Fratele lui e marchiz, iar Walter se teme că banii lui vor ajunge în sîpetele familiei. Voia să îi folosească pentru noi.

– Și cu acești bani îți plătești călătoria?

Vocea lui părea mai relaxată, însă lipsită de inflexiuni, la fel cum părea marea în depărtare, ca și cum nimic n-ar fi putut să o miște.

– Da. Îndrăzni să îl privească din nou. De ce ai acceptat să mă iei în călătorie pentru un lucru atât de ne semnificativ ca un sărut? Sunt sigură că nu îți lipsesc săruturile.

– Sunt foarte obișnuit cu săruturile, așa că le cunosc valoarea. Sărutul fiecărei femei în parte e altfel. Unele buze sunt crăpate, despre altele aş putea jura că au fost țesute din fire de mătase. Unele guri sunt uscate, altele umede. Unele femei miroso a usturoi, și altele – își duse degetele lipite la buze, scoase un sunet zgomotos, apoi le deschise ca pe o floare – sunt la fel de bogate precum un vin vechi și bun. Unele femei sărută în tăcere. Altele șoptesc o melodie dulce care tachinează urechea și îți rămâne în memorie la mult timp după ce s-a încheiat. Un sărut poate fi orice. Poate fi o experiență profundă. Ridică din umeri. Sau îl poți uita.

Ea nu-și putea imagina că ar putea uita vreodată un sărut primit de la el. Oare el îl va uita pe al ei?

– Și dacă descoperi că sărutul meu nu merită osteneala călătoriei?

– Nu cred că există nici cea mai mică șansă să se întâmple asta. Se ridică în picioare cu un rânjet larg pe chip, dominând-o, și lăsa pe farfuria ei ce mai rămăsese din portocală. Trebuie să îmi verific hărțile și să îmi văd de treburi. Sper că vei lua cina cu mine diseară în cabina mea. Își înclină ușor capul. Cabina ta.

— Da, sigur.

— Atunci, pe mai târziu.

Dădu brusc din cap și se îndepărtă.

Ea se ridică și se îndreptă spre balustradă, unde nimic nu împiedica vântul să îi răcorească pielea. Walter o sărutase, însă nu își putea aminti gustul, sau textura, sau căldura săruturilor lui. Încă un lucru pentru care să se simtă vinovată: nu savurase fiecare sărut ca și când ar fi fost ultimul.

La baza scărilor, Tristan aproape că se izbi de servitoarea ei. Ducea o umbreluță de soare și, la o privire rapidă, își dădu seama că era frumos lucrată. Însemna că era pentru stăpâna ei.

O cercetă atent pentru prima dată pe servitoare. Nu era o frumusețe, nu ca stăpâna ei, însă avea o drăgălășenie care, bănuia el, atrăgea atenția. Și mai avea ceva care îi zgândărea mintea.

— Ne-am mai întâlnit?

— Fratele meu, John Harper, a servit sub comanda dumneavoastră. El a fost cel care v-a recomandat corabia pentru călătoria asta.

— Și presupun că și pe mine odată cu ea.

Roșeața din obraji ei îi accentuă strălucirea din ochi.

— A jurat că nu veți profita de doamna mea.

— Nu sunt obligat să respect un jurământ făcut de el.

— Însă nu veți profita, nu-i așa? întrebă ea, cu o căutătură încăpățânată.

— Amândouă sunteți păzite de avansuri nedorite atât timp cât vă aflați pe nava mea.

Ea zâmbi, iar el își dădu seama că era mai drăguță decât o crezuse la prima vedere.

— John e căsătorit acum, îl informă ea, ca și când brusc ar fi devenit prieteni.

— Da, așa mi-a spus și el când m-a anunțat că nu va mai lucra cu mine. Se pare că nevastă-sa a vrut să-l lege cu lanțurile de port.

— Au vrut să fie împreună. Nu cred că e atât de îngrozitor. E fericit.

„Și mai e și un povestitor minunat, cu o vagă tendință spre exagerare.“ Acum Tristan avea o idee despre cine i-ar fi putut

spune lui Anne că el era un erou. John nu prea lăsa realitatea să strice o poveste bună.

– Acum s-a angajat la un negustor, are un venit respectabil și e la casa lui, continuă Martha.

Pe Tristan aproape că îl trecu un fior. Angaja doar bărbați necăsătoriți, și nu era greu să-i găsească la docuri. Nu dorea ca, în timpul vreunei furtuni, un membru al echipajului său să se îngrijoreze că ar putea lăsa în urmă o văduvă. Femeile nu înțelegeau setea de aventură. În experiența lui învățase că o căsnicie și viața pe mare erau o combinație periculoasă, din care toți ieșeau nefericiți. El nu avea de gând să își ia o soție.

Unchiul său îl obligase să fugă. Însă nimeni nu îl va mai obliga vreodată să întreprindă ceva.

Când ajunsese în cabina lui, primul lucru pe care îl remarcă fu că încăperea deja purta mirosul ei, al lui Anne. În aer se împleteau parfumuri de levănțică și citrice. Totul era ordonat, iar valiza ei era închisă. Fu tentat să scoțoească prin ea, să vadă ce putea descoperi despre ea. I se părea corect așa.

Ea putea să vadă totul despre el. Cărțile care îi plăceau. Mobila masivă pe care o prefera. Băutura sa favorită. Cufărul de lemn pe care îl sculptase cu propriile mâini. Chiar și globul pe care îl făcuse pentru Rafe în timpul ultimei sale călătorii, un dar pe care încă nu i-l dăduse fratelui său căci nu era sigur cum avea să-l primească. În plus, nu era perfect rotund. Ci mai degrabă o viziune piezișă asupra lumii, care tindea să se învâртеască până când Polul Nord și Polul Sud deveneau Polul Est și Polul Vest. Trebuia să facă un suport pentru el. Avea să se ocupe de asta în următoarea călătorie.

Petrecu o oră încercând să își studieze hărțile, înainte să se întoarcă sus. Dorea să o vadă din nou, însă, după cum îi spusese Jenkins, vântul fusese prea puternic pentru umbreluța ei. Împreună cu servitoarea, se retrăsese pe puntea inferioară, în cabina pe care o pregătise pentru servitoare. Rămase dezamăgit. Ar fi trebuit să se asigure că ea înțelegea că era oricând bine-venită în cabina lui, chiar și când el era acolo. Își imaginează cum ar fi fost să ridice privirea de la biroul său și să o vadă așezată pe un scaun lângă fereastră. Un tablou domestic. Îndepărtă acel gând. La bordul unei nave nu era loc de așa ceva.

Se întoarse pe puntea superioară. Șoarec îndepărtase orice dovadă a faptului că ea luase micul dejun cu el. Puștiul se pricepea să păstreze totul curat și ordonat. Tristan se întrebă dacă terminase oare de mâncat portocala. Își dădu seama că nu va mai putea gusta niciodată una fără să își amintească bucuria răsului ei când ieșise sucul din ea, luând-o prin surprindere cu abundența sa.

Se aplecă deasupra balustradei și își încrucișă brațele pe piept. Pânzele erau umflate de un vânt puternic. Se încadrau foarte bine în timp. Anglia nu se mai vedea la orizont. În câteva zile aveau să intre în Mediterana. Era tentat să provoace navei o stricăciune ca să fie nevoiți să se îndrepte către cel mai apropiat port pentru reparații. Își dorea să se plimbe cu ea prin orașe străine, pe străzi aglomerate.

Dorea să șteargă orice îi provocase tristețea pe care o văzuse în ochii ei.

„— Îi e dor de logodnicul ei, imbecilule.

— Nu chiar atât de mult, dacă a acceptat să mă sărute.

— Atât de mult, încât a acceptat să te sărute doar ca să ajungă la el.“

Dacă ar fi fost un bărbat de onoare, ar fi dus-o acolo fără să își ceară sărutul — totul în numele dragostei adevărate. Mary ar fi așteptat exact asta de la el. Motiv pentru care nu-i spusese mai multe despre această călătorie. Nu ar fi fost de acord. Nu că i-ar fi păsat de acordul ei.

Presupunea că ar fi devenit un cu totul alt bărbat dacă nu ar fi fost obligat să fugă de acasă, să plece de la Pembroke... să părăsească Anglia. Devenise prea repede bărbat.

Încercase să se întoarcă la acea viață, să fie un lord, să trăiască în înalta societate, printre cei de-un rang cu el. Însă nu acolo era locul lui, așa cum nu era nici al lui Rafe. Sebastian nu avusese de ales. El deținea titlul, însă Tristan era liber să se întoarcă la viața pe care o iubea, pe mare. Și chiar o iubea. Mirosul de apă sărată, legănarea corabiei, adierea vântului. Se bucura de tovărășia oamenilor săi. Ar fi murit pentru ei. Însă ceva totuși îi lipsea.

Își întoarse privirea către Peterson, care venise lângă el.

– Văd că ești dispus să treci prin multe belele doar ca să ajungi sub fustele unei femei, spuse Peterson.

– Te plătesc suficient de bine cât să nu te plângi de asta.

– Ea e altfel. Ai putea s-o rănești.

– N-o s-o rănesc.

– Poate nu cu intenție, însă tot se poate întâmpla.

– Și de când te-ai transformat într-un nenorocit de filosof?

– E greșeala ta, pentru că m-ai învățat să citesc.

Tristan rânji. Îi învăța pe toți cei care doreau să învețe. Șoarec era cel mai recent elev al său și făcea progrese mari.

– Să știi că servitoarea e sora lui Johnny, murmură Peterson.

– Am descoperit și eu asta de dimineață.

– Le-a trimis la tine căci știa că o să le protejezi.

– Greșeala lui.

– Jack, e aristocrată.

La fel și el, însă oamenii lui nu știau asta. Când Sebastian prinsese săculețul care i se oferise, clinchetul monedelor dinăuntru marcaseră tăierea legăturilor de sânge ale lui Tristan. Nimeni dintre oamenii săi nu știa adevărul despre originea lui. Chiar și atunci când se întorsese în Anglia și îl ajutase pe fratele său mai mare să își recapete locul în societate, Tristan își ținuse separate aceste două vieți diferite. Cu câte un picior în ambele lumi, se întrebă dacă nu cumva era în pericol să își piardă echilibrul.

– Liniștește-te, Peterson. Niciodată n-am stârnit furia unei femei.

– Există un început pentru toate, căpitane.

Ea nu știa de ce era neliniștită. La urma urmei era doar o cină. Înainte să intre în doliu, cinase cu tot soiul de oameni. Chiar și cu membri ai familiei regale. Nu se gândise prea mult la asta. Se pricepea să facă față unei conversații. Știa cum să afișeze o imagine bună.

Cina cu un căpitan de vas ar fi trebuit să fie o nimica toată. Și totuși, când era în preajma lui, nu se putea abține să nu se întrebe când anume își va cere plata. Își dorea să o facă în curând. Căci nu prea îi plăcea să aibă datorii.

– Doriți să vă schimbați rochia? întrebă Martha.

Anne aruncă o privire spre valiza deschisă. Adusese o rochie de cină. Nu știa ce o făcuse să o aducă. Și mai împachetase rochia mov-deschis care fusese preferata lui Walter, însă nu avea de gând să o poarte înainte să coboare de pe vas, la Scutari.

Ea scutură din cap.

– Nu e nevoie de nimic formal. Sunt sigură că invitația lui a fost o simplă politețe.

– Nu mi s-a părut a fi prea politicos.

Ea zâmbi.

– Nu prea înțeleg cum poți spune asta, când l-a pus pe unul dintre oamenii lui să pregătească ceva ca să îți treacă răul de la stomac.

– Nu îmi place cum vă privește.

– Și cum anume mă privește?

– Ca și când ar vrea să vă devoreze.

– E doar obiceiul lui de a părea în permanență amenințător, ca să evite vreo revoltă.

– Îl cunoașteți bine, nu?

Anne își puse mâinile în șolduri.

– Fratele tău l-a recomandat.

– Da, și cred că poate a înnebunit de tot.

– Nu fi prostuță. Cu toții sunt politicoși. Nimeni nu a făcut vreun gest obraznic.

O bătaie ușoară în ușa puse capăt discuției lor. Deja venise timpul? Anne simți că îi sare inima în gât. Însă când Martha deschise ușa, îl văzu pe puști, pe Șoarec, stând în fața lor cu o găleată în mână.

– Căpitanul se gândea că poate-ați dori niscaiva apă caldă.

– Da, mulțumesc.

Martha se întinse să ia găleata. El făcu un pas înapoi.

– Poci și eu s-o car înăuntru.

– Da, ei bine...

– Am aprecia gestul tău, spuse Anne, întrerupând ceea ce era sigură că avea să fie refuzul Marthei de a-l lăsa să intre.

Martha îi aruncă o privire încurcată, însă Anne era foarte convinsă că la mijloc era mândria băiatului. Intră cu pasul șontâc și ea observă că piciorul său era încovoiat rău.

– Ești de mult cu căpitanul? întrebă ea.

– De când m-a salvat de rechin, spuse el pe un ton firesc, ca și când ar fi spus că pur și simplu căpitanul își întindea gem pe pâinea prăjită.

Se concentrează să toarne apă în vas fără să verse nici măcar un strop. Ea așteaptă să termine, ca să poată continua cu întrebările.

– Rechin?

El se întoarce spre ea.

– M-am născut cu un chip ciudat, nimeni nu mă dorea, așa că mă foloseau ca momeală pentru rechini.

– Nu înțeleg.

Deși se temea că înțelegea, iar gândul o îngrozea.

– Mă aruncau în apă. Pe atunci nu știam să înot, însă apoi m-a învățat căpitanul. Oricum, mă zvârcoleam. Mă trăgeau când rechinul se apropia suficient cât să îl poată ucide.

Auzi țipătul Marthei. Iar ea simți că i se face rău.

– Și căpitanul?

– Trecea pe acolo cu vasul lui. A sărit în apă, m-a eliberat și m-a luat la bord. Rânji. Apoi a tras cu tunul și le-a distrus barca. În ziua aia s-au ospătat rechinii.

– Înțeleg.

Stomacul i se strânse într-un nod dureros. Și când se gândea că ea se înfuriase pe tatăl ei că dorea să o vadă iar la întâlniri mondene, participând la baluri, serate și dineuri. Unde nu era în pericol să fie mâncată.

– Mai aveți nevoie de ceva? întrebă el, ca și când nu tocmai i-ar fi spus cea mai oribilă poveste pe care o auzise vreodată.

– Nu. Mulțumesc.

Își scoase șapca, apoi ieși șchiopătând din cameră. De îndată ce plecă, Martha se așeză pe scaun.

– Nu credeți că e adevărat, nu?

– De ce ar minți?

– Ca să stârnească mila. Sau poate pur și simplu îi place să spună povești.

Anne își încrucișă brațele la piept.

– E ciudat, Martha, însă pot să mi-l imaginez foarte bine pe căpitanul Jack Stacojiul sărind în mare să salveze pe cineva.

– Doar nu începeți să fiți interesată de el, nu?

– Poftim? Nu. Se îndreptă spre fereastră și privi spre apa agitată. Totuși, în seara asta m-am hotărât să îmi îmbrac rochia de cină.

Martha scoase un pufnet dezaprobator, însă lui Anne nu-i păsa. În seara aceea avea să-și plătească datoria. Să termine odată cu asta, ca s-o lase în pace. Căci cu cât afla mai multe despre căpitan, cu atât o fascina mai mult. Iar calea aceea nu putea duce decât la dezastru.

Capitolul 6

Se îmbrăcase într-o rochie de-a dreptul fascinantă, fără mâneci și cu un decolteu larg, care îi dezgolea o mare parte din pielea ca de alabastru în fața ochilor lui pătrunzători. Singurul lucru care îi făcea mai mare plăcere era aprecierea care îi lumina chipul, și pe care o citise în colțurile ridicate ale gurii ei, pe când intra, căci și el se îmbrăcase la fel de atent pentru cină, ca și când ar fi mers la o întâlnire la Londra.

Jenkins făcuse o treabă minunată cu pregătirile: față de masă de un alb imaculat, două lumânări ce pâlpâiau, vin roșu bun și patru feluri de mâncare care ar fi făcut-o pe Mary să se simtă mândră. Nu că i-ar fi fost neapărat foame, căci el se mulțumea să se ospăteze cu imaginea lui Anne. Se gândi să dea glas părerilor sale, însă bănuia că ea le-ar fi considerat iar lingușeli false. Dacă învățase ceva despre ea, asta era că nu părea să își dea seama cât de atrăgătoare era. Era extrem de modestă, și asta o făcea și mai captivantă.

Singurul lucru care strica peisajul era clinchetul rapid al andrelor cu care lucra blestemata de servitoare, care, în același timp, n-o pierdea din ochi pe stăpâna ei.

– Sunt chiar impresionată de călătorie, spuse Anne după ce luă o mușcătură mică din puiul glazurat. Nu mă așteptam la condiții atât de bune.

– Am petrecut mult timp departe de porturi. Un bucătar bun a fost în capul listei de achiziții obligatorii când mi-am luat propria corabie.

– Echipajul este extrem de politicos. Mă temeam că vor fi mai aspri.

– Pot fi și așa, în funcție de situație. O studie peste paharul său de vin, întrebându-se unde ducea discuția. Îmi permit luxul de a alege pe cine să angajez. Și sunt destul de pretentios. Dacă voi fi în compania unor oameni vreme de luni la rând, vreau cel puțin să-i plac.

– Pari foarte educat.

– Tatăl meu a insistat. Învârti vinul în pahar, iar în acel vârtej aproape că văzu cum ar fi arătat viața lui dacă unchiul său nu l-ar fi ucis pe tatăl lui Tristan. Am avut profesor particular multă vreme. Apoi, la paisprezece ani, am plecat pe mare.

Ea se aplecă spre el.

– De ce?

– De ce ar pleca un tânăr pe mare? Pentru aventură.

Doar că, în cazul său, fugise ca să scape de unchiul lui.

– Din ce observ, ai și găsit-o. Puștiul acela, Șoarec, mi-a spus că l-ai salvat înainte de a fi mâncat de rechini.

Tristan își lăsă paharul jos și își mai turnă vin.

– Băiatul ăla nu a vorbit timp de săptămâni întregi după ce l-am adus la bord. Iar acum e gură-spartă.

– Deci e adevărat ce-a spus?

Frunte ei se încrețise de îngrijorare. Dar el plănuise să se folosească de acea cină ca să o aducă în brațele lui, nu să discute despre părțile brutale ale vieții lui.

– Eram în largul unei insulițe din Pacific. Pentru că s-a născut cu defect, toți credeau că nu are nici o valoare. Plecam de pe insulă când i-am zărit la vânătoare de rechini. N-am putut să plec fără să fac ceva.

– Mi-ai spus că l-ai găsit în cală. Am presupus că era pasager clandestin. Și probabil că tu știai ce am crezut.

Ridică din umeri.

– Chiar l-am găsit în cală, de multe ori. Îi era frică, așa că se ascundea acolo.

— Și mi-a mai spus că ai aruncat în aer barca pe care se aflau acei oameni. Ai omorât mulți?

— Pe nimeni care să nu-și fi meritat sfârșitul.

— Duci o viață chiar brutală.

— Nu e la fel de brutală pe cât era cândva.

Ea scoase un soi de râset.

— În prima noapte când te-am cunoscut am crezut că erai un ticălos. Acum nu mai sunt la fel de sigură.

Ritmul undrelelor se întetea. Era clar că servitoarea ei nu era deloc mulțumită de acea mărturisire. Poate ar trebui să facă în așa fel încât Peterson, sau Jenkins, să devină interesat de femeia aceea. Ar fi fost plăcut să nu o mai aibă în permanență în coasta lor.

— Prințesă, ți-am explicat încă de la început că poate nu sunt ceea ce te aștepti tu să fiu.

Ea lăsă tacâmurile deoparte.

— De ce îmi spui așa?

— Pentru că prima dată când ai intrat în taverna aceea plină de fum mi s-a părut că arăți ca o prințesă din povești.

De data aceea, râsul sau amuzamentul ei erau inconfundabile.

— Nu că ar fi fost prea greu, dată fiind clientela.

Obrajii ei se înroșiră, iar el se întrebă dacă era cumva stânjenită că îi plăcea tovărășia lui. Vorbiră despre cărți. Ea le prefera pe cele romantice. Iar când el se strâmbă la idee, ea îl provocă să încerce să citească Jane Austen și își puse servitoarea să scoată *Mândrie și prejudecată* din valiză.

Îi povesti despre cum crescuse alături de cei patru frați ai ei, cum fusese răsfățată, cum fusese chiar prințesa care spunea el în glumă că era. Apărată, protejată.

— Poate acesta este motivul pentru care eram atât de hotărâtă să fac călătoria asta în condițiile mele – pur și simplu ca să dovedesc că pot.

— Nu îmi imaginez că au fost prea încântați de planurile tale.

— O, nu știu nimic despre ele. I-am lăsat tatălui meu un bilet scurt fără detalii, așa că, da, bănuiesc că deja sunt mânioși. Am aproape douăzeci și trei de ani. Simt nevoia să fiu rebelă. Orice femeie ar trebui să aibă în viață un moment în care să fie rebelă, nu crezi?

– Când asta le aduce pe vasul meu? Cu siguranță.

Atunci ea izbucni în râs – un sunet natural, care îi amintea de clinchetul cristalului fin. Nu și-o putea imagina râzând prea gălăgios sau prea tare sau vulgar. Era o lady adevărată, iar acest domn cu care era logodită era fratele mai tânăr al unui lord. Un bărbat care nu fugea de locul său din înalta societate. Tristan nu voia să se gândească la ticălosul norocos care o va avea în patul lui, în timp ce Tristan va primi de la ea doar un sărut. Își termină vinul.

– Fă o plimbare cu mine pe punte.

– Chiar nu întrebi niciodată?

– Cred că sunt obișnuit să dau ordine. Chiar dacă n-a părut așa, era o invitație. Poți să refuzi.

– Mi-ar prinde bine niște aer curat.

Zumzetul undrelelor se opri când Tristan se ridică. Îi trase scaunul lui Anne și îi șopti în ureche:

– Nu cred că ai nevoie de însoțitoare, nu-i așa?

El observă că, pentru o clipă, rămase fără suflare înainte să răspundă:

– Martha, fă curat în cabină ca să ne putem retrage când mă întorc.

Inima lui începu să bată aproape să-i spargă pieptul la imaginea lui și a lui Anne retrăgându-se... Apoi fanteziile lui se spulberară și făcură loc realității, când își dădu seama că vorbea despre retragerea împreună cu blestemata de servitoare. Era un prost. Nu va primi de la ea decât sărutul promis. Era un idiot să creadă că i-ar putea dărui orice altceva.

Pe punte era răcoare, iar vântul bătea cu putere. Ea nu se gândise la asta, nu-i trecuse prin cap să își ia mantia înainte să iasă din cabină. Ar fi vrut să se întoarcă după ea, însă el își scoase haina și i-o așeză pe umeri. Căldura trupului său care o învălui brusc era minunată. Își trase și mai mult haina în jurul ei când priviră spre oglinda neagră precum cerneala a mării.

El stătea suficient de aproape cât să o protejeze măcar în parte de vânt. Era doar la un fir de păr distanță să se cuibărească la pieptul lui. Poate băuse prea mult vin, căci se simți ușor dezechilibrată și pe jumătate tentată să se sprijine de el, să îl lase să o susțină.

Însă ridică privirea spre cerul sclipitor, ca de catifea. O stea îl traversă, urmată rapid de o alta. Ea scoase un râs ușor.

– Nu cred că am mai văzut stelele atât de clar până acum.

– Asta pentru că nu e nimic între noi și ele. Nici aer murdar, nici felinare, nici ceață.

– Crezi că au căzut în ocean?

– Sunt sigur. De acolo vin stelele de mare, să știi.

Ea privi spre el.

– E un gând fantezist. Nu mi s-a părut că ești genul de bărbat cu astfel de idei.

Îi văzu zâmbetul strălucitor.

– Am văzut sirene.

– Nu.

El își înclină ușor capul.

– Arătau ca niște sirene. Însă când ieșeau din apă aveau două picioare în loc de coadă.

– Nu-mi pot imagina toate lucrurile pe care le-ai văzut.

– Nici unul nu se compară cu tine.

– Ești imposibil cu flirtul tău, râse ea.

– De ce nu mă crezi?

Seriozitatea din tonul său îi dădu de înțeles că era uimit de reacția ei, și chiar curios să afle ce gândea ea.

– Dețin o oglindă, căpitane. De fapt, mai multe. Trăsăturile mele nu sunt tocmai fermecătoare.

– Logodnicul tău niciodată nu...

– Mi-a spus că sunt drăguță. Iar drăguță nu înseamnă frumoasă. Nu vreau să vorbesc despre el.

Nu în seara aceea. Nu când se bucurase de o cină cu un bărbat fermecător, când același bărbat îi trezise din nou simțurile la viață, așa cum nu se mai întâmplase de foarte mult timp.

Un geamăt profund și dureros se auzi în depărtare.

– Ce e asta? întrebă ea.

– O balenă.

– E un sunet de singurătate, nu?

– Probabil își caută jumătatea.

Ea se trezi privindu-l din nou, studiindu-l.

– Nu te simți niciodată singur aici?

El nu răspunse imediat, însă privirea lui era concentrată asupra ei, ca și când s-ar fi chinuit să decidă cât de mult să-i dezvăluie, câtă încredere să aibă în ea.

– Uneori, răspunse el încet, într-un final. Însă acum nu mă simt singur.

Ea nu știa exact când se întâmplase asta, însă el se apropiase și mai mult, iar legănarea vasului îi făcea să se atingă din când în când. El era mai sigur pe picioare decât ea, însă ea nu se mai chinuia să nu se sprijine de el. Nu aveau parte de o lună mai puternică decât în noaptea de dinainte, însă, fără ceață, stelele păreau să se întindă la infinit. Chipul său părea pierdut în cele câteva umbre, deși poate că era doar faptul că acum știa fiecare munte sau vale care alcătuiău trăsăturile sale puternice și nobile.

Cât de simplu ar fi fost să se ridice pe vârfuri și să își apese gura pe a lui. Să îi dea sărutul pe care i-l ceruse el. Nu avea nici o îndoială că va fi lent și pe îndelete, așa cum îi promisese el. Însă mai credea și că va fi incredibil de cald și foarte, foarte amețitor.

Auzi altă balenă, însă sunetul era ușor diferit de primul. Oare era jumătatea pe care o căuta? Sau alt animal singur? Până în acea clipă nu-și dăduse seama cât de teribil de singură era, cât de mult își dorea să umple cu ceva singurătatea care o cuprinsese.

N-avea nici o îndoială că bărbatul de lângă ea îi putea satisface din plin dorința, însă apoi el avea să plece, iar ea urma să se simtă din nou pustie. Oare nu era totuși mai bine să simtă plinătatea măcar puțin decât deloc? Nu merita oare durerea care cu siguranță avea să urmeze după aceea?

Buzele o înțepau, *sânii* o înțepau. Își încleștă degetele de la picioare. Își dădu seama că mâinile ei erau încleștate pe vesta lui și se întrebă când anume dăduse drumul hainei lui. Se priveau, și nici asta nu-și aducea aminte când anume începuse. Însă se priveau, din nou atât de aproape, că respirația ei părea să se amestece cu a lui, care îi încălzea obrazul.

– Mă săruți acum?

– Nu.

– De ce?

– Nerăbdarea va face doar ca momentul să fie de neuitat.

- Însă poate să și creeze așteptări care nu pot fi îndeplinite.
 - Mă îndoiesc sincer.
 - Îți dai seama că mă chinui.
- Pe chipul său înflori un rânjel.
- Nici pe departe. Nu încă. Prințesă, nu voi avea decât un sărut.
- Când îl voi cere, vreau să tânjești după el cu atâta disperare, încât să nu ai nici cea mai mică reținere.
- Nici acum nu am nici cea mai mică reținere.
- El își aplecă fruntea. Ea închise ochii și îi simți buzele trecându-i fugar peste obraz.
- Nu încă, îi șopti el în ureche pe un ton coborât, făcând-o să simtă fiori de plăcere.
- Ea fu cât pe ce să-l apuce de păr, să-l tragă spre ea și să-i acopere gura cu a ei. Însă dacă el se putea stăpâni, atunci la fel putea și ea. Trase adânc aer în piept și deschise ochii.
- Ești un bărbat foarte crud, căpitane.
- Spre surprinderea ei, cu un chicotit, el o întoarse spre mare, făcu un pas în spatele ei și o cuprinse în brațe.
- Mi s-a mai spus.
- Ea nu înțelegea de ce, în acel moment, protejată de trupul lui puternic, se simțea mai fericită decât se simțise de mult timp.

De ce naiba se chinuia așa? Habar n-avea. Ar fi putut să o aibă în noaptea aceea – un sărut și chiar mai mult. Era aproape sigur de asta. Însă acel „aproape” îl făcuse să aștepte. Din păcate, în ciuda tuturor asigurărilor pe care i le dăduse el, n-avea să fie mulțumit doar cu un sărut.

La dracu'! Nici o femeie nu îl bântuise așa cum o făcea ea. Când o însoțise înapoi de pe punte, fusese atât de tentat să o urmeze în cabina lui și să o dea afară pe servitoarea cea prostuță cu undrelele ei cu tot. Însă se mulțumise cu cartea de Jane Austen. Ce mai înlocuitor.

Din moment ce servitoarea vigilentă nu folosea cabina secundului său, Tristan se hotărî să se mute el acolo.

Nu era nici pe departe la fel de confortabilă precum propria cameră. Unde toată mobila fusese sculptată pentru înălțimea și umerii lui lați. Și mai plătise și în plus pentru confort. Puține

cabine se puteau lăuda cu confortul pe care îl avea el. Care era rostul să aduni bogății, dacă nu te bucurai de rodul muncii tale?

Auzea murmure ușoare din cabina de alături. Era pe jumătate tentat să lipească un pahar de zid ca să audă exact ce spuneau. Însă se mulțumi să rămână întins acolo, cu lampa încă arzând, și să asculte zumzetul feminin. Într-un final se lăsă tăcerea, iar atunci deschise cartea. În interiorul copertei era o dedicație:

Pentru draga mea Anne

Cu toată dragostea mea, pentru totdeauna

Walter al tău

Tristan se întrebă ce cadouri îi mai oferise acel cățeluș. Întrucât iubea cărțile, nu-i putea găsi vreun cusur aceluia dar, însă se întrebă dacă avea bijuterii sau panglici de păr sau mănuși primite de la logodnicul ei. Poate că atunci când se vor întoarce la Londra îi va trimite un dar să îl țină minte. Un gest plin de obrăznicie. Poate ciorapi. Ceva care să se muleze pe degetele ei, pe arcu piciorului, pe călcâi. Ceva care să îi alunece pe gambă în sus, peste genunchi, de-a lungul coapsei.

De ce își lăsa gândurile să o ia pe cărări atât de perverse, și care nu-i provocau altceva decât tortură pură? Nu-și mai amintea ultima dată când avusese o femeie. Se plictisise rapid de cele din Londra cu doi ani în urmă. De atunci, în călătoriile sale, nici una nu reușise să îl atragă. S-ar fi gândit că se transformase într-un eunuc dacă n-ar fi reacționat atât de puternic la prezența lui Anne. Ce anume avea de îl atrăgea atât de tare?

După scurtul moment de flirt de pe punte, se mulțumise pur și simplu să o țină în brațe. Se întrebă dacă își dăduse seama de oftatul pe care îl scosese când se cuibărise la pieptul lui. Dacă n-ar fi purtat o rochie cu atât de multe straturi de fuste și-ar fi dat seama cât de greu îi fusese lui să nu o sărute. Și-ar fi dat seama de dorința lui uriașă.

În noaptea aceea nu avea să doarmă. Nu dacă nu sărea să facă o baie rapidă în apa mării, ca să își răcorească ardoarea. Nu era o mișcare prea înțeleaptă noaptea, însă deja începea să se întrebe dacă mai era la fel de deștept pe cât se crezuse întotdeauna.

Când venea vorba de Lady Anne Hayworth, se părea că nu mai judeca deloc.

Capitolul 7

O ignora. Era o strategie nouă – Anne era destul de sigură de asta –, pe care el o adoptase ca să o tortureze și să o atragă în egală măsură. Însă avea să descopere că era făcută dintr-un material mult mai rezistent. Totuși, se obosise să atârne un soi de paravan, pentru ca o porțiune din punte să rămână în umbră. Ea și Martha puteau sta acolo fără să își facă griji că vântul îi va lua cu totul umbreluța. În plus, Martha descoperise în acea dimineață două pâlării bărbătești cu boruri largi legate pe dinafară de mânerul ușii lor. Privind cu ochii întredeschiși în largul apei, le purtau acum ca pe un element suplimentar de protecție împotriva vântului și a soarelui puternic. În depărtare vedea delfini jucându-se. Își dori să fie și ea la fel de lipsită de griji.

Și se mai și simțea vinovată că pur și simplu se bucura de acea zi, în timp ce toți bărbații lucrau în jurul ei. Unii frecau punțile, alții împleteau frânghii, câțiva se cățarau pe catarg. Bănuia că dacă ea și Martha nu ar fi fost pe punte, mulți dintre ei ar fi alergat fără cămăși pe ei. Mulți erau cu nasturii descheiați. După cum arăta pielea lor, toți erau bronzăți de la soarele arzător. Piele tare, tăbăcită. Însă nu și căpitanul. Pielea lui avea doar bronz. O nuanță perfectă.

– Ce vârstă crezi că are? întrebă ea.

Martha tresări, iar Anne își dădu seama că fusese absorbită să-l privească pe domnul Peterson la muncă.

– Cine?

– Căpitanul.

– O, nu știu. Treizeci pe patruzeci cred.

– Atât de în vârstă? Nu, cred că e mult mai tânăr.

– Are propriul vas.

– Totuși, nu pot să mi-l imaginez altfel decât căpitanul unui vas. Cred că ar fi foarte năruș dacă ar ține altcineva frâiele. Cred că obținerea propriului vas a fost pentru el o prioritate pe când era foarte tânăr.

– Păreți foarte atrasă de el.

– Trebuie să recunoști că e un specimen fascinant. Nu seamănă cu nici unul dintre domnii pe care i-am întâlnit în sălile de bal.

Nici cu Walter, nici cu fratele lui. Sau ai ei.

– Doamnă, ar putea să vă aducă multe bebele.

O, nu știa nici pe sfert măcar. „Însă doar dacă îi dau eu voie.“

– Te rog să ai mai multă încredere în mine, Martha. Nu sunt chiar lipsită de experiență când vine vorba de domni.

– Dar aceia erau domni. Acesta e mai degrabă un ticălos.

Era tentație. Anne nu se putea stăpâni să nu se gândească că dacă diavolul ar vrea să le atragă pe femei ca să își sacrifice sufletul pentru plăcere, l-ar folosi ca momeală pe căpitan.

– Lorzii vor fi încântați când vă veți întoarce în societate, spuse Martha.

– O, da, îmi închipui. Venea însoțită de o zestre frumoasă, ceva ce căpitanului cu siguranță nu-i trebuia. Nu cred că doamnele ar trebui să primească zestre, cugetă ea. Așa e greu să îți dai seama dacă domnul o alege pe doamna însăși sau siguranța oferită de averea ei.

– Orice gentleman v-ar alege pe dumneavoastră.

Ea zâmbi în fața devotamentului servitoarei ei.

– Poate. Arată în larg. Ce crezi că se întâmplă acolo?

Martha privi către norii negri ce păreau să atingă apa.

– O, nu îmi place cum arată.

– Domnule Peterson! strigă Anne. Când el se uită spre ea, adăugă: Ce înseamnă întunericul acela din zare?

– Că vine furtuna.

– Nu crezi că cineva ar trebui să îl anunțe pe căpitan?

– Dar știe deja, doamnă. Acum e ocupat să găsească cea mai bună metodă să o evite.

– Ah, bine atunci, spuse ea pe jumătate pentru sine însăși și pe jumătate pentru Martha. Înseamnă că nu avem de ce să ne facem griji.

La câteva ore după apus, îi prinse furtuna, sau mai bine zis ei o prinseră din urmă. Anne nu era prea sigură de detalii, știa doar că era tot mai dezamăgită de talentele de navigator ale căpitanului. Când vasul începuse să le azvârle pe ea și pe Martha prin toată cabina ca și când ar fi fost niște păpuși din cârpe,

amândouă alergaseră pe punte, privind cu groază cum apa biciuia din toate părțile.

Căpitanul îi prinse brațul atât de tare încât aproape că-l invineți și o smuci. Furia din ochii lui rivaliza cu cea a furtunii.

— Duceți-vă jos și rămâneți acolo!

— Și tu?

— Acum!

Și o îmbrâncise. *O îmbrâncise!* Apoi matahala de Peterson făcuse la fel cu Martha, blocând trecerea.

— În cabina ta imediat!

Acum și ea, și Martha stăteau chircite pe pat, aplecându-se cu rîndul deasupra unei găleți, deși nici una din ele nu mai avea nimic de vărsat. Încercă să se consoleze cu ideea că vasul trecuse fără îndoială prin multe furtuni, iar căpitanul știa cu siguranță ce făcea. Însă ferocitatea cu care se legăna vasul era îngrozitoare. Stomacul îi cobora și se ridica odată cu valurile mării. Dorea să moară, să fi fost deja moartă.

Vasul gema și scârțâia. Cum ar putea rezista în fața aceluia atac? Ce se întâmpla dacă nu rezista?

I se păru că aude o bătaie în ușă. Oare se rupea corabia în două? Apoi auzi din nou aceeași bătaie, și ușa se deschise. În prag apăru căpitanul, cu câteva șuvițe din părul său ud eliberate din nodul fâșiei de piele. Își scoase mantia și o aruncă pe podea, unde ateriză cu un pleoscăit.

— O să ne scufundăm? întrebă ea.

— Nu, ce a fost mai rău a trecut.

— Nu pare să fie așa.

Ar fi dorit să îi spună că i se părea că era mai rău, însă în acel moment o împunse iar stomacul și apucă găleata. O, durea, chiar durea să îi vină să verse și să nu aibă ce.

Brusc, el se aplecă lângă ea, frecându-i spatelul.

— Încet, murmură el, apoi urlă: Peterson!

Bărbatul cel masiv intră în încăpere.

— Da, căpitane?

— Du-o pe servitoare la tine.

— Da, căpitane.

El se aplecă deasupra patului și o ridică ușor ca pe un fulg pe Martha, în ciuda protestelor ei.

– Ușor, femeie. N-o să-ți facă nimeni vreun rău.

Spre surprinderea lui Anne, Martha se lăsă moale în brațele lui și începu să plângă.

– Știu, fetiço, știu. E înspăimântător, dar s-a terminat acum. Curând o să te simți iar bine.

Fu surprinsă și de vocea lui liniștitoare și se întrebă dacă și el o privise pe Martha în acea după-amiază la fel de mult cum îl privise Martha pe el. Durerile îngrozitoare se opriră, iar ea se lăsă pe spate.

– N-o să-i facă rău, nu?

– Nu, însă cu patul aplecat într-o parte la perete e prea greu să am grijă de amândouă aici. O fi el mare, dar e blând ca un miel.

– Și tu?

– Nu îmi stă în fire să fiu blând. Nu-mi vine să cred că încă mai porți blestematul de corset.

– Am crezut că poate va trebui să abandonăm nava.

– Tocmai de aceea ar fi trebuit să ți-l scoți.

– Nu doream să ajung la țärm îmbrăcată indecent.

– Draga mea, suntem atât de departe de uscat, că te-ai fi înecat. Nu ți-ar mai fi păsat.

Nu-i plăcea felul în care o certa și dădu să îi explice că Martha i-l slăbise, însă fu distrasă de degetele lui care îi descheiau corsajul cu rapiditate. Îi dădu peste mâini cu puținele puteri care îi mai rămăseseră.

– Nu.

Însă deja își îndeplinise misiunea și lucra la corsetul de dedesubt. Pe sub el purta o cămășuță, însă tot încercă să se îndepărteze de el. Dar el o ținu în loc.

– Nu mai fi atât de rușinoasă, mârâi el. Nu mă uit.

Ea se liniști.

– Serios?

– Bineînțeles că mă uit. Doar sunt bărbat, nu?

Ea râse, apoi gemu, căci stomacul ei protestă la acea mișcare.

– Ești atât de încântător de sincer. Cred că ți-am făcut niște stricăciuni pe-aici.

– Mereu e mai greu pentru corp când stomacul încearcă să se golească, însă nu mai are ce să verse.

– Nu e o conversație tocmai politicoasă.

— E adevărul. O să te doară timp de câteva zile.

Dacă supraviețuia. În acel moment nu mai credea asta. După ce îi slăbi corsetul, i-l scoase cu o eficiență în fața căreia ar fi protestat dacă nu s-ar fi simțit atât de minunat să nu mai fie strânsă în el. El îi trase rochia și fustele în jos și aruncă o pătură peste ea înainte ca ea să se poată plânge despre situația foarte indecentă în care se afla. Printre pleoapele pe jumătate închise, îl privi mergând prin cameră, însă nu găsi puterea de a-l întreba ce făcea. Corabia încă se legăna. Cum de-și păstra echilibrul atât de ușor?

Și-l imaginează mișcându-se pe un ring de dans cu aceeași grație. Ar fi o poezie vie, iar femeia din brațele lui ar fi vrăjită. Cum să nu fie? El se întoarce la pat și se așează pe marginea lui.

— Întoarce-te cu fața la perete, porunci el.

— De ce?

El ridică o perie.

— Ca să pot face ceva cu părul tău înainte să arate ca o vizuină de șobolani.

— Pot să mă ridic în capul oaselor.

Aproape că se ridică, când camera se învârti cu ea și stomacul se revoltă. Căzu înapoi în pat și se rostogoli într-o parte, dorindu-și ca lumea să nu se mai învârtă așa.

— Ah, prințesă, te-am învinețit când ai urcat pe punte.

Îi simți degetele bătătorite trecând peste brațul ei atât de ușor, încât părea că îi era frică să nu o rănească din nou.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu trebuia să mă port atât de dur cu tine. Iartă-mă.

Își trecu ușor buzele peste pielea ei care își schimbase culoarea și, în ciuda suferinței, ea simți imediat un fior de plăcere până în vârful degetelor.

Și ce dezamăgire! Un sărut. În momentul ales de el. Deschise gura...

— Asta nu înseamnă sărut, spuse el torcând încet.

Ea râse ușor.

— Aș putea să te contrazic, însă n-o voi face.

Simți când o înțepătură, când o tragere ușoară, când el începu să îi scoată cele câteva ace care îi mai rămăseseră în păr. Acesta i se revărsă pe spate, iar el îl ridică în sus. I se păru că îl auzi

murmurând „Minunat“. Însă cum ar fi putut cineva să vadă ceva minunat la ea în acel moment? Era o epavă de suferință, oboseală și durere. Apoi peria alunecă prin părul ei și niciodată nu mai avusese o senzație atât de minunată.

– Ai mai făcut asta și înainte, murmură ea.

– De fapt, n-am făcut-o niciodată.

Își trecu o mână între capul ei și pernă, ridică cu grijă, apoi trase peria prin șuvițe, le netezi și o culcă din nou.

– Te pricepi foarte bine.

– Învăț repede.

Era atrasă în senzații pe care nu se simțea tocmai bine să le aibă. I se păreau necuviincioase. Ar fi trebuit să îl dea afară chiar atunci. Și totuși, nu-și dorea să își oprească gesturile pline de tandrețe. Niciodată nu se așteptase la atâta grijă din partea lui. I se păruse că era ca o furtună: puternic, de nestăpânit. Nimic la acest bărbat nu părea să fie ce crezuse ea.

– Peterson a spus că o să eviți furtuna, îl dojeni ea, deloc încântată că vorbele ei păruseră acuzatoare.

– N-am avut suficient loc pentru manevre. Am fi putut să o ocolim, însă mi s-a părut mai înțelept să continuăm tot înainte și să trecem cât mai puțin prin ea. Nu părea prea amenințătoare.

– Dar a fost.

– Nu chiar.

Ea privi înapoi spre el.

– Ai trecut prin altele mai rele?

– Mult mai rele, rânji el. Capul Horn e faimos pentru cât de înșelător e. Cel puțin în apele astea nu avem de-a face cu ghețari.

– Nimic nu te înspăimântă?

El deveni sobru, își mai trecu o dată privirea asupra ei, apoi reîncepu să se concentreze asupra părului. Știind că nu avea de gând să-i răspundă, ea se întoarse din nou către perete, studiind nodurile din lemn, bucurându-se de senzația mâinilor lui care adunau șuvițele mătăsoase și le îmblânzea cu peria. Își spunea că ar trebui să fie scandalizată că era îmbrăcată atât de sumar pe sub pătură, în timp ce un bărbat stătea pe pat și îi mângâia părul. Dacă nu s-ar fi simțit atât de îngrozitor, i-ar fi cerut să plece. Însă chiar se simțea îngrozitor, mai puțin când o atingea el. De ce să nu se bucure de asta?

El îi împărți părul în şuvițe groase și începu să îl împletească.

– Chiar ești de treabă, nu? întrebă ea, cu fața la perete.

– Pentru că nu profit de o femeie care își poate vărsa stomacul pe mine? Prințesă, nu ai standarde prea ridicate.

O, Doamne sfinte, îi venea să râdă atât de puternic, însă știa că stomacul ei ar fi protestat, așa că se mulțumi cu un zâmbet larg, pe care el probabil că nu-l putu vedea. Când își termină treaba, îi dădu cosița după un umăr, iar ea pipăi fâșia de piele cu care i-o legase.

Începu să o mângâie pe spate cu mâna lui caldă și mare.

– Mă simt cumva mai bine, spuse ea. Nu trebuie să rămâi.

– Rămân până adormi.

Se simțea minunat. Nu-și mai amintea de ultima dată când cineva îi acordase atât de multă atenție. Și faptul că era el o surprindea și mai mult. Era un bărbat cu multe fețe, complex și interesant.

Își simțea ochii grei. Nu dorea să adoarmă, nu dorea să renunțe la senzația degetelor lui pe spatele ei, la cercurile trasate de palma lui pe umerii ei. Însă oboseala o doborî și o aduse într-o stare de somnolență.

„Nimic nu te înspăimântă?” întrebuse ea.

Ea îl înspăimântase, ba chiar îl îngrozise de-a dreptul. Când o zărise venind pe punte prin furtună, se simțise cuprins de teroare. S-ar fi putut împiedica, ar fi putut fi lovită de un catarg rupt, ar fi putut fi aruncată peste bord. S-ar fi putut întâmpla orice, și se simțise zguduit la ideea că ar pierde-o...

Înainte să își primească plata. De asta întreaga situație blestemată îl tulburase atât. Femeii nu prea părea să îi pese de datoriile pe care le avea. Dar el ar fi mers după ea și în fundul iadului ca să ia ce i se cuvenea. Din păcate, bănuia că locul ei ar fi fost în rai, care lui îi era interzis.

Tristan își frecă gâtul și îi ascultă respirația ușoară. Brațul ei era dezgolit și din nou simți cum i se strângeau măruntaiele la vederea cărnii pestrițe din locul de unde o apucase el. Mâine o să se trezească cu o vânătaie urâtă. Dacă ar fi putut să o atingă și să o ia asupra lui, ar fi făcut-o bucuros. Se îndoia că cineva se purtase vreodată atât de brutal cu ea.

Era cu adevărat barbarul care îl credeau londonezii. Și, în ciuda faptului că purtase pelerină afară în furtună, mai era și ud și înghețat. Dacă ea n-ar fi fost adâncită în propria suferință, poate ar fi observat asta și ar fi insistat să se schimbe în haine uscate. Nu că ar fi făcut asta cu ea trează. Însă acum că dormea...

Își luă mâinile de pe ea. Ea nu se mișcă. Se ridică de pe pat cât de încet putu și se târi până la un scaun, unde își scoase cizmele. Apoi apucă un prosop și își frecă părul ud, apoi își trecu degetele prin șuvițe, pe spate. Era frânt. Fiecare mușchi îl durea de la lupta cu furtuna.

Ceea ce-și dorea cu adevărat era să se întindă în propriul pat, să își treacă brațul pe după ea și să doarmă un somn de plumb. Însă își spuse că în noaptea aceea va dormi fie acolo pe podea, fie într-un hamac din zona în care înnoptau oamenii lui.

Obosit, se ridică cu greu în picioare și se îndreptă spre cufărul unde își păstra hainele de schimb. Își trase cămașa peste cap și o aruncă pe jos, apoi deschise capacul greu.

– O, Doamne Dumnezeule, ce ți-au făcut pe spate?

El rămase nemișcat, luptându-se cu nevoia de a ascunde priveliștea urâtă a țesăturii de cicatrici care îi brăzda spatele. Se strădui ca vocea lui să pară firească, deși era departe de așa ceva, în timp ce luă o altă cămașă.

– Am crezut că dormeai.

– Nu, doar moșăiam. Acelea sunt urme de bici, nu?

Trânti capacul și își trecu brațele prin mânecile cămășii, apoi o trase rapid peste cap și umeri, mulțumit că, datorită materialului, urâtenia era din nou ascunsă.

– Nu sunt nimic.

– Probabil au durut cumplit.

– Pentru scurtă vreme, da, mârâi el.

– Însă cred că ți-ai amintit mult timp durerea.

Hotărât să-i ignore mila din ochi, își îndreptă privirea spre ea. Stătea în capul oaselor, strângând pătura cu ambele mâini până la gât, ca și când aceasta ar fi protejat-o de el. Ochii ei erau mari și umezi. La naiba, el nu-și arătase niciodată cicatricile, și ura faptul că i le văzuse ea.

– Păi asta e și scopul, prințesă.

Capitolul 8

Era supărat, ba chiar furios pe ea, judecând după asprimea trăsăturilor lui. Și atât de mândru, stând acolo în picioare, atât de magnific, aproape rebel, încercând să îi arate că acele cicatrici nu contau, nu însemnau nimic. Și-ar fi dorit să nu fi văzut vreodată cât de rău fusese rănit. Însă văzuse, și nu putea desface ceea ce fusese făcut. Acum îi era și mai rău de la stomac decât îi fusese în timpul momentelor celor mai rele ale furtunii.

Fusese un puști când plecase pe mare, în căutarea aventurii, nu cu mult mai tânăr decât Șoarec. Fusese oare la fel de slab și de vulnerabil? La vârsta aceea simțise sfichiuirea biciului? Urlase? Plânse? Îi implorase să se oprească?

– Cum pot bărbații să își facă una ca asta? întrebă ea.

– E o practică obișnuită pe un vas când cineva nu se poartă... corespunzător, spuse el aspru.

– Și tu îți biciuiești oamenii?

– Nu, însă nimeni nu e adus cu forța pe vasul meu, împotriva dorinței sale. Împart răsplata. Și lucrează împreună pentru că asta le aduce bani în buzunare.

– Ai spus că ai plecat pe mare pentru aventuri. Ai fost obligat să...

– Nu, o întrerupse el înainte ca ea să își poată termina întrebarea.

Se auzi un ciocănit, iar pe chipul său se citi ușurarea, ca și când acea întrerupere avea să pună capăt în mod natural acelei conversații, pe care era clar că el o detesta. Îl privi traversând camera cu pași mari, cu părul desfăcut pe umerii lui lați. Se întrebă oare ce ar spune dacă ea s-ar oferi să treacă peria prin el, să își treacă degetele prin el, să îl liniștească așa cum făcuse el cu ea. El deschise ușa, iar Șoarec intră cu pasul lui șchiopătat. Lăsă pe masă o tavă pe care se aflau un ibric cu ceai și cești.

– Domnul Peterson s-a gândit că veți avea nevoie de asta.

– Bun băiat.

– O să fie bine?

– Așa ar trebui. Doar un pic de rău de mare.

El își lăsă mâna pe umărul băiatului. Părea un gest tandru, cu toate că doar îl conducea pe puști afară din cameră. Oare avusese și căpitanul pe cineva care să îi pună o mână plină de bunătate pe umăr sau pe frunte, după ce carnea spatelui său fusese sfâșiată?

Când rămaseră din nou singuri, el se întoarse la masă și turnă ceai în ceașcă, apoi adăugă un strop de lichid gălbui în ea. Ea se rezemă de perne, fără să dea drumul păturii.

– Asta ar trebui să-ți ajute stomacul măcar un pic, spuse el, întinzându-i ceașca și farfuria.

Porțelanul părea incredibil de delicat în palma lui mare. Lui își turnă o cantitate generoasă de tărie într-un pahar, apoi trase un scaun și se așeză lângă pat.

Ea își spuse că, acum că lucrurile se liniștiseră, Martha putea să se întoarcă, însă nu sugera acest lucru de teamă că tânăra poate dormea deja. Nu dorea să o deranjeze. Și mai mult, nu era pregătită să îl lase să plece. Sorbi, recunoscă gustul și zâmbi.

– Coniac.

– Răsfățul pe care l-ai ales, cred.

– Doar pentru că era sticla cel mai ușor de furat din dulapul cu băuturi al tatălui meu.

Îl studie mai îndeaproape. Acum i se părea mai în vârstă decât înainte și își dădu seama că lupta cu furtuna își spusese cuvântul. Îi era dor de zâmbetul și tachinările lui. Ochii lui păreau distanți, ca și când priveau mai degrabă în interior decât în exterior, iar ea se întrebă pe unde rătăceau gândurile lui, dacă se gândea la durerea pe care o îndurase când îl biciuiseră, sau la lupta cu marea, sau la...

Știa atât de puține despre el și știa că era un gând prostesc să dorească să afle mai multe. De îndată ce avea să revină în Anglia, nu avea să-l mai vadă niciodată. Cărările lor se vor despărți, și în vreme ce a ei o va duce în sălile de bal, a lui îl va întoarce înapoi pe mare.

Și-ar fi dorit să vorbească, însă coniacul își făcea efectul, încălzindu-i oasele și dându-i o stare letargică. Știa că n-ar trebui să fie surprinsă, dat fiind faptul că nu îi rămăsese în stomac nimic care să îl absoarbă, care să îi oprească efectul.

După ce termină ceaiul dintr-o singură înghițitură lungă și deloc potrivită pentru o doamnă, lăsă ceașca și farfuria pe masa de lângă pat. Apoi se cuibări sub pături, își trecu palmele între obraz și pernă și îl privi pe Jack. Nu i se părea chiar un Jack. Pleoapele lui erau pe jumătate coborâte și se întreba dacă și el se simțea la fel de moleșit ca și ea.

– De ce te-au biciuit?

Spre surprinderea ei, cuvintele îi ieșiră pe gură încet, ușor impleticite.

– Anne, nu am să discut despre spinarea mea.

Simțea încă furia în vocea lui, iar el studia paharul ca și când ar fi fost mult mai interesant decât ea. Nu înțelegea de ce acel gând o durea.

– Unde ai crescut? întrebă ea.

Într-un final, ridică privirea spre ea.

– Pe mare.

Ea zâmbi, sau cel puțin crezu că zâmbește. Gura ei se mișcase cu siguranță.

– Înainte de asta.

– În Yorkshire.

– Un comitat minunat.

El se aplecă spre ea și îi îndepărtă câteva șuvițe rebele pe care nu i le prinsese în cosiță.

– Prințesă, ar trebui să dormi.

– Și tu la fel. Își încreți fruntea. Unde dormi... acum că ți-am luat camera?

– În camera de alături sau într-un hamac pe punte.

Îi prinse bărbia și îi mângâie obrazul cu degetul mare.

– Nu pare prea confortabil.

– Nu e.

– Ar fi trebuit să iei cele două sute de lire ca să merite efortul.

– Merită efortul.

Părea să vorbească serios. Însă cum putea un sărut să compenseze toate greutatea pe care le îndura?

– Mă săruți acum?

– Nu, pentru că ești prea slăbită ca să îmi întorci sărutul cu entuziasm.

– Pari să ai o părere foarte bună despre talentul tău la sărutat. Poate nu o să am nici un fel de entuziasm.

– O să ai.

Ce mojic arogant, își spuse ea visătoare, luptându-se să-și țină ochii deschiși.

– Am crezut că vom muri în seara asta, șopti ea.

– N-aș fi lăsat să se întâmple asta.

O spusese atât de încrezător, încât părea stăpânul mării. Avea încredere în el, în talentele lui, și trebuia să recunoască, deși cu șovăială, că îl plăcea.

– Ai avut o noapte grea, nu?

– Foarte grea.

– Probabil ești extenuat.

– Teribil de extenuat.

Nu trebuia să doarmă în hamac în noaptea aceea. Ci în patul lui. Însă în patul lui era ea. Iar ea sigur nu dorea hamacul.

– Poți dormi aici... pe cuverturi, adăugă ea în grabă.

Răspunsul său fu un zâmbet tandru, care îi făcu inima să tresalte. Nu-și amintea să-l fi văzut mișcându-se, însă între o clipă și următoarea cabina era în beznă, ea era pe partea ei, iar el era cuibărit în jurul ei. În colțurile cele mai îndepărtate ale minții ei, își spuse că ar trebui să rămână nemișcată, să îi dea un cot în coaste sau să îl împingă cu un „Nu atât de aproape” dojenitor. În schimb, se cuibări în siguranță lângă el, învăluită în geamătul său blând, în timp ce trecea în lumea viselor.

Trupul ei lipit de al lui îi dădea o senzație mai plăcută decât bănuise el. Chiar și despărțiți de haine și pături, nu-și mai amintea să fi fost vreodată stârnit atât de repede, cu atât de puțin efort. Mai ales că își simțea trupul ca și când se transformase într-o ancoră care îl trăgea în jos.

Spusese adevărul. Era extenuat. Peste măsură. Nu era sigur că ar fi ajuns din cabina lui într-un hamac de dedesubt. Cel mai probabil ar fi putut doar să alunece de pe scaun și să se transforme într-o grămadă de oase pe podea.

Oboseala îl cuprinsese cu adevărat după ce terminase să-i împletească cosița, în clipa în care își dăduse seama că starea ei de rău trecuse. În clipa în care fusese sigur că va supraviețui, că își

va reveni. Până atunci fusese atât de concentrat să aibă grijă de ea, că nu avusese timp să se ocupe de el însuși.

Niciodată nu fusese egoist când venea vorba de femei. Mereu pusese plăcerile lor înainte, însă niciodată nu fusese atât de obsedat de o femeie, cum era când se afla în preajma ei. Durerea, oboseala, încetaseră să mai existe pentru el cât timp ea se afla în pericol.

Era un lucru... ciudat. Pe care nu prea îl înțelegea. Însă înțelegea că era periculos să fie atât de aproape de ea. Foarte, foarte periculos.

Încă din prima clipă în care o văzuse, o dorise sub el, dorise ca trupul său să intre într-al ei cu o ferocitate care să facă vasul să se zgâlțâie pe ape liniștite. Însă atunci, în timp ce o ținea în brațe, se temea că nu se va mulțumi să o aibă doar o dată. O va dori din nou. După ce se vor întoarce în Anglia.

Și-ar fi dorit să aibă suficientă energie cât să își treacă degetele peste obrazul ei, pe gâtul ei, pe umerii ei. Când se va trezi lângă ea, poate îi va fi foarte greu să reziste tentației unui sărut, însă va trebui să rămână puternic, mai puternic decât fusese vreodată.

Pentru că tocmai își dăduse seama, cu o claritate uimitoare, că nu o putea săruta înainte să sosească la Scutari. Nu, trebuia să aștepte până după aceea, până se apropiiau de Anglia.

Fără îndoială, logodnicul ei o va săruta când o va vedea, o va săruta când îi va spune la revedere, iar gura lui pe a ei va șterge tot ce însemna sărutul împărtășit cu Tristan. Așa că era firesc să mai rămână puțin în purgatoriu. Pentru că atunci când vor sosi pe țărmul Angliei, iar ea va pleca de lângă el, dorea ca sărutul său să fie ultimul rămas pe buzele ei.

Pentru Anne fu o trezire dulce-amăruie. Căpitanul plecase, așa că fu astfel scutită de senzația stânjenitoare și deloc confortabilă de a se trezi în brațele lui. Ignoră dezamăgirea care o cuprinse pentru că el plecase atât de încet, pe nesimțite.

Și asta o făcu să se simtă vinovată și să-și dorească din toată inima să fi avut amintirea unei asemenea nopți cu Walter. El dorise asta, i-o ceruse, iar ea îl refuzase. Desigur, ceea ce dorise el implica mai mult decât simplul ținut în brațe. Însă acum își dădea seama cât de plăcut ar fi fost. Nu mai era doar imaginația ei lipsită

de experiență. Știa cum se simțea să aibă trupul unui bărbat lipit de al ei, căldura și parfumul acestuia. Cunoștea sunetul respirației lui, care o ademenea precum un cântec de leagăn.

Începea să regreta că se hotărâse să facă călătoria, însă era mult prea târziu să se întoarcă din drum.

Când păși pe punte, cu Martha – care se pusese în cele din urmă pe picioare – alături de ea, Anne își feri privirea de soarele strălucitor care se reflecta în apa albastră. După tot ce înduraseră cu câteva ore în urmă, se așteptase să întâlnească niscaiva urme ale furtunii, însă totul arăta ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Bărbații munceau. Vântul se juca neastâmpărat cu pânzele corabiei.

– Dacă n-aș ști mai bine, aș putea crede că ne-am imaginat ororile din noaptea trecută, spuse Martha.

Însă Anne știa mai bine. Fâșia de piele cu care căpitanul îi legase părul era dosită într-un buzunar ascuns al rochiei.

– O, Dumnezeule, uscatul. Se duse la marginea vasului și se prinse de balustradă. Nu cred că mai avem mult până la destinație, nu crezi?

– Nu foarte mult, răspunse o voce guturală.

Ea se întoarse și simți cum i se strânge inima când îl privi pe căpitan. Și el arăta ca și când noaptea trecută nici n-ar fi existat, ca și când n-ar fi ținut-o în brațe, ca și când n-ar fi împărtășit un soi ciudat de intimitate. Îi venea să întindă mâna, să îl atingă, să își încleșteze degetele pe cămașa lui și să își îngroape chipul în umărul lui, să îi inspire adânc parfumul deja atât de familiar. Se mulțumi în schimb să își strângă pumnii.

– Cât de mult?

– Câteva zile.

Care se dovediră cele mai lungi și mai singuratice din viața ei. Căci nu mai luă cina cu ea. Dacă ea era pe punte, el era jos sau în capătul celălalt al vasului. Cu fiecare zi ce trecea, își revenea tot mai mult din starea de rău pe care o avusese în timpul furtunii, însă, pe măsură ce se apropiau de destinație, se simțea din ce în ce mai sfârșită.

Într-un final, văzu turlele orașului când ancorară în port. Ajunseseră. Erau acolo. Însă o parte secretă și plină de jale din ea și-ar fi dorit să nu fie.

Capitolul 9

Aproape de zorii zilei, Tristan stătea în picioare, așteptând ca noaptea să treacă. Sosiseră în port ieri după-amiază. Se așteptase ca Anne să plece alergând de pe vas, ca să fie cu logodnicul ei. Știa măcar unde se afla? Cu siguranță știa.

Însă se retrăsese în cabina ei, cu servitoarea după ea. Șoarec raportase că ceruse apă fierbinte, cât să umple cada de cupru. Tristan reușise cu mari eforturi să rămână pe punte, căci nu-și dorea altceva decât să dea buzna pe ușă și să o privească bucurându-se de baie. La început, își imaginase pielea ei mângâiată de spuma săpunului, care apoi se transforma în mâinile lui. Să înceapă de la gât, apoi să își alunece mâinile mari peste umerii ei și să îi cuprindă sânii. Aproape îi simțea în palmele sale. Se gândise să se ducă în cabina lui și să își ceară chiar atunci sărutul. Să se aplece peste cadă și să îi posede gura ca și când i-ar fi aparținut lui. Să i-o facă a lui. Să o facă toată a lui. Să îi dea foarte clar de înțeles că, la întoarcerea pe vas, el o va aștepta.

Abia dacă dormise cu o noapte în urmă, răsucindu-se pe toate părțile în blestematul de hamac, aproape gata să se răstoarne. Era în toane foarte proaste când revenise pe punte, înainte de răsărit. Dorea să fie acolo când pleca ea. Și să fie acolo la întoarcerea ei.

Își dădu seama, foarte târziu, că nu o întrebase cât dorea să rămână acolo. Din moment ce spusese că vrea să călătorească după programul ei, fără îndoială că dorea să rămână câteva zile, poate chiar săptămâni. Devenise atât de obsedat de acel sărut, că nici măcar nu se gândise cât de neplăcută era toată povestea.

Nu-i plăcea să fie acolo. Războiul se încheiase, însă fantomele sale încă mai bântuiau. Sebastian fusese aici, în convalescență după rănille pe care le suferise în timpul bătăliei devastatoare de la Balaclava. Tristan se afla în cealaltă parte a lumii, însă tot simțise când fratele său fusese rănit. Poate pentru că erau gemeni, aveau o legătură specială. În ceea ce-l privea pe Tristan, această legătură

părea puternică, fiindcă mereu simțea de câte ori Sebastian suferea. Și se ruga mereu ca Sebastian să nu afle niciodată cât de multe îndurase el însuși în timpul în care fuseseră despărțiți.

Era ciudat că acum, deși nu se aflau unul în preajma celuilalt, Tristan nu mai considera că erau despărțiți. Erau pur și simplu la distanță unul de altul, nu se mai ascundeau de unchiul lor cel îngrozitor. Era uimitor cum moartea ticălosului le adusesese din nou în suflet sentimentul de dreptate.

Când soarele apăru la orizont, Tristan desluși turlele unei clădiri mari. Se întrebă dacă Sebastian le privise și el, și cât se schimbaseră în cei câțiva ani de când fusese el aici.

– Acela este spitalul, spuse Anne încet, venind lângă el și aducând cu ea mirosul de citrice și levănțică.

Părul îi era strâns sub o pălărie elegantă, cu boruri largi, împodobită cu panglici și funde delicate. Pe sub mantie, rochia ei lila avea nasturi până sus și guler înalt. Nu-i plăcea să se gândească că logodnicul ei i-ar putea descheia nasturii îndată ce va apune soarele, dacă nu chiar mai devreme.

– Florence mi-a spus că îl voi recunoaște după turle, continuă ea.

– Florence Nightingale? Vocea lui devenise aspră, furioasă, însă ea păru să nu observe. Regreta că o adusesese acolo. Și-ar fi dorit ca vasul să fi naufragiat în furtună, iar ea să fi înotat cu el către o insulă pustie, unde puteau să fie singuri pentru totdeauna.

– Da. Mai sunt și alte spitale, însă acela este spitalul Barrack, unde a muncit cel mai mult. Mi-a dat o hartă ca să pot găsi drumul. Trebuie să ajung la Spitalul General.

În sfârșit ridică privirea spre el. Rămase surprins de îndoiala și nesiguranța ce se oglindeau în ochii ei.

– Mă întrebam dacă ai fi bun să mergi cu mine, spuse ea. Martha nu și-a revenit complet din starea de rău de pe timpul furtunii.

Acele cuvinte, despre care el își dădu imediat seama că erau o minciună, ieșiră în grabă, iar el se întrebă de ce voia să o însoțească la întâlnirea cu Walter. Cu siguranță își dădea seama că va fi foarte stânjenitor.

– Nu cred că logodnicul tău va fi prea încântat de prezența mea.

- Nu va zice nimic, te asigur. În plus, bănuiesc că sunt mai în siguranță cu tine alături pe stradă.

- Pot să trimit cu tine vreo doi dintre oamenii mei...

- Nu, nu vreau... oameni cu mine. E parte din motivul pentru care nu mi-am cumpărat bilet pentru alte mijloace de transport încoace. Nu am vrut să dau peste vreun cunoscut sau peste vreun om pe care l-aș fi cunoscut în timpul călătoriei. Chestiunea asta trebuie să rămână privată.

Cumva voia să o rupă cu el? Atunci de ce nu îi trimisese pur și simplu o scrisoare? De ce să treacă prin toate astea? Nu, avea nevoie doar ca Tristan să o însoțească, apoi avea să trateze între patru ochi cu logodnicul ei. Se aștepta ca Tristan să se întoarcă pe vas. Oare va fi în stare să o facă? Va putea să o lase cu alt bărbat?

Era pe jumătate tentat să o sărute atunci, sau să mai ceară un sărut în plus pentru serviciul pe care i-l făcea conducând-o în siguranță pe străzi. Dacă nu l-ar fi privit atât de rugător, s-ar fi târguit cu ea. Însă nu putu să spună decât:

- Când vrei să pleci?

- Acum.

- Bine.

Înainte ca el să aibă timp să se gândească la alte lucruri și să se răzgândească. Deșteaptă fată. Se gândi să se bărbierească, să arate mai prezentabil, însă de ce i-ar fi păsat ce credea despre el acel individ? Iar dacă ea se va folosi de ocazie ca să-i compare, putea să repare tot răul la întoarcerea pe vas. Afară era răcoare, avea deja pelerina pe el și, sincer să fie, dorea să isprăvească odată cu asta.

- Atunci să mergem.

După ce coborâră, ea îi întinse harta. El și-ar fi dorit să fi cunoscut orașul. Naviga prin toată lumea, așa că înțelegea fără probleme liniile unei hărți, dar prefera să se lase ghidat de stele. Însă acum nu era nici o stea pe cer, așa că studie liniile mâzgălite, cuvintele și săgețile care apăreau din când în când. Florence Nightingale era meticuloasă, însă nu desenase la scară.

Anne își ținea mâna pe brațul lui. Din când în când îl strângea ușor, iar el își dădu seama că acela era felul ei de a face față

neliniștii. Bănuia că, după patru ani, era ușor temătoare când se gândea la întâlnirea cu acest bărbat. Dacă logodnicul ei era în spital, Tristan se întrebă dacă era cumva în convalescență, însă părea puțin probabil după atâta vreme. Probabil era un doctor care rămăsese acolo să îi ajute pe oameni. Poate că ea venise aici să îl convingă să se întoarcă în Anglia. Se stăpâni cu greu să nu mârâie la gândul prezenței aceluși bărbat pe vasul lui.

I se păru o veșnicie, însă era doar o perspectivă deformată asupra timpului, creată de lipsa lui de chef să meargă acolo unde dorea ea să îl ducă, dar într-un final ajunseră la Spitalul General. Atunci păru că letargia o părăsise brusc, iar pasul ei își recăpătă aplombul. Când ajunseră în față, spuse sigură pe ea:

– Pe aici.

La scurtă distanță se afla un semn: Cimitirul britanic.

El rămase în urma ei după ce trecură de poartă. Anne trecu cu pași mari pe lângă mai multe morminte marcate, până când ajunse la o zonă fără pietre de mormânt, unde pământul pur și simplu se întindea către apele albastre și sclipitoare ale strâmtoarei Bosfor.

Ea se clătină și se opri, cu ochii în lacrimi.

– Aici sunt îngropate peste cinci mii de suflete, se tângui ea. Fără cruci sau inscripții. Cum o să-l găsec?

– E mort?

Răspunsul veni când ea căzu la pământ și plânse încet, lăsându-l pe Tristan să se simtă ca un ticălos absolut. Se gândise să îl ucidă cu mâna lui pe acel bărbat. Acum era irațional de furios pe logodnicul ei pentru că îi provoca o asemenea durere.

Îngenunche lângă ea, o trase în brațele lui și o ținu strâns, în timp ce umerii ei tremurau de forța durerii, iar lacrimile ei îi umezeau gâtul, acolo unde își îngropase chipul. Se gândi că, dacă ar mai fi avut inima unui gentleman, acum s-ar fi frânt, martoră la scâncetele și tremurul ei.

Dacă ar fi avut o inimă, ar fi știut cum să o aline. Însă tot ce putea face era să o strângă în brațe și să înjure încet, în timpul în care nu îi rostea numele.

O, durea, durea atât de mult! Știuse că va dura, știuse că, oricât de pregătită era să înfrunte realitatea, prezența ei acolo o va dărâma.

Și mai știuse și că bunul căpitan o va strânge în brațe și o va alina, așa cum făcuse când îi fusese rău în timpul furtunii. Martha ar fi încercat și ea să-i domolească durerea, însă trupul ei fragil nu ar fi fost la fel de liniștitor. El era solid, ferm și puternic. Măinile lui mari îi mângâiară spatele și brațele. O ținu în brațe până rămase fără lacrimi, apoi se plimbă cu ea pe faleză, unde păsările plonjau în apă să prindă pește.

— Chiar dacă știam că Walter a fost îngropat într-un mormânt nemarcat, cumva am crezut că o să îl pot găsi, că voi ști unde este. Că îi voi simți prezența. Însă nu îl simt aici. Aveam atâtea să îl spun.

Continuară să se plimbe în tăcere. Indiferent cum își imaginase ea lucrurile, la varianta aceea nu se gândise. Crezuse că va regăsi ceva ce pierduse. Însă acel ceva rămăsese dincolo de ea.

— De ce nu mi-ai spus că logodnicul tău e mort? Întrebă el peste tipetele pescărușilor.

— Nu am spus clar nimănui asta. Ar fi părut mult prea real. Șerisoarea de la fratele lui, în care mă anunța de moartea sa, condoleanțele lui, necrologul din ziar... toate astea făceau ca moartea să pară foarte îndepărtată. A murit de holeră. Un sfârșit atât de umilitor. Nici măcar nu știu sigur dacă a participat la vreo bătălie.

— Asta nu îl face mai puțin erou. Era dornic să lupte și gata să moară.

Ea îl privi, îi privi trăsăturile bine definite.

— Ți mulțumesc.

— Nu sunt vorbe goale, să știi. A fost soldat. Asta spune multe despre caracterul lui. Privi în zare, spre mare. Un mușchi al obrazului său se încordă. Fratele meu a luptat în Crimeea. A fost rănit grav. Și-a pierdut jumătate de față.

— O, Dumnezeu! Îmi pare rău.

— Nu ți-am dezvăluit asta ca să-ți stârnesc mila. Ci mai degrabă am vrut să știi că înțeleg prețul pe care a fost dispus logodnicul tău să îl plătească. Sunt sigur că ar fi preferat să rămână cu tine decât să vină aici.

Ar fi putut rămâne cu ea, însă alesese armata pentru că era obosit să trăiască în umbra fratelui său.

– A fost cel de-al doilea fiu al unui nobil, spuse ea, ferindu-și ochii de soare cu mâna. Dorea să își croiască propriul drum.

– Și asta l-a făcut să te merite și mai mult.

Ea nu-și putu stăpâni un zâmbet vag. Flatarea femeilor era pur și simplu o parte naturală din farmecul căpitanului. Ea bănuia că, de cele mai multe ori, nici măcar nu se gândea la complimentele pe care le spunea. Se întoarse și privi înapoi spre pământul sfințit.

– E liniștit aici, nu?

– Da, foarte. Și e alături de camarazii lui.

Da, era. Acum că venise aici și văzuse unde era îngropat, își spuse că va putea, în sfârșit, să își vadă de viața ei.

Capitolul 10

De îndată ce se întoarseră pe corabie, ea îi spuse că era gata să plece din port. Tristan nu se așteptase la o ședere atât de scurtă și la o plecare atât de rapidă, însă își puse oamenii la treabă.

În zilele care urma, fu ca și când ar fi avut o fantomă la bord. Vorbea foarte rar, nu zâmbea niciodată, nu râdea. Cina singură. Petrecea mult prea mult timp în cabină. Când apărea, în sfârșit, pe punte, ochii ei aveau o privire distantă, iar gura îi purta o grimasă tristă. Vorbea monosilabic, pe un ton la fel de anost precum linia orizontului din depărtare. Unde era o furtună bună când aveai nevoie de ea, sau orice care să o scoată din melancolie?

Dorea să-i dea un sărut care să îi topească oasele, să îi ardă carnea. Nu era logodită. Nu avea de ce să simtă vină și nu trăda pe nimeni. Putea să se bucure de sărut așa cum intenționase el, însă nu când era prea ocupată să jelească.

Rezemat de balustradă, își încrucișă brațele pe piept și privi luna plină. Vântul ținea cu ei. Nu avea nici încărcătură care

să îi încetinească. Trecuseră de strâmtoarea Gibraltar cea agitată. Vasul lui tăia apele cu ușurință. Intra în criză de timp.

– Privirea asta nu a prevestit niciodată ceva bun.

Tristan rânji către Peterson, care venise lângă el.

– Ce anume mai pui la cale? îl întrebă secundul său.

El studie partea vizibilă a catargelor care se profilau pe cerul instelat.

– Mă gândeam la pasagera noastră.

– Avem două.

– Da, însă mă interesează doar una. Iar pe tine cealaltă.

Peterson nu se deranjă să îl contrazică. Se mulțumi să mârâie:

– E o fetișcană bună, însă nu e prea încântată de un bărbat însurat cu marea.

– Rar găsești femei care să fie.

– Te-ai gândit vreodată să renunți la viața asta?

Tristan auzi o balenă gemând undeva în depărtare.

– Când eram în Anglia, cu doi ani în urmă, simțeam constant mâncărimi pe piele. Peterson, sunt de prea mult timp pe mare ca să mă mulțumesc cu uscatul.

Trebuia să-i mulțumească ticălosului său de unchi pentru asta. Dacă n-ar fi fost nevoit să fugă, ar fi devenit un bărbat complet diferit. Ar fi fost unul dintre bărbații care vizitau clubul de jocuri de noroc al lui Rafe și s-ar fi bucurat de deliciile oferite de acesta. Ar fi fost bine-venit la baluri. Mamele și-ar fi dorit ca ficele lor să îi atragă atenția, nicidecum să le protejeze de el. S-ar fi purtat după etichetă. Ar fi fost domesticit.

Dacă n-ar fi cunoscut altă viață, ar fi fost oare mulțumit? Răspunsul nu prea avea importanță. Era ce era, avea obiceiurile lui, și era prea bătrân să se schimbe. Nu se va căsători niciodată. Nu va fi întâmpinat niciodată cu brațele deschise de înalta societate. Și după ce se întorceau în Anglia, nu avea s-o mai vadă niciodată pe Anne.

Însă aveau o învoială. Și venise de mult vremea să își ceară plata, indiferent dacă ea era sau nu pregătită să i-o ofere.

Întinsă în pat, Anne privea lumina soarelui pătrunzând prin hublouri. Era tristă, îngrozitor de tristă. Știuse că va plânge

în cimitir. Știuse că va fi cuprinsă de durere, dar se așteptase să plângă, și apoi, în sfârșit, să-i treacă.

Însă continua să se gândească la ultima dată când îl văzuse pe Walter și la cât de rău fusese. Cearta, cuvintele grele, mânia. O, dacă ar fi putut retrăi acea noapte... Însă nu putea. Și asta o durea cel mai tare. Făcuse o greșală îngrozitoare și nu mai avea cum să o îndrepte.

La insistențele Marthei, se chinui să se ridice într-un final din pat. Își ridică brațele și se întinse dintr-o parte în alta.

– Cred că, în sfârșit, m-am obișnuit să fiu pe vas. Mă simt ca și cum doar am pluti.

– Păi doar plutim, răspunse Martha. Mai devreme, când am ieșit pe punte să iau aer, pânzele erau coborâte.

Anne își lăsă brațele în jos.

– De ce?

– Nu știu. Va trebui să îl întrebați pe căpitan.

– Se anunță altă furtună?

– Din ce am văzut eu, nu.

De ce le întârzia întoarcerea în Anglia? Îl angajase ca să facă o călătorie cât mai scurtă. Nu dorea ca familia ei să se îngrijoreze în privința ei mai mult decât era cazul.

– Repede. Ajută-mă să mă îmbrac.

Abia terminase de încheiat ultimul nasture de la gât când se auzi un ciocănit. Ea și Martha schimbară rapid o privire, apoi servitoarea se duse în grabă la ușă și o deschise.

– Pot să intru? întrebă căpitanul, însă vocea lui autoritară dădea de înțeles că nu era chiar o întrebare.

Îl văzuse doar foarte puțin de când plecaseră de la Scutari. Aproape că uitase că era un bărbat obișnuit să fie ascultat în toate privințele.

Martha deschise și mai larg ușa, iar el intră cu pași mari. Rămase surprinsă când îi văzu câteva riduri adânci noi pe chip, ca și când ar fi dormit la fel de puțin ca și ea. Nu dorea să recunoască în câte nopți se gândise să îl caute, să îi ceară pur și simplu să o țină în brațe în timp ce ea se chinuia să adoarmă.

O măsură cu privirea din cap până-n picioare și nu păru deloc ncântat de ce vedea. Ea își îndreptă umerii și își semeți bărbia.

Avea dreptul să jelească, însă acea călătorie ar fi trebuit să o ajute să dea totul uitării. De ce nu se întâmplase așa?

- Te stingi în tăcere, spuse el.

Își apucă rochia cu stângăcie. Părea mai largă decât fusese atunci când o purtase ca să străbată străzile din Scutari.

- Marea nu mă place. De ce ne-am oprit?

- Am o surpriză pentru tine.

Îi aruncă o mână de haine. Ea se chinui puțin, însă în cele din urmă le prinse.

- Îmbracă-le.

Nu erau multe: o pereche de pantaloni și o cămașă.

- Sunt pantaloni.

- Nu-mi stă în obicei să car după mine lucruri fără să știu ce sunt.

- Doamnele nu poartă pantaloni.

- Cele care vor să vadă priveliștea de pe gabie poartă.

Ea strânse veșmintele la piept. Deschise gura. O închise. Oare îi dădea de înțeles ceea ce credea ea?

- Și cum ajung acolo?

- Te cațări.

O spusese cu atâta siguranță, că ea nu își putu stăpâni un hohot de râs.

- Și dacă se întâmplă să cad?

- Nu o să cazi. O să fii legată cu o sfoară pentru siguranță și o să fii și eu cu tine.

Ea scutură din cap.

- E mult prea periculos.

- Niciodată nu mi s-a părut că ai fi vreo lașă.

- Sunt doar realistă, i-o tăie ea.

- Speriată, o tachină el.

- Nu sunt speriată.

O făcea să se simtă ca un copil, însă nu înălțimea sau cățărul o înspăimântau. Ci gândul că va cădea, nu pe punte, ci în brațele lui.

- O să-ți arăt o priveliște pe care poate nu vei mai avea ocazia să o vezi niciodată.

- Nu pot să fac paradă în fața oamenilor tăi îmbrăcată în pantaloni.

– Cu toții sunt sub punte, cu excepția celor trei de care am nevoie ca să mă ajute să te urc pe gabie.

– Vor urca și ei cu noi?

– Nu, însă am încropit un scripete. Cineva trebuie să îl mânuiască. Îi atinse obrazul cu o mișcare ușoară ca fulgul. Ai încredere în mine, prințesă.

Însă nu avusese de la bun început încredere în el, chiar și când nu avusese nici un alt motiv în afară de cuvântul altei persoane? Dar, întotdeauna, ceva din el, ceva din adâncul lui o liniștea, domolindu-i îndoielile. Dacă ar fi crezut în magie, s-ar fi gândit că era un vrăjitor care își țesea descântecul în jurul ei. Chiar și numai spinarea lui dovedea că era un bărbat obișnuit.

– Am nevoie de câteva momente, spuse ea, potolindu-și toată nerăbdarea pe care o simțea gândindu-se la ce avea să facă.

– Aștept. Se îndreptă spre ușă, se opri, apoi privi înapoi. Fără încălzări. O să fie mai simplu. Însă poartă mănuși.

După ce el ieși în grabă, Anne întâlni privirea Marthei.

– Crezi că ar trebui să port corset cu costumul acesta?

– Nu, milady, zâmbi Martha. Cred că, pentru aventura asta, cel mai bine e să purtați cât mai puține haine.

Când, în sfârșit, fu în cămașă și pantaloni, se simți ca o păgână. O sfoară era trecută prin ochiurile din betelia pantalonilor, fixându-i pe talia ei. Trebuise să îi ridice ca să nu calce pe ei. Acum gleznele îi erau la vedere. Scandalos. Cămașa era largă, materialul fin, iar ea se simțea ca și când nu ar fi purtat nimic. Martha îi împletise părul, strângându-l cu bucata de piele pe care încă nu i-o înapoiase căpitanului.

Nu avea oglindă înaltă în care să se vadă. Martha luă de pe perete oglinda de bărbierit a căpitanului, însă în ea putu vedea doar bucățele, ca și când ar fi fost piesele unui puzzle, nu întregul.

– Sunt sigură că aspectul meu e în regulă, spuse ea scurt.

La urma urmei, ce mai contau hainele, dacă ea oricum nu avea să-i mai vadă niciodată pe oamenii aceia după ce cobora de pe corabie?

El o aștepta pe punte. Și era tot în picioarele goale, iar ea simți cum degetele ei de la picioare se chirciră la gândul acelei intimități. Tălpile lui erau lungi și suple, și la fel de bronzate precum chipul

lui. Nu mai văzuse niciodată picioarele unui bărbat, nici măcar pe ale fraților ei.

Cu mâna goală, îi luă mâna înmănușată, iar ea simți o dorință irațională să și-o scoată, pentru ca pielea ei să o atingă pe a lui. Absurd. De unde îi veneau ideile acelea ciudate?

El o duse la catargul în vârful căruia se afla gabia. Marea era calmă, însă un vânt ușor legăna încet corabia. Ea își lăsă capul pe spate.

– E atât de sus.

– Imaginează-ți priveliștea.

Își fixă ochii într-ai lui și văzu în adâncimile lor albastre că îi înțelegea șovăiala. Nu o ironiza și nu o dojenea. Aștepta răbdător ca ea să se hotărască. Trase adânc aer în piept și își ridică bărbia.

– Nu vreau să mi-o imaginez. Vreau să o simt, să o văd.

El dădu din cap spre Șoarec și Jenkins, făcându-le semn să vină. Aceștia aduseră cu ei o frânghie de care era legat un inel la un capăt. Fâșii din ceea ce era sigură că fusese cândva o pătură de lână erau înfășurate în jurul inelului, oferind o oarecare câptușeală. Ea ridică brațele, iar căpitanul îi trecu sfoara pe după ele, strângând-o sub brațele ei.

– Asta e doar ca să te împiedice să cazi, spuse el. Nu te vor trage în sus. O să faci asta singură.

Îi explică cum să se cațäre, arătându-i șanțurile și mânerele.

Ea își dori să nu fi fost crescută atât de formal și cuviincios, să se fi luat după frații ei și să fi alergat în picioarele goale pe câmpie și să se fi cățărat în copaci. Însă, dacă n-ar fi fost atât de formală și cuviincioasă, probabil acum n-ar mai fi fost doborâtă de regrete și nu s-ar mai fi aflat acolo. Ar fi acceptat ce îi propusese Walter. Nu i-ar fi păsat de regulile societății, așa cum își dorise el. Însă rămăsese de neclintit în hotărârea ei de a-și respecta principiile.

Și totuși, iat-o acolo, îmbrăcată cu veșminte care îi scoteau atât de bine trupul în evidență, încât era ca și cum n-ar fi purtat nimic. Nu era nimic formal și cuviincios în ele.

Însă, cine o vedea în afară de cei patru bărbați, Martha și delfinii care săreau din când în când din apă?

La îndemnul căpitanului, se împinse în catarg și se folosi de încheieturile lui ca să se sprijine. Nu știa dacă așa ceva ar fi fost posibil și dacă el nu ar fi fost atât de înalt față de ea. El își propti piciorul drept într-o canelură, apoi îi spuse să își așeze piciorul peste al lui. Ea o făcu... Și încremeni.

Laba piciorului său era caldă și moale sub talpa ei. Și îi stârnea nenumărate senzații. Senzații indecente și obraznice. Nu atinsese niciodată atât de intim un bărbat. Era neliniștitor, însă, în același timp, îi dădea un sentiment de siguranță. Era minunat. Era...

– Celălalt.

Vocea lui mătăsoasă îi dansa în ureche.

– Poftim?

– Pune-ți celălalt picior peste al meu. Prințesă, stau agățat aici. Și nu pot să rezist atârnat o veșnicie.

De ce nu? De ce nu putea să rămână acolo, unde apropierea de el o distrăgea de la îndoielile ei?

– Da, desigur. Îmi pare rău.

Se ridică și își puse piciorul peste al lui.

– Gata, murmură el. Acum relaxează-te și urcă împreună cu mine.

Să se relaxeze? Cu el înfășurat în jurul ei, cu ea atârând de el la fel de mult pe cât era atârnată de acel cilindru de lemn?

– Dacă ți-e frică de înălțime, te sfătuiesc să nu privești în jos, adăugă el.

Ea nu credea că avea frică de înălțime, însă până atunci privise doar pe fereastră. De data asta, își spuse ea în timp ce urcau încet, era complet altceva.

Piciorul lui alunecă, iar ea scoase un țipăt. El își trecu un braț pe după talia ei și o strânse cu putere la piept, în timp ce se prinse bine cu celălalt braț de catarg. Ea respira cu greu, în timp ce el părea că nu mai respira deloc.

– Nu te las să cazi, spuse el încet.

Ea dădu convulsiv din cap.

– Da, bine.

– Calmează-ți respirația.

– Cum poți să rămâi atât de impasibil?

— Pentru că am făcut asta de o mie de ori.

— Să urci cu o femeie în gabie?

El avu îndrăzneala să râdă.

— Nu, tu ești prima. Însă am urcat de suficiente ori cât să știu pe de rost fiecare șanț. Știu unde e mai aspru, știu unde să îmi pun mâinile și picioarele ca să mă mișc mai bine. Prințesă, n-am căzut niciodată. Și n-am de gând să cad astăzi. În plus, aproape am ajuns.

Ea ridică privirea spre coșul de deasupra ei.

— Nu sunt sigură că înțelegi prea bine sensul cuvântului „aproape“.

El chicoti abia auzit.

— Haide, sus.

El o ghidă cu cuvinte blânde, murmurate, cu mâinile și cu picioarele. În scurt timp, se cățara pe o parte a coșului și intra în gabie. O surprinse cât de strâmt era, cât de insignifiant părea. Mai ales când i se alătură și el. Își spuse că ar fi trebuit să se simtă înghesuită din cauza lui. Însă descoperi că pur și simplu dorea să se sprijine de el.

Și mai descoperi că nu era teribil de înspăimântată de înălțimi, mai ales când în fața ei se întindea o asemenea priveliște incredibilă. Albastrul puternic al apei se topea în cel deschis al cerului acoperit cu nori albi și pufoși.

— O, spuse ea. E uimitor. Ce e umbra aceea din zare?

— Anglia.

Simți cum i se strângea stomacul.

— Aproape am ajuns acasă.

— Mâine-seară, cel mai probabil.

— Mâine.

Închisă în cabina ei, jelind, plină de tristețe și de regrete care o măcinau, pierduse noțiunea timpului. O zi se scursese în ziua următoare și nu le mai ținuse seama. Scopul acelei călătorii fusese să o pregătească să revină în societate. Lumea va aștepta de la ea să meargă la baluri, să primească avansurile domnilor, să le încurajeze interesul față de ea. Să participe la conversații în care se flirta. Să reintre în cursa căsătoriilor.

— Nu știu dacă sunt pregătită.

– Prințesă, spune un singur cuvânt și ridicăm pânzele spre larg. Ea își lăsă capul pe spate să îl studieze. Era un gând minunat, însă nu putea să-i facă așa ceva familiei ei. Să devină o hoinară. Să întoarcă spatele tuturor lucrurilor formale și cuviincioase. Scutură cu regret din cap.

– Nu, asta nu ar rezolva nimic. Nu ar face decât să confirme faptul că sunt o lașă.

– O lașă nu m-ar fi angajat să o duc într-un loc cu un trecut pătat de groază ca să își poată lua rămas-bun de la cineva la care a ținut.

– De la cineva pe care l-a iubit, simți ea nevoia să specifice. Însă nu de ajuns. Dacă l-ar fi iubit suficient, n-ar fi avut acum atâtea regrete. Am crezut că asta va vindeca golul teribil din sufletul meu, însă uneori mă simt ca și când m-aș îneca în suferință. Simțea cum lacrimile îi înțepau ochii. Mi-aș fi dorit să-l fi putut aduce acasă. Urâsc faptul că se află acolo.

El îi atinse ușor obrazul.

– Ce vezi când privești în zare?

– Multă apă.

– Tot ce se întinde până la linia orizontului și dincolo de ea. Când un bărbat moare pe vas, îi e incredințat mării. Anne, de-a lungul anilor am învățat că nu contează unde e îngropat un om. Ci doar unde este amintit.

Ea crezuse că își vărsase toate lacrimile în Scutari, însă se părea că încă mai avea lacrimi de vărsat. Îi inundară obraji, iar el le prinse cu degetul mare.

– Ți-aș lua eu durerea dacă aș putea, spuse el pe un ton coborât și răgușit.

Chiar în clipa în care își spunea că inima n-o putea dura mai mult, el își plecă fruntea și își trecu ușor buzele peste ale ei, apoi o cuprinse în brațe și o ținu strâns.

Nimic din ce ar fi putut să spună sau să facă n-ar fi putut s-o tulbure mai mult. Iar el înțelegea pierderea, înțelegea durerea, înțelegea ce însemna să pleci când îți doreai enorm să rămâi.

Pentru prima dată după mult timp, rămășițele sparte ale inimii ei dădură semne că puteau, în sfârșit, să se vindece.

Capitolul 11

La dracu'! În nopțile și zilele lungi de când o întâlnise, în care își imaginase cum își cerea sărutul, cu siguranță nu și-l imaginase vreodată atât de anost. Nu ar fi trebuit să ofere alinare; n-ar fi trebuit să fie doar o atingere ușoară, doar o degustare.

La dracu' cu tot! Trebuia să o lase cu gura căscată și înlănțuită de el. Trebuia să o facă să îl implore să meargă mai departe. Iar rezultatul să fie o tăvăleală în patul lui.

Când își dezlegă eșarfa strâmbă ca să o mai lege o dată așa cum trebuia, nu era sigur că mai fusese vreodată atât de dezagustat de el însuși. Nu putuse să-i dea sărutul la care visase, când ea jelea. Motiv pentru care îi venise ideea urcușului în gabie.

Însă păruse atât de vulnerabilă, cu ochii încă plini de durere. Ce îl apucase să rostească o prostie atât de poetică despre locul în care erau îngropați oamenii? Și ca și când asta n-ar fi fost deja suficient de stânjenitor, își aplecase capul și își trecuse buzele peste ale ei ca și când trupul lui n-ar fi fost oricum în permanență întărit doar de gândul la ea.

Acum urma să ia cina împreună, ultima lor cină împreună, după care nu va mai avea libertatea să pună stăpânire pe gura ei ca și când i-ar fi aparținut, pentru că, la dracu', deja își luase sărutul promis!

Și nu numai atât. Nici nu se deranjase să îi dea un sărut pe care orice femeie normală și-ar fi dorit să-l primească din nou. Nu fusese în el nici urmă de căldură, nici patimă, nici o înclăștare a limbilor.

Doamne Dumnezeule, era ca și când nici nu s-ar fi întâmplat! Însă se întâmplase, iar ea va ține cont de asta. Datorie plătită și tot tacâmul.

Dacă el își dorea încă un sărut, atunci chiar era nevoit să o seducă așa cum trebuia. În noaptea aceea. Pentru că pânzele erau împinse de un vânt bun și se apropiau de coasta Angliei.

La ce se gândise în acea după-amiază? Nu gândise deloc. Femeia aceea avea puterea să îi spulbere orice gând. Influența pe care o avea asupra lui era tulburătoare.

Când, în sfârșit, eșarfa îi stătea după placul lui, își luă haina și o îmbracă. Se îmbrăia și se bărbierise. Nu se ostenise să se tundă, căci nu dorea să pară complet civilizată. Nu dorea ca ea să îl considere altfel decât un căpitan de vas.

Se întrebă dacă ar risca să putrezească în iad de-ar trece pe lângă Anglia fără să o ducă la țarm. După ce petrecuse mulți ani în cloaca aceea îngrozitoare, își spuse că nu ar trebui nici măcar să se gândească la asta. Totuși, nu își putea stăpâni tentația supărătoare de a o păstra cu el, cel puțin pentru o vreme, până când se plictisea de ea. Mereu ajungea să se plictisească de femei. Niciodată nu existase una pe care să-și fi dorit să o păstreze vreme mai îndelungată. Cu ea doar încă nu-și făcuse mendrele. Nici măcar nu o sărutase cum se cuvenea.

Se mai blestemă o dată, apoi ieși din cabina lui Peterson și intră într-a lui.

Dacă Anne învățase ceva din experiența cu Walter, asta era că, cel mai adesea, ajungeai să regreti mult mai mult lucrurile pe care nu le făceai decât pe cele făcute.

Astfel că, în timp ce stătea acolo la cina cu preparate minunate și bea vinul cel bun, ambele rivalizând cu orice se servea la masa tatălui ei, se gândi la regretele care aveau să o bântuie în privința căpitanului Jack. După ce ajungeau la docuri a doua zi, urma să coboare de pe vasul lui și nu avea să-l mai vadă vreodată. Decât în visele ei. Era destul de sigură că va apărea în ele. Spre tristețea ei.

Nu se așteptase să îl placă, să fie atrasă de el, să fie fascinată de el. Nu se așteptase să reușească să vadă dincolo de aparența lui aspră și să descopere un sâmbure de bunătate care îl făcea să rivalizeze cu cei mai generoși lorzi pe care îi cunoscuse ea vreodată.

– Unde o să pleci? îl întrebă. După ce vei părăsi Anglia?

Cu farfuria deja goală, el se rezemă și își roti vinul în pahar, însă privirea lui rămase asupra ei. Nu se mai simțea incomod din pricina intensității acelei priviri. Ci mai degrabă găsea ciudat de liniștitor, ba chiar măgulitor, faptul că îi acorda atât de multă atenție, ca și când ea ar fi fost tot ce conta în lumea lui.

- Cel mai probabil în Orientul Îndepărtat. Ai vrea să vii cu mine?

Inima ei se strânse la acea aluzie necuviincioasă, chiar dacă într-un colț al minții ei se gândi să facă asta. Cum ar fi să fie liberă de toate constrângerile societății? Bănuia că, în timp, avea să le ducă dorul. Erau tot ceea ce știa ea, ce înțelegea.

- N-am fost făcută pentru genul acesta de viață hoinară pe care o duci tu. Nu devine obositor să călătorești încolo și înapoi, fără să ai ceva stabil în viață?

- Am ceva stabil, prințesă. Oamenii mei, marea care e mereu în jurul meu și faptul că în fiecare călătorie descopăr ceva nou.

- Chiar și în aceasta?

Fără să-și ia ochii de la ea, sorbi lent din vin, apoi răspunse:

- Mai ales în aceasta.

Ea fu extrem de tentată să îl întrebe ce anume descoperise. Însă aceea era doar vanitatea ei care îi dădea ghes. Între ei se formase o legătură intimă ciudată, pe care ea nu o putea nega. Încă ceva la care nu se așteptase.

- Cam scandalos să nu fie și servitoarea ta aici să stea cu ochii pe tine, nu? Întrebă el.

- Zgomotul undrelelor ei mi-ar fi tocat nervii, răspunse ea. Adevărat doar în parte. Oare să îndrăznească să îi spună adevăratul motiv pentru care era singură cu el?

El zâmbi.

- Mai ales când clinchetul se întetește, în semn de dezaprobare.

- Da. Simți cum căldura îi inundă fața. Martha ar fi dezaprobat cu siguranță calea pe care o apucaseră gândurile ei, pentru că ducea la rămasul căpitanului în camera ei până la răsărit. Am.... Își dresе glasul. I-am poruncit să rămână în cabina secundului în noaptea asta.

- Da?

Ea dădu din cap, simțind un nod în gât.

- Cred că îl place. Pe secundul tău. Domnul Peterson.

- Și el e fermecat de ea.

- Da? Nu-și putu stăpâni un zâmbet. Ce bine de ea. Cred. Însă o să aibă o viață destul de singuratică, nu? Cu el pe mare?

Înainte ca el să poată răspunde, o bătaie în ușă aproape o făcu să sară de pe locul ei. Nu știa de ce era atât de nervoasă. Poate

pentru că motivul pentru care nu o avea pe Martha lângă ea nu avea aproape deloc de-a face cu undrelele ei enervante, ci mai degrabă cu faptul că se gândea foarte serios să îi ofere mult mai mult decât un sărut.

Dorea să îi spună că avea încredere în el, însă era sigură doar că avea să se poarte necuviincios cu ea. De fapt, se baza pe asta. Părea că în acea călătorie se schimbase, devenise la fel de liberă precum vasul lui. Iar vasul lui avea puterea să îi ducă oriunde, să le arate priveliști nemaivăzute. O tenta – *el* o tenta – să facă propriile explorări. Ce ar descoperi oare despre el... și despre ea însăși? Oare dorea să afle? Sau dorea să rămână pururi o naivă?

Se spunea că ignoranța aduce fericire, însă ea afla că doar îi stârnea iritarea. Mai bine să afle decât să se întrebe mereu.

Cu mișcările ușoare cu care deja o obișnuise, el se ridică de la masă și deschise ușa. Șoarec și Jenkins intrară și luară vasele. Când ușa se închise în urma lor, se trezi stând în picioare, fără să știe sigur ce să facă.

El stătea rezemat de perete, studiind-o, cu brațele încrucișate la piept. Oare chiar se gândise că ar putea trece drept un gentleman? Veșmântul său era bine croit și i se potrivea la perfecție. Bănuia că îl costase mult. Cu toate astea, sub el băntuia un element neîmblânzit, precum furtuna care se stârnea pe neașteptate. Viața lui aspră și dură îl transformase în acea creatură fascinantă. Însă așa cum corabia lui nu rămânea prea mult în port, bănuia că el nu era genul care să rămână prea mult în viața ei.

Nu vor avea niciodată mai mult decât acest răgaz petrecut împreună. Și care se apropia rapid de final.

– Te pot ispiti cu un pic de coniac după cină? întrebă el.

Ea dădu din cap, bucuroasă că își găsea ceva de făcut cu mâinile, căci prostituțele își doreau să se întindă spre el și să îl atingă, să îi mângâie pieptul, umerii, spatele.

– Da, te rog, mulțumesc.

El se duse la dulapul din colț, unde își ținea băuturile. Ea îl urmări turnând cantități generoase de coniac în două pahare, pe care le aduse acolo unde ea rămăsese nemișcată ca un afurisit de catarg. Ce naiba se întâmpla cu ea? Luă paharul oferit, iar el ciocni ușor.

- Pentru finalul unei călătorii de succes.
- E un motiv de sărbătoare?
- Am supraviețuit.
- Exista vreo șansă să nu supraviețuim?
- Întotdeauna există o șansă să nu supraviețuiești, prințesă.

Nu putem controla mărele.

„Și se pare că nici destinele noastre.“

Ea luă o înghițitură sănătoasă, savurând parfumul, simțind arsura familiară pe gât, însă vaporii îi invadară nările, înțepând-o. Zâmbi.

- Ce e atât de amuzant? întrebă el.

- Îmi aduceam aminte de prima dată când am gustat coniac, după ce l-am furat din dulapul tatei. Am început să tușesc fără să mă pot opri. Cel mai mult mă temeam că o să mă audă, o să vină să vadă ce s-a întâmplat și o să descopere ce făcusem. Fără să îndrăznească să îl privească, bătu ușor cu degetul în pahar. Mereu mă străduiesc din greu să respect afurisita de etichetă.

- O spui de parcă nu ai fi prea încântată de acest aspect al caracterului tău.

Ea își ridică privirea spre a lui. De ce părea să o cunoască atât de bine? Înghiți nodul din gât.

- Cred că există momente când n-ar trebui să respecti atât de mult eticheta.

- De exemplu când te cațări pe un catarg? întrebă el, cu o lucire în ochi.

- Am fost foarte îndrăzneță, nu? Și răsplata, priveliștea din vârf, a meritat din plin. Trase adânc aer în piept. Și acolo ți-ai cerut sărutul.

El scoase un oftat lung și îndurerat.

- Da, l-am cerut, nu? apoi își termină coniacul.

Ea făcu același lucru și, de data aceasta, se simți ca și când vaporii îi invadaseră creierul. Se simți cu inima ușoară și îndrăzneță.

- N-a fost așa cum ai promis.

El ridică dintr-o sprânceană.

- Nu?

- Ai spus că o să fie lent, pe îndelete și lung. Nu a fost nimic din toate astea. Sincer, căpitane, nu sunt sigură că ai fost răsplătit după cum ai meritat pentru efortul tău.

- Am spus *un* sărut, când aleg eu să se întâmple.

- Însă cred că a fost un sărut dat din milă.

- Niciodată. Nu mi-e milă de tine, prințesă. S-a întâmplat așa pentru că pur și simplu nu mai puteam să rezist, și aveam spectatori.

- Acum nu mai avem.

- Nu, nu avem.

El o privea cu intensitate, iar ea își dădu seama că el n-ar fi forțat-o niciodată, n-ar fi luat niciodată singur ceea ce ea n-ar fi dorit să dea. Înțelesese asta din instinct, desigur. Altfel nu ar fi urcat pe vasul lui, însă acum înțelegea pe deplin că întreaga putere era în mâinile ei.

- Acest sărut lung, lent și pe îndelete de care mi-ai vorbit... unde poate conduce?

- Unde vrei tu să conducă.

Ea simți greutatea responsabilității, însă, și mai mult, simți profunzimea dorinței pentru ceva ce i se refuzase.

- Cred că mi-ar plăcea să... explorez posibilitățile.

- Și unde anume ai vrea să conducă?

- Nu vreau să spun. În caz că mă sperii și mă răzgândesc. Însă am împărtășit atât de multe în călătoria asta. Aș mai vrea încă puțin.

El îi atinse obrazul.

- Oricând ar fi, tot ce trebuie să faci e să spui „oprește-te“.

- Și te oprești?

- Și de-ar fi să mor.

- Te vei înfuria.

- Ba nu.

Walter se înfuriase. Îi spusese că îl ațâțase degeaba, căci îndrăznise să îl lase să o sărute până când rămăseseră amândoi fără suflare. Nu dorea să se gândească la asta acum. Știa doar că era atrasă de acest bărbat care stătea în fața ei, și nu dorea să privească în urmă cu regret la aceste momente. Știa doar că, dacă avea să audă de moartea lui, nu mai trebuia să călătorească în cealaltă parte a lumii ca să-i implore iertarea. Știa că sărutul

pe care i-l dăduse în gabie nu era cel pe care și-l imaginase el în acea noapte întâmplată cu mult timp în urmă, când venise în dormitorul ei și încheiaseră un târg.

De atunci, în zilele și nopțile care urmaseră, ea ajunsese să aștepte cu nerăbdare ca el să-și onoreze promisiunea. Nu dorea să plece de pe vasul lui până nu primea asta și poate chiar puțin mai mult.

— Bine, atunci, căpitane, nu consider că sărutul pe care mi l-ai dat în după-amiaza asta, oricât ar fi fost de încântător, chiar îmi achită obligația față de tine.

El își arcui un colț al gurii.

— N-aș vrea să cobori mâine de pe vas și să simți că nu ți-ai îndeplinit partea de învoială.

Fără să își ia ochii de la ea, el își petrecu degetele lungi în jurul paharului ei și îl așeză pe masă. Se mișca atât de lent, încât îi venea să se răstească la el să se grăbească. Oare nu-și dorea cu adevărat să o sărute? Nu o găsea atrăgătoare? Poate acela era adevăratul motiv pentru care era gata să se mulțumească doarsă-i atingă buzele.

Însă când se întoarse spre ea văzu dorința arzând în privirea lui și văzu cu neliniște cât de bine se pricepuse să-și țină adevăratele sentimente în frâu. Ea aproape că făcu un pas în spate, aproape se răzgândi, însă înainte să își dea seama pe de-a-ntregul că se speriasc brusc de intensitatea a ceea ce văzuse, el își petrecu un braț pe după talia ei, o trase lângă el, îi surprinse chipul cu mâna aspră și își aplecă gura pe a ei.

Nu fu doar o atingere ușoară a buzelor. Fără dulceață, fără blândețe.

Era asemenea unui bărbat flămând, care își devorează mâncarea după ani întregi de lipsuri. Gura lui apăsa cu putere peste a ei, în timp ce limba lui îi făcu buzele să se deschidă. O exploră așa cum descoperise ea că făcea totul: cu îndrăzneală și fără șovăire. Limba lui împingea și ocolea, mângâia și dansa. Brațele ei îi cuprinseseră gâtul fără voia ei, aducându-l mai aproape. Mâna lui îi mângâie gâtul și se opri. Ea își simți pulsul bătând cu putere în degetele lui, în timp ce gura lui își continua învoie atacul. Avea gust de coniac bogat, de vin bun, de portocale. Avea

gust de dorință. Gura lui era fierbinte, umedă și foarte, foarte pricepută.

Letargia îi cuprinse oasele, iar căldura o învălui în tot corpul, oprindu-se între coapsele ei. Își chirci degetele de la picioare, trecându-și degetele mâinilor prin părul lui, ținându-l lângă ea. Nu că s-ar fi așteptat să plece undeva.

Nu crezuse că era posibil, însă sărutul se adânci, deveni mai mult, deveni totul, până nu mai există nimic în afară de el și acele senzații incredibile pe care le trezea la viață. Fusese moartă atâta timp. Nu își dăduse seama exact cât de moartă fusese, însă acum revenea la viață, cu trupul, cu sufletul și inima.

Toate începeau să iasă din nou la suprafață. Puteau să simtă din nou. Doreau să simtă din nou. Își spuse că ar trebui să fie înspăimântată de această trezire uriașă pe care o încerca, însă simțea doar o recunoștință care amenința să o copleșească, să o facă să suspine după ceea ce își refuzase atâta timp.

Gura lui își continua magia, fără să se ridice de pe a ei, fără să își oprească explorarea. Începea să se întrebe dacă chiar mai fusese sărutată cu adevărat, pentru că nu semăna cu nimic din ce încercase până atunci. Îi afecta întregul trup, o făcea să își dorească să se urce pe el, să se scufunde în el până deveneau unul. Cabina devenise atât de înăbușitoare, că îi venea să își smulgă hainele de pe ea. Sau poate era doar ea, ajunsă în flăcări. Abia mai înțelegea ce se întâmpla cu ea. Nu mai avea aproape nici un gând rațional, ci doar „plăcere, plăcere, plăcere“.

Lung. Lent. Pe îndelete. Era toate astea și totuși, în ciuda acestui lucru, sărutul era sălbatic, neîmblânzit, neînduplecat. Porunca, ademenea, seducea. Complet, irevocabil. Acum ea îi înțelegea mai bine stăpânirea, pentru că ceea ce dezlănțuia el avea puterea să o cucerească, să o facă să se destrame în brațele lui fără să-i pese de consecințe. Dorea tot ce avea el de oferit. Nu voia să lase nimic neexplorat.

Mâna lui alunecă mai jos și îi cuprinse sânul. Ea gemu la intimitatea aceluia gest, la plăcerea care o străbătu când el își trecu degetul peste sfârcul ei întărit ca o perlă.

Ea întrerupse sărutul, apăsându-și gura pe bărbia lui, pe falca lui, pe gâtul lui. Blestemă eșarfa și nenorocii de nasturi care o împiedicau să ajungă unde dorea, să îl guste cu totul. De ce tocmai

În noaptea aceea se hotărâse să arate că înțelegea cu adevărat rostul nasturilor și al butonierelor?

El îi cuprinse fața în mâinile lui puternice și o forță să îi întâlnească privirea arzătoare.

– Anne, m-am înșelat. Nu o să mă pot opri. Așa că spune-mi acum: te duc în patul meu sau sar în mare să mă răcoresc?

Ei îi veni să râdă, însă nu fu în stare decât să îl roage:

– Nu pleca.

„Slavă Domnului!“ își spuse Tristan. „Slavă Domnului.“

Știuse că avea să fie minunată, însă nimic din ce își imaginase nu îl pregătise pentru realitatea felului în care îi răspundea ea, a parfumului și a căldurii ei. Dorința lui crescândă îl uimea. O dorea mai mult decât dorise vreodată ceva în viață. Chiar și foamea lui din trecut pentru răzbunare pălea în fața nevoii care îl prinsese în gheare, de a poseda complet, în întregime.

Și-ar fi dorit să poată fi la fel de lent ca atunci când o tachina, însă o dorea prea mult. Și purta al naibii de multe haine.

Printre săruturi, îi descheie nasturii, îi dezlegă panglicile, îi trase fustele...

Printre săruturi, ea îi desfăcu eșarfa, îi eliberă nasturii, îi scoase hainele...

Printre mângâieri, el îi scoase pantofii, îi trase ciorapii...

Printre mângâieri, ea îi trase încet cizmele, apoi și cămașa peste cap...

Părea că trecuseră ore, însă el știa că era vorba doar de câteva minute până când rămaseră răsuflând din greu, sorbindu-se din priviri.

– Ești atât de frumoasă, spuse el răgușit.

Sânii ei erau ridicați și tari, sfârcurile ei erau de un roz-deschis pe care el își dorea să-l guste. Abdomenul ei era plat, iar șoldurile înguste. Privi cum ochii ei îl măsurau de sus până jos, și nu-i scăpă aprecierea care se citea în ei. Fără să fie arogant, știa că avea multe de oferit, însă mai știa și că, pentru o virgină, putea fi înspăimântător să vadă dovada clară a dorinței lui pentru ea. Ar fi trebuit să stingă blestematele de felinare. Ar fi trebuit să...

Ea își puse o mână caldă pe umărul lui și îi întâlni privirea.

– Te doresc.

Reuși să îl facă să uite de tot cu atât de puțin. O luă în brațe și o duse la patul lui, o așeză cu grijă pe așternuturi, apoi se aplecă deasupra ei.

Anne primi cu bucurie greutatea și înălțimea lui când îi acoperi trupul cu al său și îi acapară din nou gura. Dorea să atingă fiecare părticică din el. Era minunat. Cu picioare lungi, puternic, ferm. Îi văzuse mușchii reliefați de fiecare mișcare când mergea pe vas. În imaginația ei nevinovată nu se gândise niciodată că un bărbat putea fi atât de frumos. Un chip frumos da, însă nu și un trup frumos care promitea ceva ce trecea dincolo de plăcere. Era un gând capricios, însă îi trecuse prin minte când, în sfârșit, reușise să îl dezvăluie. Se gândi că poate trebuia să îi fie frică de ce avea să urmeze, însă părea capabilă doar să aștepte cu nerăbdare momentul.

Își trecu degetele peste pieptul lui, peste umerii și spatele lui. Pipăi urmele de bici care brăzdau întinderea aceea incredibilă de mușchi și tendoane și îi veni să plângă, știind că el suferise cândva o asemenea pedeapsă groaznică. Își încolăci brațele în jurul lui și îl strânse cu putere, dorindu-și să îi îndepărteze amintirile dureroase.

Însă presupuse că acelea reușiseră, în parte, să îl transforme în bărbatul care era atunci, bărbatul care o fascina, după care tânjea acum mai mult decât după aer.

Gura lui o părăsi pe a ei ca să se plimbe de-a lungul gâtului ei și, cu toate că aproape suspină la acea pierdere, întâmpină cu bucurie noile senzații pe care le încerca odată cu explorarea lui. Părea hotărât să nu lase nici o bucățică din ea necunoscută limbii lui cuceritoare. Îi ciuguli ușor clavicula, apoi coborî și mai jos. Își trecu buzele peste sânii ei. Era țintuit între coapsele ei. Ea își frecă tălpile de gambele lui, își arcui șoldurile în sus...

– Nu încă, prințesă.

– Și asta o să fie îndelung, încet și pe îndelete? întrebă ea oftând.

– Îndelung și încet da, însă cu siguranță nu pe îndelete odată ce suntem în toiul problemei.

Ei îi veni să râdă. Însă scoase un geamăt când el își strânse buzele peste sfârcul ei și supse ușor. Se simți invadată de senzații

contradictorii. Tensiunea și letargia se luptau în ea. Dorea să se relaxeze sub el și, în același timp, să se încordeze în jurul lui.

El își continuă călătoria către celălalt sân al ei, căruia îi acordă aceleași atenții. Nu își imaginase niciodată o asemenea dăruire, nu își dăduse seama niciodată ce implica să facă dragoste: mângâierile, gustul, atingerile. Întotdeauna crezuse că se termina repede. Însă descoperirea că putea dura o veșnicie.

El își trecu limba în sus și în jos prin valea dintre sânii ei, întorcându-și capul pe o parte să îi sărute un sân, apoi pe celălalt. Ea își înfipse unghiile în scalpul lui, încolăcindu-i șuvițele lungi de păr în jurul degetelor ei. Coborând și mai jos, el își vârî vârful limbii în buricul ei, făcându-i tot corpul să se strângă.

Ea își ridică umerii de pe pat, îi prinse pe ai lui și încercă să îl tragă spre ea.

— Mai vreau un sărut.

Ochii lui pe jumătate închiși aveau o scânteie neastâmpărată când îi întâlni privirea.

— Și am de gând să îți dau unul. Doar că pe alte buze.

— Ce anume...

— Relaxează-te, prințesă. M-am gândit prea mult la asta ca să-mi refuz această plăcere.

— Plăcere...

Respirația lui îi atinse cărlionții dintre coapse, iar cuvintele pe care intenționase să le spună îi dispărură din minte. Își spuse că o doamnă cuviincioasă s-ar împotrivi, însă în noaptea aceea nu era nici pe departe o doamnă cuviincioasă.

Și, în timp ce limba lui se rotea peste ea, datorită lui fu fericită că nu era nicidecum cuviincioasă. Niciodată nu încercase ceva atât de decadent de minunat. Se lăsă din nou pe pat și își ridică genunchii, primind cu bucurie senzațiile foarte senzuale care o năpădeau cu atâta putere. Își înfipse unghiile în umerii lui ca să se sprijine, căci era în pericol să fie aruncată de vânturile unei furtuni și dusă departe.

Îndelung. Încet. Pe îndelete. Se întrebă distrasă dacă acela era sărutul la care se referise el când făcuse învoiala inițială. Oare aici avusese de gând să o aducă? Celălalt fusese doar o înșelătorie?

Nu conta. Întotdeauna bănuise că acea învoială nu era la fel de inocentă pe cât o făcuse el să pară, însă nu putea să fie furioasă

când își simțea toți nervii dansând frenetic și o furtună a plăcerii care se învolbura în jurul ei.

Apoi furtuna deveni tot mai mare, amenințând să o înece.

– O, Dumnezeu!

– Lasă-te în voia plăcerii, prințesă, murmură el în carnea ei sensibilă. Pur și simplu eliberează-te.

Și o făcu imediat ce limba lui își relua demersul. Căzu în furtună și se trezi luată pe sus de un vârtej de plăcere intensă. Țipă, sigură că va muri, însă când tornada trecu, încă răsufla, chiar dacă accelerat. Deschise ochii și îl văzu privind-o lung, cu un zâmbet satisfăcut pe chipul frumos. Oare o simțise și el? Cum ar fi putut să arate atât de încântat altfel?

Își aplecă gura peste a ei și o sărută profund, iar ea gustă sarea pielii ei de pe buzele lui. Decadent.

Îl simți făcându-și loc între coapsele ei și își ridică șoldurile ca să îl primească. Auzise că va dura. Nu putu să nege disconfortul, însă bucuria de a-l simți umplând-o cu greutatea și lungimea lui fu mai mare. Strecurându-și o mână pe sub fesele ei, o ridică ușor, iar ea îl simți împlântându-se și mai adânc în ea și îi întâmpină plinătatea cu bucurie.

– Dumnezeuule, ești incredibil de fierbinte, îi murmură el în ureche. Și de umedă. Și de strămtă.

Ea își închise ochii strâns, îl strânse și pe el și se desfătă cu acea intimitate, cu apropierea de el. Cu faptul că el îi putea spune toate acele lucruri, iar ea le putea asculta fără să se înfurie.

Apoi începu să se miște ritmic în ea, iar trupul ei răspunse mișcărilor lui. Senzațiile începeau să o cuprindă din nou. Își propti picioarele pe pat, ca să răspundă nevoii lui. Își puse mâinile pe spatele lui și îi simți mușchii strângându-se odată cu apăsările lui puternice, în timp ce continua să se împingă neconținut în ea. Era o nebunie. Era pierdută din nou în furtună, doar că de data aceea se pierdea și el împreună cu ea. Știa asta din gemetele lui, din trupul lui întărit, din ritmul accelerat. Iar când furtuna atinse punctul culminant și ea scoase un țipăt, auzi geamătul lui gutural și deschise ochii, văzându-l cu capul dat pe spate și maxilarul încleștat. Trupul său se convulsionează într-o ultimă împingere adâncă, iar el mârâi cu dinții încleștați.

Când deschise ochii, o privi lung, ca și când nu-și mai amintea cine era. Brusc, ea simți cum lacrimile îi înțepă ochii, pentru că, dincolo de toate, în acel moment se ura cumplit.

Capitolul 12

„O, la dracu’!“ Tristan se dădu jos de pe Anne și privi lung la bârnele din tavan, așteptând să i se liniștească inima, să își calmeze respirația. Era diferită de toate femeile pe care le avusese până atunci. Se dăruise atât de mult și de bunăvoie. Niciodată nu se simțise mai zdruncinat, atât de vulnerabil, atât de... pierdut.

Voia să o aibă din nou, însă își dorea de fapt să posede mai mult decât trupul ei. Acea dorință ciudată aproape că nu avea sens. Nu o încercase niciodată. Se bucura de femei, de plăcerile pe care le putea împărtăși cu ele. Însă nu depășise niciodată acea limită. Niciodată nu își dorise asta. Niciodată nu fusese tentat să o facă.

Poate pentru că fusese virgină. Nu avusese vreodată virginie. Simțea un fel de responsabilitate față de ea, o nevoie de a proteja...

Ea se ridică în capul oaselor, cu cearșaful adunat în jurul taliei, picioarele ridicate și brațele încolăcite în jurul lor și părul ei minunat căzându-i în valuri pe spate până la șolduri. El își trecu ușor degetul de-a lungul brațului ei, însă ea nici nu păru că îi simte atingerea, nici nu îl privi.

– Regreți deja, prințesă? întrebă el, pregătindu-se pentru lovitura brutală a adevărului, întrebându-se de ce i-ar fi păsat dacă regreta.

Obținuse ce dorise de la ea, ce dorise încă din momentul în care o văzuse intrând pe ușa tavernei în acea noapte ploioasă.

Ea își șterse obrazul cu încheieturile degetelor. El nu voia să recunoască felul în care i se strângea inima pentru că acțiunile lui o făcuseră să plângă. Abia se stăpânea să nu se ridice să-i sărute

lacrimile, însă știa că, dacă ar fi îmbrățișat-o, ar fi fost un iad să nu meargă mai departe într-o altă aventură a plăcerii.

– Am mințit, spuse ea răgușit.

Lui i se strânse imediat stomacul și se simți neliniștit. Își îngustă privirea.

– Despre ce anume?

– În privința lui Walter. Nu l-am condus la gară. Presupun că era în uniformă și arăta frumos ca întotdeauna. Nu știu dacă a spus ceva despre întoarcerea acasă la timp pentru vânătoarea de fazani. Am auzit că fratele ducelui de Ainsley a făcut-o. Și mi-am însușit asta ca pe propria amintire pentru că eu nu aveam nici una. În noaptea de dinainte am avut o ceartă teribilă și nu am apucat să îmi iau rămas-bun. Ultimele cuvinte pe care le-am rostit unul altuia au fost pline de furie. El și-a dorit asta de la mine, iar eu am refuzat.

– Asta?

Vocea lui părea un blestemat de ecou, însă nu dorea ca logodnicul ei mort să fie atunci acolo, cu ei între așternuturi. Dumnezeule, fantoma aceluși bărbat fusese cu ei în toată călătoria. Oare Tristan nu putea să aibă parte măcar de noaptea aceea fără să fie bântuiți de el?

Ea făcu un gest larg cu mâna peste pat.

– Asta. Pufni și își șterse ochii. Ne plimbam în grădină. Dorea să mă strecor afară din casă mai târziu și să mă întâlnesc cu el la grajduri. Mi-a spus că mă va duce într-o cameră de hotel, că nimeni nu va afla vreodată. Însă am refuzat.

Se răsuci, strângând cu o mână așternutul peste piept și descurcându-se prost să se acopere, căci un sfârc se ițea pe deasupra, distrăgându-i atenția.

– O doamnă cuviincioasă refuză, continuă ea. Am vrut ca asta – arată cu mâna între ei – să nu însemne nimic. Însă e atât de intim, de personal. Doream o dovadă că ceea ce îi refuzasem nu era mare lucru. Însă nu a fost așa. E important. E mult mai uriaș decât mă așteptasem eu să fie. Probabil a murit urându-mă pentru că i-am refuzat asta.

– Nu. El îi cuprinse obrazul și o trase spre el, până când capul ei se cuibări pe umărul lui. Te asigur că nu te-a urât.

– De ce ești atât de sigur?

— Pentru că ești genul de femeie pe care nici un bărbat n-ar putea-o urî vreodată.

Se așteptase să îi încremenească în brațe, însă, ca întotdeauna, ea se topi în el. Nu era obișnuit să vorbească după ce termina. De obicei, pur și simplu adormea, însă trebuia să spună ceva, așa cum stătea întins acolo în letargia de după ce făcuse dragoste, chiar dacă discuția se învârtea în jurul altui bărbat, unul pe care începea să îl urască.

— Anne, trebuie să știi că un bărbat va încerca întotdeauna să aducă o femeie în patul lui. E în natura noastră. Chiar și atunci când se așteaptă ca doamna să refuze, el tot va încerca să o convingă. Poate că e dezamăgit când doamna îl refuză, poate că este rănit în orgoliul lui, însă nu o va urî. În acea noapte sigur vorbea orgoliul lui. Nu inima lui.

Ea își strânse brațele în jurul lui, iar el îi simți lacrimile calde pe piept.

— Și totuși, sunt aici cu tine, cu un bărbat pe care nu îl iubesc. Și cu care sunt intimă.

— E mai ușor să nu iubești persoana. Dacă nu iese, pur și simplu pleci. În plus, nu suntem în societate. Aici sunt doar puține reguli. Cui îi pasă de ce facem noi?

— Și presupun că este sigur cu tine, adăugă ea încet. Nu te voi mai vedea niciodată. Pot să mă prefac că asta nu s-a întâmplat vreodată.

Oare chiar putea? Oare el însemnase chiar atât de puțin pentru ea? Și de ce îi păsa că nu însemna nimic pentru ea? De ce îi păsa că pentru ea nu reprezenta decât o mâncărime pe care simțea nevoia să o scarpine? Câte femei părăsise el în porturile din toată lumea, fără să se mai gândească vreodată la ele?

De ce era atât de sigur că nu avea s-o uite prea ușor? Pe singura femeie pe care *trebuia* să o uite?

Îi auzi respirația delicată și ritmică. Se strecură ușor de sub ea și o acoperi cu păturile. Nu avusese niciodată o femeie întinsă în patul lui, pe vasul lui. Acum avea s-o vadă întotdeauna acolo.

După ce își îmbracă pantalonii și cămașa, ieși în tăcere din cabină. Corabia scârțâia și se legăna, iar el se liniști ascultând sunetele familiare, în timp ce se îndreptă spre puntea superioară. Se prinse de balustradă și privi în depărtare la întinderea

nemărginită de mare neagră și cer împânzit de stele. Își aminti de prima dată când făcuse asta. Cât de mic și de nesemnificativ îl făcuse să se simtă. Cât de înspăimântat. Nu știa ce îl aștepta. Nu se simțise niciodată atât de singur și de trădat. Nu se gândea atunci decât să îl facă pe unchiul său să plătească pentru că îl trimisese în iad.

În timp, își învinsese groaza, ajunsese să stăpânească atât de bine iadul, că nu mai putea să îl părăsească. Era căpitan de vas. Știa doar să călătorească prin lume. În ciuda a ceea ce reușise să facă împreună cu frații lui cu doi ani în urmă, nu se putea imagina părăsindu-și viața hoinară, corabia, traiul fără opreliști.

Nu știa de ce gândurile sale o luaseră pe calea aceea. Poate pentru că ea nu îl dorise neapărat pe el, ci pur și simplu dorise senzațiile. Se gândi la toate femeile pe care le adusese în patul său de-a lungul anilor, doar pentru plăcere. Oare plecaseră de lângă el simțindu-se la fel de... folosite, de neîmplinite? Oare fuseseră așa cum era el acum: dorindu-și mai mult?

De ce? De ce brusc ceea ce împărtășise cu Anne părea să nu mai fie de-ajuns?

– Jack?

– Tristan, spuse el încet, atât de încet că nu fu prea sigur că ea îl auzise.

Ea se apropie și mai mult, până când el simți căldura răspândită de trupul ei și parfumul de levănțică și citrice care era parte din ea, însă se amesteca atunci cu mireasma împreunării lor.

– Poftim? întrebă ea încet.

– Numele meu e Tristan. Jack e doar... un nume pe care îl folosesc pe mare.

Cu colțul ochiului o văzu prinzând balustrada. După tot ceea ce împărtășiseră, ar fi trebuit să își treacă brațul în jurul ei, însă cumva asta părea prea intim, chiar mai intim decât ceea ce se întâmplase în cabina lui. Se zbătea ca un pește aruncat pe un țârn nisipos. Nu îi plăcea și nu era sigur cum să își recapete echilibrul, căci totul părea să se învârtă cu el.

– De ce? De ce folosești alt nume?

– Am mințit, spuse el cu greu, repetând cuvintele simple pe care le rostise ea mai devreme, când am spus că am plecat pe mare

pentru aventură. Am fugit pentru că cineva era disperat să măucidă.

— Doamne sfinte, de ce?

— Nu contează. Partea aceea a vieții mele... Strânse și mai puternic balustrada. Cum să nu conteze când îl transformase în bărbatul care era atunci? Însă nu dorea să conteze; nu dorea să recunoască faptul că, într-un fel foarte pervers, unchiul său câștigase. Partea aceea... nu e importantă.

Mâna ei delicată se mișcă ușor până se opri pe a lui. El și-ar fi dorit să o îndepărteze. Nu avea nevoie de alinare. Nu primise alinare de ani întregi, de paisprezece, ca să fie mai exact. Își trăise jumătate din viață fără tandrețe sau dragoste. Asta îl descurajase. Ochi îi ardeau. La naiba cu aerul sărat. Sau poate că, din cauza vântului, i se umeziseră ochii. Însă nu din cauza ei. Nu va permite să fie din cauza ei.

Dacă n-ar fi fost unchiul lui, poate ar fi devenit un bărbat demn de Anne. Ar fi fost primit cu brațele deschise de societate, nu văzut ca un paria. Poate ar fi întâlnit-o la un bal înainte ca ea să ajungă să-și iubească logodnicul. Poate el ar fi fost tânărul lord pe care ea îl refuzase, cu toate că nu prea credea că nu ar fi convins-o să îl însoțească în așternut. Încă din clipa în care o zărise, o dorise cu prea multă disperare.

— De ce Jack Stacojiul? întrebă ea.

El înghiți în sec. Nu voia să-i spună, și totuși era incapabil să-și stăpânească vorbele.

— Căpitanul mi-a dat numele de Jack. Știa că fugeam de cineva. La început am fost furios, doream să sparg ceva. M-am luat la bătaie cu unul dintre camarazi. L-am tăbăcit bine. Căpitanul mi-a spus că trebuia să îmi cer iertare. N-am vrut. Au pus biciul pe mine. Tot nu mi-am cerut iertare. Eram o grămadă însângărată când mi-am pierdut cunoștința într-un final.

El îi auzi țipătul de groază și știu că dacă o privea i-ar fi văzut lacrimi în ochi. Așa că nu se uită la ea. Era mai simplu să nu simtă nimic.

— Stacojiu.

— Mda. După aceea am rămas cunoscut drept Jack Stacojiul și nimeni n-a mai îndrăznit să mă supere.

Ea îi strânse mâna.

– Urăsc că te-au rănit atât de rău.

El nu-i dorea mila. Îl făcea să se simtă slab, nicidecum bărbatul care știa el că era.

– Totul a ieșit cum a trebuit în final. Se întoarse spre ea. Părul ei era desfăcut în vânt. Luna era plină, iar trăsăturile ei erau încadrate de lumina ei palidă. El îi atinse obrazul și simți umezeala lacrimilor ei. Dar cu tine ce-o să fac?

Ea zâmbi blând.

– Să nu mă uiți, de exemplu.

Tonul ei suna mai degrabă întrebător, plin de îndoială și foarte nesigur.

– Asta cu siguranță nu se va întâmpla.

El îi acapară gura, bucurându-se să o guste și să o simtă. Faptul că îl speria îngrozitor era o problemă de care avea să se ocupe în altă zi, în altă noapte. Atunci era flămând să ia orice i-ar fi dat ea în plus. O va lăsa în port. O va privi cum se îndepărtează, cum dispăre în umbrele învăluite în ceață...

Iar el va rămâne în urmă, însă de data asta era ceea ce își dorea el. Dorea să navigheze pe mări. Să își comande vasul și pe oamenii săi. De la ea își dorea doar amintiri.

Ea va dansa valsuri în săli de bal, se va plimba prin parcuri și va cocheta cu domnii. Va fi căutată, dorită. Va avea soț și copii, o familie. Va deține tot ceea ce el nu își dorea să aibă.

Așa că, cu un mic regret pentru ceea ce nu îi putea oferi, o luă în brațe și se întoarse în patul lui pentru ceea ce îi putea da.

„Tristan, Tristan, Tristan.“

Îi murmură numele ciugulindu-i ușor gâtul și urechea, în timp ce el o ducea în cabina lui ca și când ar fi fost doar un nor din zarea îndepărtată. Cât de ciudat era că întotdeauna i se păruse că nu arăta ca un Jack, și nu îl strigase pe numele pe care credea că îl poartă decât după ce făcuseră dragoste.

Și doar ca să descopere că numele lui adevărat era Tristan. I se potrivea. Jack era prea comun. Însă Tristan era potrivit pentru minunatul căpitan de vas.

El împinse ușa cu umărul și apoi o închise cu piciorul, fără să o lase din brațe. O lăsă în picioare lângă pat. Ea își descheie rapid nasturii rochiei și o lăsă să alunece de pe ea. Doar atât

îmbrăcase înainte să meargă să îl caute pe punte. Îi văzu ochii întunecându-se apreciativ, apoi cum își scoase cămașa peste cap. Cum își descheie pantalonii și îi lăsă să cadă. Oare se va sătura vreodată de priveliștea lui încordat de dorință pentru ea?

Când dădu să se apropie și să o sărute din nou, ea îl opri, punându-i o mână pe piept.

— Nu încă. Știa că, odată ce-i va acapara gura, se va pierde în senzații și îl va lăsa să-i stârnească plăcerea. Vreau să fiu o clipă la cârmă.

Pe chipul lui străluci un rânjel masculin, de prădător.

— Cu mare plăcere.

Văzu cu colțul ochiului cum rânjelul îi pieri când se duse în spatele lui.

— Anne...

— Șșș, Tristan. Studie rețeaua de linii care îi brăzda spatele. Câte? Câte lovituri de bici?

— Prima sau a doua oară?

Vocea lui nu avea nici o emoție. Ar fi putut la fel de bine să o fi întrebat dacă prefera gemul sau marmelada.

— S-a întâmpat de mai multe ori?

— Am avut multă furie în mine.

Ea își trecu degetul peste urma cea mai lungă și mai adâncă. Jack Stacojiul. Plin de sânge.

— Câți ani aveai?

— Prințesă, discuția asta nu prea are cum să ducă la seducție.

— Câți ani?

Ea îl simți încordat sub atingerea ei, îl auzi înghițind în sec.

— Paisprezece.

Ea închise ochii. Sperase să se fi înșelat. Sperase ca el să fi fost un bărbat capabil să îndure acea durere și umilință. Își apăsă buzele pe mijlocul spatelui său, pentru băiatul care fusese, pentru bărbatul care era.

— E încă viu... bărbatul care ți-a făcut asta?

— Da. Un căpitan pe nume Marlow. Drumurile noastre se mai întâlnesc din când în când.

— Sper că l-ai bătut.

– Nu l-am învinuit niciodată. Avea nevoie de ordine pe vasul ui, iar eu aveam în minte doar să creez haos. Cel pe care dau vina bărbatul care m-a vrut dispărut. Acum e mort.

– Îmi pare bine.

– Nu mai mult decât mie.

El se întoarse, îi cuprinse chipul între palme și îi șterse lacrimile u degetul mare. Abia atunci își dădu și ea seama că plângea.

– Nu plânge, draga mea. După cum ți-am mai spus, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Niciodată nu mă gândesc la asta.

Cum să nu se gândească? Asta îl transformase, era parte din iața lui. Bănuia că era un fel de dovadă pentru el însuși că mersese mai departe, că evoluase în ciuda faptului că știa că lumea putea fi atât de crudă. Nu se înecase în milă de sine și nici nu se tânguise pentru nedreptatea care se abătuse asupra lui.

Și ea își dorea să fie la fel de puternică, să își amintească de momentele minunate petrecute cu Walter, să uite de regrete. Regretele nu mai aveau vreun scop. Acum își dădea seama de asta. Și luase rămas-bun. Trebuia să meargă mai departe.

Așa cum făcuse Tristan. Trebuia să își îndrepte atenția spre viitor, unde o așteptau lucruri mai bune. Deși știa că el nu va fi cu ea acolo, era totuși cu ea atunci.

Nu putea irosi aceste clipe cu regrete sau remușcări. Simțea nevoia să se bucure de fericirea pe care i-o aducea prezența lui. Privindu-l printre genele pe jumătate coborâte, îi aruncă un zâmbet neastâmpărat.

– Văd că interesul tău față de mine a mai scăzut. Păcat.

El îi rânji cu îngâmfare.

– Pot să ridic pânzele înainte să ajungi în pat.

El o prinse râzând și o rostogoli pe așternuturile mototolite. încă simțea mireasma împreunării lor de mai devreme. Iar când se culcă pe cuibări între coapsele ei, nu fu surprinsă să descopere că nu se mișcase în van. Era gata pentru ea.

– Te doare? întrebă el.

– Da, puțin, însă nu avem decât noaptea asta.

Atunci ea văzu în ochii lui o emoție pe care nu reuși să o descrie. El îi ciuguli ușor urechea.

– Spune-mi dacă îți provoc neplăcere. Știi și alte metode să ne distrucăm unul de celălalt.

Aflase și ea asta destul de repede. Presupunea că exista o metodă comparabilă de a-i produce și lui plăcere, însă când gura lui o posedă din nou pe a ei, nu mai fu în stare să presupună nimic.

Capitolul 13

– Doar pentru că suntem la docuri nu înseamnă că trebuie să plecăm de pe vas.

După ce își spusese că pălăria îi stătea dreaptă, Anne își întoarse privirea de la propriul chip reflectat în oglindă către bărbatul rezemat de ușă. Purta pantaloni negri strânși pe coapse, cizme și cămașa largă familiară, cu nasturii săi rebeli. Cu doar o oră în urmă stătuse întins într-o nuditate minunată pe pat. Bănuia că, deși durase destul de mult timp să se îmbrace cu ajutorul lui, dacă l-ar fi încurajat, ar fi ajuns dezbrăcată și sub el înainte să-și tragă următoarea suflare.

– Sunt sigură că familia mea așteaptă cu disperare o veste de la mine. Dacă nu plec acum, nu am face decât să întârziem inevitabilul.

– Dacă poate fi întârziat, atunci poate că nu e inevitabil. Scrie-le o scrisoare. Spune-le că te-ai hotărât să vezi lumea. Pot să întorc vasul pe mare înainte de răsărit.

O, pe jumătate chiar era tentată...

– Am responsabilități aici.

Un sezon de îndurat, un soț de găsit, un tată de mulțumit.

Ea se îndreptă spre el, își puse mâna pe pieptul lui și îi simți ritmul puternic al inimii.

– Noi doi venim din lumi diferite. Oricât de frumos a fost, nu pot rămâne în lumea ta. Nu pe termen lung.

– Atunci, pe termen scurt. Un an. Optsprezece luni

– Și m-aș întoarce compromisă și fără speranța unei căsătorii sau a copiilor.

Ea scutură din cap. Și-ar fi dorit ca el să îi spună că se va căsători cu ea, însă dacă i-ar fi făcut o asemenea ofertă ar fi fost o prostie

să o accepte. Nu voia să umble haihui prin lume. Ce viață ar fi aceea pentru copiii lor? Și nici n-ar fi suportat gândul să îl aștepte luni la rând să se întoarcă acasă. Însă bănuia și că nu era genul de bărbat dornic să se căsătorească. Dorea să își ducă viața fără vreo opreliște.

– Știi că pentru *noi doi* e imposibil.

Ca răspuns, fie în semn de recunoaștere, fie de negare, el îi acapară gura cu a lui, își trecu degetele de la o mână prin părul ei și o folosi pe cealaltă ca să o lipească strâns de el. Ea își spuse că nu se va sătura niciodată de săruturile lui, de căldura și pasiunea acestora, de felul în care o copleșeau cu totul. Se ridică pe vârful picioarelor și îi înlănțui gâtul cu brațele.

Acela era ultimul lor sărut. Va fi puternică, va pleca îndată ce gura lui va termina să o prade pe a ei. Însă era atât de tentată să rămână, chiar și în ciuda dezastrului care ar fi urmat. Știusese de la bun început că legătura lor se va sfârși. Între ei era pasiune nestăvilită, însă nu și dragoste. Nici măcar nu avea să se gândească la ideea că era posibil să îl iubească, pentru că, atunci, cum se vor putea ridica alți bărbați la înălțimea căpitanului ei curajos, puternic și de neclintit?

Va trebui să îl uite, să încuie amintirea lui undeva într-un colț ascuns al sufletului ei și să o recheme doar foarte rar.

Limba lui se împletea cu a ei, un dans deja familiar, însă o cuprinsese disperarea când și ea își strecură limba prin gura lui, căutând ceva ce nu explorase încă. Nu dorea să privească în urmă și să își dorească să mai fi sorbit o dată, să fi mângâiat un pic mai mult, să fi gustat mai adânc. Cu el, nu dorea să aibă regrete. Îi oferise o noapte care avea să îi dea forță pentru tot restul vieții ei. Însă venise vremea să își ia rămas-bun.

El se retrase și își apăsă fruntea pe a ei.

– Trebuie să știi că nu te voi uita niciodată.

Ea își închise ochii strâns, pentru că nu voia să îi facă aceeași promisiune, chiar dacă era adevărată. Nu ar fi fost drept față de bărbatul cu care avea să se căsătorească. Trebuia să îl uite. Trebuia să îl condamne să devină o amintire vagă.

El întinse mâna în spate și deschise ușa. Ea păși pe coridor și simți cum roșește când o văzu pe Martha stând acolo cu domnul Peterson. Se întrebă dacă ei îi auziseră gemetele, șoaptele

și țipetele în acea noapte. Apoi își spuse că nu avea importanță ce auziseră ei, și era oricum mult prea târziu să își facă griji în privința asta.

Căpitanul o conduse pe punte. Desigur, știuse că era noapte, însă cumva i se părea timpul cel mai potrivit pentru despărțire. Cu toate că era atât de tentată să rămână cu el până în zori. Însă familia ei îi așteptase prea mult întoarcerea.

Îl auzi ordonându-i cuiva să îi ia valiza. Apoi o însoți în jos pe pasarelă și pe docuri. Brațul lui rămase lipit necuviincios de trupul ei, păstrând-o lângă el. Iar ea nu putu să se îndepărteze de el.

Când ajunseră în locul unde așteptau birjele, el închirie două, iar ea privi cum bagajele ei erau încărcate într-una.

– Ar trebui să vin cu tine, spuse el.

– Nu. Vreau să îmi iau rămas-bun de la tine aici, să îmi amintesc de tine aici. Se întoarse spre el să îl privească și îi atinse obrazul cu mâna înmănușată. Fie ca vânturile să te ducă întotdeauna în siguranță la destinație.

– Anne...

Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor și rapid pe buze, apoi urcă în birjă. Martha se așeză lângă ea, iar roțile se puseră imediat în mișcare, ducându-le de acolo.

– Martha, nu vom mai vorbi niciodată despre asta, spuse ea aspru, abia stăpânindu-se să nu plângă.

– Da, milady.

– Trebuie să mergem înainte. Să ne vedem de datoria noastră.

– Da, domnișoară.

Indiferent cât de mult le dorea să facă asta.

Tristan privi birja dispărând în noapte și simți cum îl cuprinde același sentiment de pustiere care îl încercase cu paisprezece ani în urmă, pe docurile din Yorkshire. Nu putea să se gândească la asta.

– Și acum, căpitane? întrebă Peterson.

– Am de gând să mă îmbăt bine. Vrei să mă însoțești?

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost în capul tău?

Anne stătea în picioare în biroul tatălui ei. Faptul că știuse că va fi chemată să dea socoteală pentru acțiunile ei nu făcea *gestul*

propriu-zis mai ușor. Tatăl și frații ei nu plecaseră încă la cluburile lor când ajunsese ea acasă. Era acea noapte din săptămână când părintele ei insista să ia masa cu toții. Ea sosise prea târziu ca să ia parte la cină, însă suficient de devreme ca să poată fi muștrată.

Frații ei se așezaseră care pe unde putuse prin cameră, cu brațele încrucișate și drepti, susținând în mod vădit muștrarea pe care urma să o îndure ea.

– După cum am discutat cu tine și înainte, și am specificat din nou în scrisoarea mea, aveam nevoie să îmi iau adio de la Walter ca să îmi pot continua viața, să mă pot dedica în întregime sezonului, să pot fi atrăgătoare și să farmec un lord să mă considere demnă de a deveni soția lui. E datoria mea, nu?

– Datoria ta e să îți ascuți tatăl, iar eu ți-am interzis să pleci.

– Da, însă am ajuns acasă și mi se pare inutil să mă certți pentru ce am făcut. Mi-am îndeplinit scopul și sunt gata să mă întorc în societate.

Niciodată nu îl văzuse pe tatăl ei atât de buimac. Clipi din ochi, deschise gura, apoi o închise.

– Pe ce vas ți-ai luat biletul? întrebă Jameson. Tatăl ei deja îmbătrânea, așa că fratele ei începea să își folosească drepturile, să se pregătească pentru ziua în care îi va lua locul. Am făcut niște cercetări, însă nu am prea reușit să aflu...

– Am închiriat un vas.

– Cum adică ai închiriat un vas?

– Jameson, cumva ai uitat sensul cuvintelor cât timp am fost plecată?

– Răspunde-i fratelui tău, pufni tatăl ei, care își revenise.

– Am angajat un căpitan care să fie de acord să călătorească după programul meu.

– Cine e acest căpitan? Ce vas? se răsti Jameson.

– Nu văd relevanța. Lucrul e bun făcut.

– Ai idee ce s-ar fi putut întâmpla?

– A avut recomandări foarte bune.

– De la cine?

– Întrebările astea inutile devin foarte obositoare.

– Reputația ta...

– Ai spus și altora ce am făcut? pufni ea.

- În nici un caz. Am spus că încă nu erai gata să ieși din doliu, că ai cerut o perioadă în plus în care să fii singură și te-ai întors la țară.

- Atunci reputația mea a rămas neatinsă. Și sunt chiar obosită după călătorie, așa că, dacă îmi permiteți, aș dori să mă retrag.

Se întoarse și dădu să iasă.

- Încă nu am terminat cu tine, strigă tatăl ei.

Ea se așază pe un scaun, își strânse mâinile în poală și îl privi.

- Atunci, te rog să spui ce ai de spus.

- Nu cred că înțelegi pe deplin gravitatea faptei tale.

- Iar eu nu cred că înțelegi că lucrul e bun făcut. Și e puțin probabil să mai simt nevoia să părăsesc iar țărmurile Angliei. Să sperăm că vor trece mulți ani până voi mai pierde pe cineva pe care îl iubesc. Și chiar și atunci, probabil va muri aici. Nu voi avea alte aventuri.

„Ce păcat“, se auzi într-un colț ascuns al minții ei.

- Te iubim și am fost îngrijorați... reluă tatăl ei.

- Știu. Îi zâmbi cu căldură. Cred că cluburile vă așteaptă.

- Așa e.

Mulțumită că, în sfârșit, se terminase, se ridică în picioare.

- Balul familiei Greystone e săptămâna viitoare, o informă Jameson. Presupun că vii.

- Desigur. Și o să încep cu dreptul.

Ieși din încăpere, gândindu-se cât de ciudat era că nu se dărarăse casa. I se părea că se obișnuise cu marea când era prea târziu. O găsi pe Martha în dormitorul ei, aranjând ultimele lucruri din valiză. Servitoarea ridică o privire vinovată.

- A mers totul bine?

- Cât de bine s-a putut.

Își trase mânușile.

- Am găsit ceva în valiză. Nu știu sigur ce este. L-am lăsat pe măsuță.

Anne se duse la măsuță și descoperi un pachetel mic, învelit în hârtie. Hârtia era mai potrivită pentru scrisori, însă fusese mototolită și împachetată și legată cu o sfoară în jurul unui obiect. Dezlegă încet sfoara și despături hârtia, scoțând la iveală o stea de mare. Pe hârtie scria:

Ca să îți pui o dorință atunci când nu sunt stele pe cer.

Simți lacrimi în ochi. Își dorea atât de multe lucruri, însă doar unul conta: „Să fii în siguranță, căpitane. Te rog, să fii mereu în siguranță în călătoriile tale“.

Netezi cu grijă hârtia, apoi o împături și o puse în cutia ei cu bijuterii, împreună cu steaua de mare.

– Sunt obosită, Martha. Ajută-mă să mă pregătesc de culcare.

Când fu îmbrăcată, iar Martha ieși, Anne se așeză pe un scaun lângă fereastră și privi afară cum se lăsa ceața. Felinarele nu reușeau să o împiedice să se aștearnă, însă luminau aleea casei. Acum își dorea să nu fi plecat atât de repede de pe vas. Poate că și Tristan își dorea același lucru. Ar putea să se cațare în copac. Să vină la ea. Nu l-ar alunga. Încă o noapte.

Însă dimineața o găsi adormită pe scaun, singură.

Capitolul 14

– Ce bine îmi pare că te-ai întors, în sfârșit, la Londra. Mi-a fost îngrozitor de dor de tine.

Anne zâmbi și întinse brațul peste măsuta rotundă din grădină, strângându-i mâna celei mai bune prietene a ei, Lady Sarah Weston.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

– Pot să fiu însoțitoarea ta sezonul acesta.

Anne râse ușor. Sarah se căsătorise cu trei ani în urmă cu contele de Fayrehaven. Anne participase la nuntă ca domnișoara ei de onoare. Mereu își dorise ca Sarah să facă la fel când ea și Walter aveau să se căsătorească. Se hotărâseră să lase deoparte regulile societății, care spuneau că o doamnă căsătorită nu putea sta alături de o mireasă. Ele aveau de gând să facă asta. Acum era prostesc să se întrebe dacă nu cumva faptul că sfidaseră convențiile fusese de vină pentru întorsătura aceea tragică a sortii.

– Să știi că vei găsi pe altcineva, continuă Sarah.

Anne ar fi vrut să îi mărturisească faptul că *găsise* deja pe altcineva. Însă fusese doar ceva trecător. Era de trei zile acasă și aproape că se dusesse la docuri în fiecare dintre ele să vadă dacă

Răzbunarea mai era încă în port. Însă mersul la docuri nu era ceva demn de o doamnă... cu toate că asta nu o împiedicase înainte.

Se întrebă dacă el își petrecea serile în aceeași tavernă unde îl văzuse prima dată. Aștepta să fie abordat de alte doamne? Le va compara cu ea? Le va găsi defecte? Doamne Dumnezeule, își dorea să le găsească defecte.

— Am auzit, începu Sarah, aplecându-se ca și când florile ar fi putut bârfi, că Chetwyn a pus ochii pe tine.

— Mie nu mi-a spus nimic.

— Păi abia ai revenit la Londra, nu? Te-am vizitat cu o lună în urmă, când am ajuns în oraș, și mi s-a spus că nu erai acasă. Am fost atât de dezamăgită. Sunt foarte bucuroasă că mi-ai trimis vorbă că ești în oraș. Ai avut nevoie să stai mai mult la țară?

Anne își mușcă buza.

— De fapt, nu. Dacă îți spun, trebuie să ții secretul.

— Desigur.

Acum Anne fu cea care coborî vocea, ceea ce era ridicol, pentru că nu era nimeni prin preajmă.

— Am fost la Scutari să îmi iau adio de la Walter. A fost o excursie remarcabilă, eliberatoare.

Sarah își încruntă fruntea.

— Te-au dus frații tăi?

— Nu, am fost singură. Mă rog, cu servitoarea mea. Am purtat pantaloni. M-am urcat pe un catarg. Am stat într-o gabie și am privit lumea. M-am simțit mică și totuși importantă. A fost o contradicție ciudată.

Își dădea seama că rostea totul într-un fel lipsit de sens, însă nu putuse să vorbească despre asta cu nimeni și pur și simplu lăsa totul să țâșnească la suprafață.

— Ca să nu mai zic scandalosă, spuse Sarah pe un ton dezaprobativ pe care Anne se luptă să îl ignore.

— Da, știu. Și de asta nu trebuie să spui nimănui. Nu le-am spus tatălui și fraților mei ce am făcut. Doar că am fost la Scutari. N-ar înțelege.

— Nu sunt foarte sigură că înțeleg nici eu.

— Ți-ai spus vreodată că ne purtăm într-un anumit fel pentru că asta se așteaptă de la noi, însă nimeni nu ne explică de fapt de ce trebuie să ne purtăm astfel?

– Ne purtăm astfel pentru că așa trebuie să ne purtăm.

Și ea gândise la fel cândva, însă acum începea să-și pună întrebări în legătură cu austeritatea vieții ei. Dar cum ar fi putut Sarah să înțeleagă, când nu se aventurase niciodată dincolo de granițele ei?

Anne auzi pe cineva apropiindu-se și ridică privirea, văzând-o pe una dintre slujitoarele mai tinere ducând o tavă. Mai devreme le adusese ceai. Acum așeză pe masă câteva prăjiturile și un vas cu felii de portocală. Anne se gândi la acea primă dimineață pe vas, când mușcase dintr-una.

– Arată bine.

– Sunt foarte bune, milady, răspunse fata. Bucătăreasa ne-a pus să le gustăm ca să ne asigurăm că nu e nimic în neregulă cu ele. O ladă plină a apărut din senin pe scări.

– De la magazin? Le-a comandat bucătăreasa?

– Nu, domnișoară. Nu știm cine le-a trimis.

Tristan. Era la fel de sigură de asta cum era de numele ei. Se întrebă dacă erau un ultim dar de adio, știind că nu va mai putea niciodată să mănânce o portocală fără să se gândească la el. Se întrebă dacă și el se gândea la ea când gusta una. Nu își închipuise că atât de multe lucruri îi vor aminti de el.

– Ești îndrăgostită? întrebă Sarah.

Anne privi brusc către prietena ei.

– Poftim?

– Te holbezi în mod ciudat la vasul acela, ca și când ți-ar păsa foarte mult de portocalele din el. Dacă vrei una, trebuie doar să iei.

Și asta făcu Anne. Era suculentă și dulce, așa cum se aștepta.

– Acum continuă povestea, spuse Sarah pe un ton poruncitor. Cum a fost să porți pantaloni? Și de ce ai făcut-o? Ai fost pasager clandestin sau ceva la fel de îngrozitor?

Anne zâmbi.

– Am plătit pentru cursă, însă după ce am plecat din Scutari am devenit melancolică. Și căpitanul s-a gândit să îmi schimbe perspectiva asupra lumii. Însă n-aș fi putut să mă cațăr pe un catarg cu fustele pe mine.

– Chiar te-ai urcat pe un catarg?

Ea râse ușor.

— Da.

„Și am urcat pe un căpitan de vas.“ Însă aceea era doar amintirea ei.

— Ai face bine să ții asta pentru tine. Domnii preferă doamnele mai puțin iubitoare de aventură.

— O, nu am de gând să spun nimănu. Însă am vrut să împărtășesc experiența asta cu tine, deși îmi dau seama acum că nu am cuvinte să ți-o descriu cu adevărat.. Mai vâri o bucată de portocală în gură. Sarah, ești fericită să fii soția unui lord?

— Absolut. Fayrehaven se poartă foarte frumos cu mine. Sunt fericită în privința asta. Îndrăznesc să spun că, la sfârșitul sezonului, și tu o să fii pe cale să devii soție.

— Poate.

— Nu mai poți amâna, Anne. Anul viitor vei avea mai puține opțiuni decât ai acum. Va apărea un grup nou de tinere bune de măritat pe piața căsătoriilor.

— Faci să pară totul atât de înspăimântător.

— E minunat. Sincer. Cu soțul vin și copiii. Sarah născuse un băiat la cincisprezece luni după nuntă. E o tragedie că ți s-a refuzat asta atâta timp, și iată de ce sunt atât de fericită că ești la Londra sezonul ăsta. O să-ți găsim degrabă un soț. Dacă nu Chetwyn, atunci altcineva potrivit.

Imaginea lui Tristan îi trecu rapid prin minte. Își dădea voie să se gândească la el până participă la primul ei bal. Apoi va trebui să își împacheteze toate amintirile, să le pitească într-un colț al inimii ei și să nu se mai gândească vreodată la ele. Poate doar când va fi bătrână și ofilită și își va retrăi viața din aduceri aminte. Își va scrie memoriile și va include călătoria ei scandaloaasă și pe minunatul căpitan de vas cu care simțise fericirea pentru prima dată după ce fusese amorțită atâta timp.

— Cunoști vreo doamnă care nu s-a căsătorit cu un nobil? o întrebă pe Sarah.

— Pe fosta ducesă de Lovingdon. S-a căsătorit cu individul acela, Dodger, însă e obscen de bogat, așa că păcatele i-au fost iertate ușor.

Era destul de sigură că Tristan era bogat, însă nu și-l putea imagina suportând regulile înaltei societăți. S-ar fi gândit neînțecat să se întoarcă pe mare.

– Dar dacă Walter nu ți-ar fi cerut mâna? întrebă Sarah. Cu cine ai fi vrut să te măriți atunci?

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Încă din primul moment când l-am văzut pe Walter... am fost atât de asemănători, cu atât de multe în comun.

Ea și Tristan nu se potraviseră la fel de bine. Cu excepția potrivirii fizice. Atunci se potraviseră perfect.

– Roșești? întrebă Sarah.

Anne își atinse obrazul. Roșise? Bărbatul acela avea puterea să o facă să se înfierbânte chiar și când nu era în preajma ei.

– Nu, doar că e o zi neobișnuit de caldă.

– Cred că nu ești pe de-a-ntregul sinceră, și că altcineva în afară de Walter ți-a atras atenția. Șoptește-mi numele lui și dacă încă e necăsătorit...

– Nu este nimeni, răspunse Anne cu asprime, încercând să nu își amintească de câte ori șoptise numele lui Tristan în focul pasiunii.

– O să fie. Nu-ți face griji. De îndată ce participi la primul bal al sezonului, voi face tot ce îmi stă în putere să te ajut.

Anne se crezuse pregătită pentru vârtejul care o aștepta. Se gândise la primul ei sezon tulburată și nerăbdătoare. Acum nu își dorea decât ca sezonul să se încheie mai repede.

Trecuse o veșnicie de când Anne fusese ultima dată la un bal, iar sosirea ei făcu senzație. Își dorea să nu fi așteptat atât de mult să revină în societate. I se părea ciudat când oamenii veneau să vorbească cu ea. Ar fi trebuit să îl pomenească pe Walter? Sau nu? Să îi ofere condoleanțe? Sau să se poarte ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic?

Domnii păreau să nu fie prea siguri dacă să o invite sau nu la dans. Cum te purtai cu o doamnă care ducea povara unei văduvii, fără să fie, de fapt, văduvă?

Singurul care părea să se poarte natural cu ea era Chetwyn, care o conducea cu pricepere pe ringul de dans.

– Fratele meu ar fi fericit să te vadă zâmbind din nou, spuse el.

Era ciudat, însă nu vedea în el prea mult din Walter. Părul lui blond părea mai așezat. Nici măcar un pistrui nu-i păta pielea,

în timp ce Walter fusese întotdeauna blestemat cu o mulțime, care însă îl făcuseră și mai plăcut. Zâmbetul lui Chetwyn era mai semeț și mai netulburat. Al lui Walter fusese întotdeauna plin de amuzament și jucăuș. Însă ceea ce o surprindea într-adevăr era că acum se putea gândi la Walter fără să sufere, sau să se simtă vinovată, sau să tânjească după ceva ce nu mai era posibil. Avusese cu adevărat nevoie de acea călătorie. Acum era gata să întâmpine viitorul care i se așternea în față.

— Mă tem că sunt îngrozitor de în urmă cu bârfele, zise ea zâmbind cu căldură, străduindu-se să îndepărteze discuția de la trecut și de la pierderea pe care o suferiseră.

Chetwyn își dădu ochii peste cap.

— Stând în casă cu frații tăi, care sunt cei mai mari bârfitori din toată Anglia? Mă îndoiesc.

Ea râse. Se simțea bine să râdă sub candelabrele strălucitoare, în timp ce orchestra îi mângâia pe dansatori cu acordurile blânde ale melodiei.

— Mi-ar plăcea să îl văd pe Jameson căsătorit sezonul ăsta, zise ea.

— Și el ar vrea același lucru pentru tine.

Nu-i scăpă bănuiala și interesul din ochii lui Chetwyn. Nu era un bărbat respingător, însă nu îi făcea inima să bată nebunește, și nici trupul să își dorească să fie lângă el. Dar își spuse că nu mulți bărbați puteau avea o asemenea influență asupra ei.

— Voiam să te întreb dacă ai idee cine ar putea fi o alegere potrivită care să-l ducă pe fratele meu la altar, spuse ea, sperând să îl distragă de la o cărare pe care nu era pregătită încă să pornească.

Propria căsătorie era departe de gândurile ei. În noaptea aceea pur și simplu trebuia să supraviețuiască întoarcerii ei în înalta societate.

— Poate o să îți fac o vizită săptămâna asta și atunci îți pot aduce și o listă, sugeră el.

O, stătuse prea mult departe de jocul flirtului și simți că se băgase singură într-o capcană.

— Nu îți faci griji că fratele tău va fi întotdeauna între noi?

— Nu. Suntem foarte diferiți. Mama spunea de multe ori că, dacă n-ar fi fost prezentă la naștere, n-ar fi crezut că suntem frați.

Ea simți cum i se încălzește fața. Nu era tocmai un subiect uviincios și se întrebă în treacăt dacă el era vreun pic neliniștit în prezența ei. Nu putea fi ușor cu o femeie care fusese legată de ratele lui.

– Atunci, presupun că ar fi minunat să mă vizitezi săptămână asta.

Muzica se opri și, fără alte vorbe, o însoți la mătușa ei, sora tatălui ei, care îi era însoțitoare în seara aceea. În ciuda ofertei lui Sarah să preia acel rol, tatăl ei considerase că avea nevoie de o doamnă cu mai multă experiență. Mai ales pentru că el nu se afla acolo, ci alesese să își petreacă seara la club.

– E un diavol atât de chipeș, spuse mătușa ei, Penelope, după ce marchizul se îndepărtă.

– Da, este.

– Am auzit că a pus ochii pe tine.

– Așa mi s-a spus.

– Draga mea, ar fi putut fi mult mai rău.

– Ce recomandare puternică.

Toate ridurile mătușii ei se adânciră, până când ajunse să semene mai degrabă cu o prună uscată.

– Ce anume vrei să spui cu asta?

– Doar că mi se pare că ar trebui să ne stabilim standardele ceva mai sus decât să ne bucurăm că nu avem parte de ce este cel mai rău.

– Ești aproape de vârsta la care poți rămâne fată bătrână. Nu prea îți permiți să alegi. Ai avut parte de dragoste, ceea ce e mai mult decât primesc majoritatea femeilor. Acum trebuie să te așezi la casa ta și să îți faci datoria.

– Și ai voie să iubești doar o dată?

– Cred că o dată e tot ce putem spera, asta dacă se întâmplă și atunci.

– Asta e o soartă tristă pentru o femeie, nu?

– Așa merg lucrurile, draga mea. Îmi simt gâtul uscat. Poate ai vrea să mă însoțești în sala cu răcoritoare.

Ca să continue să o asalteze cu comentarii demoralizatoare?

– Nu, mulțumesc. Cred că rămân să mă uit la dansatori.

După ce mătușa ei plecă, Anne se duse și mai departe în spate. Nu din cauză că nu i-ar fi plăcut să fie acolo. Adora veselia,

și muzica, și rochiile minunate. Îi plăcea să îi privească pe domni flirtând, însă nu era prea încântată când flirtau cu ea. Surprinsese câteva priviri bănuitoare și știa că o măsurau din cap până-n picioare. Uitase cât de calculat era totul. Poate că pur și simplu ar fi trebuit să vâre într-o pălărie bilete cu numele domnilor buni de însurătoare și să aleagă unul la întâmplare. I se părea o soluție bună dacă mătușa ei avea dreptate în presupunerea că dragostea nu va mai face parte din învoială. Cu siguranță ar scuti-o de timpul pierdut, de umilin...

– Niciodată n-am crezut că ai putea rămâne pe margine la un bal.

I se tăie respirația auzind vocea mătăsoasă și familiară care îi șopti la ureche. Parfumul de portocală o învălui. Luptându-se să își păstreze cumpătul, se întoarse încet. Inima începu să-i bată cu putere când îl văzu pe Tristan, atât de afurisit de chipeș în fracul lui. Chipul îi era bărbierit. Părul său, cu toate că încă mai era lung, fusese ajustat. Ochii lui albastru-deschis aveau o sclipire diavolească.

– Tu, murmură ea.

El zâmbi larg, iar rânjetul lui vorbea despre secretele pe care le împărtășeau.

– Eu.

– Ce faci aici?

– Desigur, vorbesc cu tine.

– Dar... Se strădui să nu intre în panică. Nu trebuia să fie aici. Nu *putea* fi acolo. Și cum ai intrat aici?

– Pe ușă.

„O, Dumnezeu, ce bărbat enervant!”

– E nevoie de invitații.

– Iar eu am reușit să obțin una.

– Cum?

– Sperasem că vei fi mai încântată să mă vezi decât să cauți răspunsuri la chestiuni atât de neimportante.

– Dar asta nu e lumea ta.

– Din păcate este. Un sentiment pe care ea nu-l putu identifica îi sclipi în ochi. Pierdere, durere, suferință. Nu cred că am fost prezentați în mod formal. Permite-mi. Își aplecă ușor fruntea. Lord Tristan Easton.

Lord? Imposibil. Era liber, făcea ce voia el. Crescuse pe mare... Apoi numele pe care îl rostise îi ajunsese undeva într-un colț îndepărtat al minții.

– Easton? rosti ea cu răsuflarea tăiată. Fratele tău este...

– Ducele de Keswick.

Se strădui să își amintească tot ce îi spusese frații ei, ce auzise de-a lungul anilor. Ea era doar un copil când dispăruseră ei, însă își amintea coșmarurile pe care le avusese, spaima că și ea o să dispară brusc.

– Unul dintre lorzii pierduți. De ce nu mi-ai spus?

– Sunt lord doar prin naștere și sânge, însă nu și prin viața pe care o duc. După cum îți imaginezi, căci știi câte ceva despre viața mea din afara Londrei, nu mă simt confortabil aici. Să fiu sincer, nu mă interesa să îmi ocup locul în societate până când mi-am dat seama că asta mi-ar oferi acces mult mai ușor la tine.

– Dar tu ești căpitan de vas.

– Și un bărbat trebuie să fie neapărat un singur lucru?

Își împărțășise trupul, sufletul, poate chiar și o bucată din inima ei cu acest bărbat, și totuși, știa atât de puține despre el. O făcea să se simtă cumva pătată, deși mai puțin decât era cazul.

– De unchiul tău fugeai, el era cel care îți dorea răul.

Strălucirea jucăușă din ochii lui dispăru.

– Da.

– Chiar avea de gând să văucidă?

– Aveam dovezi. Însă asta s-a întâmplat demult. Acum sunt mult mai interesat să îți cer un dans decât să vorbesc despre trecut.

Cât de în firea lui era să evite dezvăluirea misterelor din spatele mulțimii de povești care îl înconjurau.

– Un dans? scânci ea, iritată că nu putea să fie pe cât de calmă și-ar fi dorit.

– Da, e o activitate în care...

– Știi ce e un dans. Doar că mi-e greu să înțeleg venirea ta aici. Am crezut că nu o să te mai văd vreodată.

Ceea ce făcuse să fie atât de ușor cu el pe vas. Ce trăiseră împreună ar fi trebuit să plece în larg odată cu el. Însă el nu plecase în larg. Era acolo. Și dacă ar fi spus...

– Anne?

Se întoarse brusc și îl văzu pe Jameson studiind-o și, în același timp, uitându-se urât la Tristan.

— Jameson, permite-mi să ți-l prezint pe Lord Tristan...

— Easton. Da, îl cunosc. Din păcate l-am văzut intrând cu fratele lui.

Ducele era acolo? Asta cu siguranță dezlegase limbile. Cum de i scăpase? Era oare atât de pierdută în propriile griji, încât nu era deloc atentă la ce se întâmpla în jurul ei?

— Lord Tristan, el e fratele meu, vicontele Jameson.

— Milord, spuse Tristan cu o ușoară plecăciune. Încântat. Intenționam să îi cer un dans surorii dumitale.

— Mă tem că are deja carnetul de dans plin.

Rămase uimită în fața lipsei lui de politețe și nu se putu stăpâni să nu izbucnească.

— Poftim?

— Cred că următorul dans este al meu, spuse Jameson, trecându-și posesiv brațul pe după al ei.

El nu dansase niciodată cu ea, și nu aprecia faptul că se băga atunci.

— Ba din contră. Îi aparține lui Lord Tristan.

— Anne.

Nu-i scăpă tonul de avertisment din vocea lui, însă trebuia să vorbească cu Tristan, iar un ring de dans aglomerat era locul perfect, pentru că, dacă ar fi căutat să-l întâlnească în grădină, ar fi folosit, fără îndoială, bezna de afară în avantajul lui, iar ea s-ar trezi lipită de un spalier acoperit cu trandafiri, cu gura lui devorând-o pe a ei. Ar fi atât de absorbită de sărut, că nici n-ar simți înțepătura spinilor.

— Dă-i drumul, te rog, pufni Tristan, pe un ton coborât, însă amenințător.

— Sau ce? îl provocă Jameson.

Tristan rânji, însă nu era nimic plăcut în rânjetul lui, ci mai degrabă îi aminti de o pisică de pradă așteptând cu nerăbdare următoarea masă.

— O să descoperi că într-adevăr sunt barbarul despre care tu și frații tăi șoptiți că așa fi.

— Jameson, te rog. E doar un dans. Dacă nu îmi dai drumul, o să fiu nevoită să te lovesc cu piciorul. Și un comportament atât

de nepotrivit pentru o doamnă va îngreuna fără îndoială misiunea de a-mi găsi un soț. Nu face o scenă care să îmi distrugă orice șansă.

El îi dădu drumul, nu înainte să adauge:

– Un dans, apoi las-o în pace.

Cele mai rele cuvinte pe care le putea spune. Tristan nu avea să dea înapoi. Îl cunoștea suficient de bine cât să își dea seama de asta.

– O, Doamne. Lord Tristan, m-am gândit că dumneata ești.

Când Anne se întoarse către intrus, zări cu colțul ochiului pe chipul fratelui său o emoție pe care nu reușea să o deslușească. Dor, urmat de stoicism? Nu era sigură. Apoi privi către doamna minunată cu păr blond. Și cei mai mari ochi verzi pe care îi văzuse Anne vreodată erau ațintiți asupra lui Tristan ca și când acesta ar fi fost desertul ei preferat.

El se înclină ușor.

– Lady Hermione.

– De ce nu m-ai anunțat că te-ai întors la Londra?

– Da, domnule, spuse scurt și fratele ei, te rog să spui de ce nu ai informat-o pe încântătoarea doamnă în privința întoarcerii dumitale?

– Am avut multe alte probleme importante care mi-au solicitat atenția.

Anne se simți ca un pește pe uscat. Oare ce însemna această tânără pentru Tristan?

– De fapt nu contează, spuse Lady Hermione. Ești aici acum. Și pot să spun că sunt liberă pentru dansul care tocmai începe.

– Deja am promis că voi fi partenerul lui Lady Anne, spuse Tristan, cu o blândețe care îi aminti lui Anne de momentul în care stătuse întinsă sub el și ascultase murmurele lui pe același ton tandru.

Oare se culcase cu fata asta? Cu siguranță putea avea motiv să creadă că însemna ceva pentru el.

– O, Lady Hermione privi spre Anne. Lady Anne, te rog să mă ierți. Nu te-am văzut aici. Văd că ai ieșit din doliu. Ce tragedie! Să îți pierzi dragostea la o vârstă atât de tânără. Bărbatul acela nu va putea fi înlocuit vreodată. Câtă bunătate din partea lui Lord Tristan să îi fie milă și să danseze cu dumneata.

Înainte ca Anne să poată îndepărta presupunerea eronată, fata se întoarse către Tristan.

– Însă trebuie să îți cer următorul dans, milord. Te rog.

– Va fi plăcerea mea. Poate că Lord Jameson va fi partenerul dumitale pentru acest dans.

– Nu iau resturile altui bărbat, spuse Jameson, apoi se întoarse și se îndepărtă.

Anne rămase cu gura căscată văzând purtarea extrem de nepoliticoasă a fratelui ei, însă Lady Hermione nu părea deloc deranjată. Anne era destul de sigură că fata nu auzise nimic în afară de ce rostise Lord Tristan.

– Dacă ne permiți, îi spuse Tristan lui Lady Hermione și îi oferi brațul său lui Anne.

Ea nu era sigură dacă să-l accepte. Se simți ca și când pășise în mijlocul unui soi de dramă.

– Da, sigur, răspunse cu veselie Lady Hermione. Voi aștepta aici cu sufletul la gură să te întorci.

El ridică fruntea spre Anne, care, în ciuda rezervelor pe care le avea, deveni brusc conștientă că toți cei din jur se uitau la ei și își lăsă mâna pe brațul său.

– Ce înseamnă pentru tine? se trezi întrebând când el o însoți spre ringul de dans.

– O pacoste.

– Pare foarte îndrăgostită.

El se opri.

– Anne, îți jur că nu i-am dat niciodată motiv să creadă că pentru mine a fost mai mult decât o parteneră de dans – de două ori. Cu doi ani în urmă.

O prinse în brațe și o învârti pe ringul de dans și, Dumnezeu să o aibă în pază, dacă dansase cu un asemenea talent și cu doi ani în urmă, și dacă o privise pe fată cu intensitatea cu care o privea atunci pe Anne, înțelegea prea bine de ce Lady Hermione fusese vrăjită de el. Era atât de masculin, de puternic. Ea cedase destul de ușor în fața farmecelor lui. De ce n-ar fi făcut-o oricare altă doamnă din încăperea?

– Ar fi trebuit să îmi spui cine ești, zise ea, abia rostind cuvintele, căci trebuia să se asigure pe ea însăși că între ei totul se terminase.

- De ce?
- Pentru că mă simt o proastă.
- Asta nu a fost niciodată intenția mea. Și nici nu am avut de gând să mă întorc în nebunia asta. Fratele tău nu e singurul care -a arătat nemulțumirea față de prezența mea în seara asta.
- Atunci de ce ești aici?
- Maxilarul lui se încordă.
- Mă gândeam la tine. Am vrut să mă asigur că ești bine. Și familia ta nu te-a trimis la mănăstire sau ceva asemănător.
- Ea râse ușor.
- De ce ar face așa ceva?
- El ridică din umerii lați, fără să greșească nici măcar un pas.
- Am auzit că se mai practică.
- Am fost certată, însă doar atât. Nu m-ar alunga când sunt estul de desperați să mă mărite.
- Flăcăul cu care dansai mai devreme... cu el vor să te mărite?
- Ea aproape că se împiedică atunci când își dădu seama că el nu osise abia atunci la bal. Fusese acolo de ceva timp. O urmărise.
- Marchizul de Chetwyn. Fratele lui Walter. Și da, se pare că s-a rătat interesat. Însă nu m-am hotărât încă.
- Nu știa de ce simțise nevoia să spună ultima propoziție. Poate pentru că se temea că el ar putea să se ia la ceartă cu Chetwyn. Și să își ceară drepturile. Drepturi pe care de fapt nu le avea.
- Când mâna ei se lăsă într-a lui, iar cealaltă mână a lui îi cuprinse obrazul, încercă să nu se gândească la cât de minunat fusese să aibă în palmele celelalte palme pe carnea ei. Să îl aibă cu totul deasupra ei. Pentru că el să îi aducă plăcere. Era sigură că obrații ei erau foarte îmbujorați, și că îi văzu satisfacția din ochii lui și se temu că el își dăduse seama dincolo de ce se îndreptau gândurile ei.
- Am găsit darul tău. Steaua de mare. Mulțumesc. De unde aveai?
- Le-am văzut pe multe țărături, însă pe aceea am găsit-o în Berkshire.
- Râsul ei, chiar dacă ușor, păru aproape isteric.
- Am crezut că venea din Orientul Îndepărtat sau din alt loc la fel de exotic.
- Privirea lui se întunecă, iar ea zări secretele ascunse în ea.

– Nu, vine din tinerețea mea. Din dimineața în care am părăsit Anglia.

– Și de ce mi-ai dat-o mie?

– Nu știu. Poate pentru povestea ta frumoasă cu stelele care cad în mare. Doar ceva care să-ți amintească de mine.

Ca și cum ar fi putut vreodată să îl uite.

– Portocalele. Tu le-ai trimis.

– Da. Nu mai pot mânca una fără să mă gândesc la tine. Speram să poți spune și tu același lucru în privința mea.

Oricât de mult și-ar fi dorit să nu fie așa, aproape orice făcea îi amintea de el.

– Nu te așteaptă alte călătorii? Obligații de îndeplinit? Transporturi bunuri, nu?

– Avantajul de a avea propriul vas este că nimeni nu îmi dă comenzi.

Ea bănuia că nimeni nu i-ar fi dat, nici dacă nu ar fi avut propriul vas.

– Însă trebuie să îți câștigi existența, să...

Simți că încă mai avea atât de multe de aflat despre el.

– Anne, tot ce trebuie să fac este să dansez cu tine.

De fiecare dată când îi spunea Anne, era ceva intim. Ea și-ar fi dorit ca el să o numească din nou „prințesă“. Asta o enerva, făcea mai ușor să aibă de-a face cu el, să păstreze distanța. El era însă un lord, și asta dădea un sens nou pentru tot ce trăiseră împreună.

– Ducele, fratele tău. Nu l-am văzut niciodată. Este prin preajmă?

– Dansează cu soția lui, Mary. În stânga ta.

Pe cât de discret posibil, ea aruncă o privire peste umăr și aproape își pierdu echilibrul. Partea stângă a feței lui era plină de cicatrici și purta un petic pe ochi.

– E geamănul meu, spuse încet Tristan.

– Pot să văd o oarecare asemănare. Părul negru, pomeții...

– Cei mai mulți nu văd dincolo de cicatricile lui.

Ea o studie pe ducesă. Avea părul roșu aprins și zâmbea către soțul ei ca și când l-ar fi adorat, ca și când chipul lui n-ar fi fost hidos.

– Ea nu pare deranjată de ele.

– Păi, îl iubește.

Asta era evident. Anne își întoarse atenția către Tristan.

– Cu toții aveți cicatrici?

– Nu unele cu care să nu putem trăi.

Cum de nu puteau și ceilalți să vadă tot ce înduraseră acești frați ca să își ia înapoi ce pierduseră? De ce nu erau bine-veniți? Pentru că nu crescuseră între gratiile familiare, pentru că erau diferiți. Își dădu seama că muzica se oprise atunci când încetară să se mai miște.

– Îți vei ține promisiunea față de Lady Hermione? întrebă ea.

– Ar fi o cruzime din partea mea să nu fac asta, nu crezi? Însă mai vreau un dans cu tine.

– Asta ar fi foarte neînțelept.

Ura acele cuvinte chiar în timp ce le rostea. El nu o contrazise. Pur și simplu o conduse de pe ringul de dans. Încordat și zburlit, Jameson stătea la margine. Ea rămase surprinsă că nu se repezise să o înhațe de acolo.

– Ultimul dans din seara asta e al meu, spuse Tristan, chiar înainte să ajungă la fratele ei.

Înainte ca ea să se poată împotrivi tonului său posesiv – sau să recunoască faptul că o încântase –, el o eliberă și se îndepărtă.

Pentru prima dată în noaptea aceea, aștepta cu nerăbdare un lucru, și asta o înspăimântă întru câtva. Nu putea exista între ei ceva mai mult decât trăiseră deja. Chiar dacă era lord, viața lui era pe mare. Iar a ei era aici.

Capitolul 15

– Toate doamnele șușotesc, spuse Sarah după ce o încolți pe Anne în salonul în care se retrăseseră doamnele.

– Doamnele întotdeauna șușotesc, răspunse Anne cu răceală.

Avea nevoie de un moment singură ca să își recapete cumpătul. Era o minciună, o mare minciună. Trebuia să plece de lângă ringul de dans ca să nu îl mai vadă pe Tristan valsând cu Lady Hermione. Îi zâmbea, vorbea cu ea, o ținea în brațe la doar câteva clipe după ce făcuse același lucru cu Anne. Nu era geloasă.

Ar fi fost ridicol. Însă nu îi plăcea prea mult să îl vadă cu o altă doamnă. Mai ales când părea să se simtă atât de bine.

– Ai dansat cu Lord Tristan, spuse Sarah.

– Știu foarte bine cu cine am dansat. Doar nu era deghizat, pentru numele lui Dumnezeu.

– Anne, e periculos.

„Sunt foarte conștientă de asta, și în feluri pe care nici măcar nu ți le poți imagina.“

– A fost un simplu dans.

– Nu erai aici când el și frații lui s-au întors cu doi ani în urmă. Au fost niște sălbatici.

– Pentru că au cerut înapoi ce li se furase?

– E vorba de modul în care au făcut-o. Au dat buzna neinvitați la balul lui Lord David și l-au dat afară din casă.

– Era casa lor, nu? Nu e vorba de Easton House, care a aparținut tatălui lor și astfel îi revine primului său fiu, următorul duce?

– Ei bine, da, presupun că dacă vrei să fii foarte exactă...

– Nu prea vâd cum ai putea să fii altfel.

Sarah se încruntă la ea.

– Lăsând casa la o parte, au făcut ditamai spectacolul acolo. Fratele cel mare aproape că l-a sugrumat pe unchiul lor.

Anne nu era sigură că îl putea învinui pentru un asemenea gest.

– Și biata Lady Lucretia de atunci stă retrasă, continuă Sarah.

Soția unchiului lor.

– Acum e văduvă, nu?

– Foarte văduvă. După moartea misterioasă a soțului ei. A alunecat dintr-un turn, în ploaie. Așa au spus.

– Ce crezi că s-a întâmplat?

– Cred că ei l-au omorât.

Nu dorea să recunoască faptul că și-l putea imagina cu ușurință pe Tristan omorând pe cineva. Însă nu fără un motiv bine întemeiat.

Tristan stătea într-un colț întunecat al terasei și fuma o țigară de foi. Dansul cu Lady Hermione fusese un exercițiu de răbdare. Prostuța vorbise neconținut. Îl invitase la o plimbare călare cu ea în parc, să ia cina cu familia ei, să danseze din nou. El inventase

o scuză după alta. Dacă se gândea mai bine, ar fi fost mai prudent să nu fi dansat cu ea, să nu îi fi dat nici cea mai mică speranță că între ei putea fi ceva.

Cu doi ani în urmă, nu dorise de la ea nimic altceva decât un mic flirt nevinovat. Niciodată nu se gândise să o aducă în patul lui. Era un copil. Nu avea farmecul lui Anne.

Iar Anne... la naiba, era obsedat de gândul la ea! Îl invadea când se trezea și când adormea. Apărea când studia hărți sau discuta cu negustori despre posibilitatea de a le transporta mărfurile. Își spunea că ar fi trebuit să și-o imagineze cu părul lung acoperindu-i trupul gol, sau corpul zvelt zvârcolindu-se sub el. Și chiar vedea acele imagini uneori. Însă de cele mai multe ori se gândea la zâmbetul ei, sau la râsul ei, sau la cum se simțise când ea stătuse pe punte lângă el, ascultând balenele. Sau la mesele pe care le luase cu ea. Cum se duela în vorbe cu ea, sclipirea provocatoare din ochii ei când era neîndurătoare.

Ar fi trebuit să fie înapoi pe mare, și totuși, iată-l într-un loc pe care îl ura. Credea că avea să se mulțumească să o mai vadă o dată, însă o văzuse și dorise mai mult. Dorise să vorbească cu ea. Vorbise cu ea și nu îi fusese de ajuns. Dorise să danseze cu ea. Avusese acel dans și acum mai dorea încă unul. Se întrebă dacă va putea să o atragă în grădină pentru un sărut. Doar unul...

– Lord Tristan.

La sunetul vocii poruncitoare a lui Lord Jameson, Tristan mai trase un ultim fum din țigara de foi, o aruncă pe jos în timp ce expiră și stinse mucul cu cizma. Se întoarse și văzu patru domni blonzi blocându-i drumul.

– Ah, să înțeleg că sunteți fiii lui Lord Blackwood.

– Să nu te mai apropii vreodată de sora noastră, spuse Jameson.

– Sora voastră mi se pare o femeie care gândește singură. Dacă aceste cuvinte vin din partea ei, atunci le ascult. Însă de la voi nu, domnule.

– De unde o cunoști pe sora noastră? întrebă unul dintre ceilalți. Părea să fie cel mai tânăr. Cu un an, poate doi, mai mare decât Anne.

– Cum cunoaște orice domn o doamnă?

— Lord Tristan, problema aici e că nici unul dintre noi nu te consideră un domn, pufni Jameson. Am văzut cum ai făcut senzație în rândul doamnelor din Londra cu doi ani în urmă. Sora noastră nu va ceda farmecelor tale.

Fu cât pe ce să spună „Deja a făcut-o, domnule“, asemenea unui biet individ obligat să meargă pe scândură și să sară în ape pline de rechini. Acele cuvinte i-ar fi atras o bătaie cruntă de la domnia care stăteau în fața lui. Însă, mai mult, ar fi înfuriat-o pe Anne, și nu terminase cu ea încă. Desigur, nu terminase nici să îl tachineze pe Lord Jameson. Nu îi plăcea prea mult individul. Îi venea cu greu să creadă că era fratele lui Anne.

— Lady Hermione nu a cedat, milord. Niciodată nu am avut de împărțit mai mult decât un dans.

Chiar dacă erau în umbră, de pe aleea grădinii răzbătea destulă lumină pentru ca Tristan să vadă furia apărută în ochii lui Jameson. Își dăduse seama după cum se uitase la Lady Hermione, și fu foarte mulțumit să vadă că ghicise corect o parte din motivul pentru care acel bărbat nu-l suferea. „N-ai decât s-o iei, bătrâne.“

— De ce dracu' mi-ar păsa de asta? întrebă Jameson.

— Pentru că îți place, milord.

— Nu știi nimic. Stai departe de sora noastră, sau ne vei cunoaște greutatea pumnului.

Bărbatul se întoarse și se îndreptă către ușile care duceau spre sala de bal.

Frații lui nu se grăbiră la fel de mult să plece. Fiecare dintre ei rămase o clipă să se uite urât la Tristan, trimițându-și amenințările tăcute înainte să iasă.

El ridică privirea spre cerul încețoșat. La dracu'! Cât ura Londra, înalta societate, regulile. Avea nevoie să simtă vântul în jurul lui și marea sub el. Stătea acasă la Sebastian, însă se hotărî ca în noaptea aceea să doarmă pe vas, doar ca să simtă mișcarea apei care îl legănase atât de des.

— Spune-mi că barbarul acela nu e căpitanul de vas pe care l-ai angajat.

Anne fu recunoscătoare pentru întunericul trăsुरii, căci era destul de sigură, judecând după căldura care îi cuprinsese fața, că se îmbujorase. Jameson tocmai o lăsase pe mătușa lor acasă

și acum o însoțea pe Anne către casa lor. Ceilalți frați plecaseră mai devreme de la bal, pentru a merge fiecare la clubul lui. Însă se părea că Jameson își lua extrem de în serios rolul de frate mai mare.

– Dumnezeule mare, el e, nu-i așa? întrebă el.

– L-am cunoscut doar sub numele de căpitanul Jack Stacojiul, recunosc eu destul de șovăitor, însă nu avea cum să îl mintă.

Nu dorea ca el să se apuce să pună întrebări pe la docuri. Mai devreme sau mai târziu oricum ar fi descoperit adevărul. Mai bine să fie ea cea care controla momentul descoperirii și consecințele acesteia.

– Ce poreclă de prost gust.

– A venit cu recomandări foarte bune și a fost un gentleman perfect pe vas.

– Nu e un gentleman. I-a dat lui Lady Hermione motiv să creadă că îi va cere mâna și nu a făcut-o. A plecat fără să-i lase nici o vorbă, și de atunci plânge după el. Acum s-a întors și nici măcar nu s-a deranjat să o viziteze.

Acum Anne și-ar fi dorit un pic de lumină ca să îi poată studia trăsăturile fratelui său. Tonul lui era atât de disprețuitor, încât ea rămase surprinsă că nu scuipa.

– Pari mai îngrijorat de comportamentul lui față de ea decât de relația mea cu el.

– Îți spun despre acest comportament doar ca să înțelegi că e un netrebnic de cea mai joasă speță. Nu trebuie să ai încredere în el. Îți interzic să mai vorbești vreodată cu el.

Îi interzicea? Aproape izbucni să-i spună că el nu avea nici un drept să îi interzică ceva. Însă se mulțumi să privească pe fereastră. Tristan îi ceruse ultimul dans al serii. Nu știa unde fusese toată noaptea. După dansul lui cu Lady Hermione, dispăruse. Iar ea se temea că plecase. Era un gând prostesc, însă își dorise încă un dans cu el.

Apoi el reapăruse, parcă de nicăieri. Poate că jucase cărți. Nu conta. Era din nou în brațele lui și, cu toate că știa că era un loc foarte primejdios, nu putea să nu fie fericită că se afla acolo. De data aceea nu vorbiseră. Nici măcar un cuvânt. Și totuși, comunicaseră atât de mult. Ea recunoscuse aprecierea din privirea ochilor lui albaștri, dorința care o oglindea pe a ei. Se prăbușise

în adâncimile bine-venite ale ochilor lui și se trezise tânjind după colțuri întunecate și interzise în care trupurile lor să poată împărtăși secrete. Totul era atât de greșit. Însă faptul că știa asta nu-i scădea nicidecum dorința.

Nu dorea să se gândească la faptul că poate el profitase de Lady Hermione, că poate era genul de bărbat care lăsa inimi frânte în urma lui. Sigur înțelegea cât de vulnerabilă era inima ei. Cu toate că ea nu avea nici un gând să i-o dea. Relația lor fusese strict fizică. Nu-și putea permite să fie mai mult. Nu putea risca să sufere din nou. Dragostea ducea la suferință fără margini, care nu putea fi ostoită prea ușor. Mereu exista o despărțire definitivă.

Era mult mai bine să își trăiască viața alături de un bărbat pe care să îl placă, însă căruia să nu îi ofere inima și sufletul ei. Îi veni în minte Chetwyn. El putea fi un astfel de bărbat. Fără pasiune. Fără să își riște inima. Fără griji. Cuviincios. Totul va fi cum se cuvine. Bănuia că până și felul în care făcea el dragoste era cuviincios. Fără trupuri pline de sudoare, fără țipete de plăcere. Fără momente fierbinți, cu răsufierea tăiată.

Trăsura se opri, iar ea își dădu seama că ajunseseră acasă și încercă să își lase în urmă gândurile capricioase.

– Ne-am înțeles? întrebă Jameson. În privința lui Lord Tristan.

– Da, frate. Am înțeles perfect ce ai spus.

„Asta nu înseamnă că o să îți ascult ordinele.“ Însă le înțelegea.

Se retrase în dormitorul ei, sună după Martha, iar după o oră era gata să se vâre în pat, însă emoțiile pe care le simțea erau atât de involburate, că nu era în stare să adoarmă. Se gândi să meargă în bibliotecă să ia o carte, însă se îndoia că va reuși să se concentreze.

– Mai aveți nevoie de ceva, milady?

Privi spre Martha de pe scaunul ei din fața măsuței.

– Nu. Mulțumesc. Somn ușor.

Când ușa se închise în spatele servitoarei sale, își îndreptă atenția spre chipul ei reflectat în oglindă. Primul ei bal după atâția ani nu fusese prea rău. Își spusese că va supraviețui sezonului.

Aplecându-se spre oglindă, privi cum un picior cu pantaloni strâmți și încălțat cu cizmă apăru pe fereastră. Se ridică

în picioare, se întoarse și privi uluită cum Tristan intra liniștit în camera ei.

– Am crezut că nu mai pleacă, rosti el zâmbind larg.

Capitolul 16

– Ce cauți aici?

Nu părea speriată, ci mai degrabă curioasă.

– Desigur, am venit să te văd.

– Frații mei sunt...

– La cluburile lor. La fel și tatăl tău.

– Însă asta e casa tatălui meu și dacă te las să rămâi...

Se opri, iar el se strădui să nu își arate bucuria că ea se gândise să îl lase să rămână. La naiba, toată săptămâna fusese de iad. Bănuise, iar în seara aceea primise confirmarea, că o eventuală vizită n-ar fi fost bine-venită pentru familia ei. Înainte de acea seară nu avea nici o porțiță, nici un fel în care să explice de unde o cunoștea. Acum, faptul că i se prezentase la bal deschisese uși... și ferestre.

El se îndreptă cu pași mari spre ea, îi cuprinse fața în mâini și îi ridică bărbia ca să poată privi în ochii ei argintii.

– Spune-mi să plec și plec.

– Să mă ierte Dumnezeu că sunt atât de slabă, șopti ea și se ridică spre el, în timp ce el își coborî gura spre a ei.

Era minunat să îi simtă din nou gustul, parfumul. De ce îl atrăgea atât? De ce nu putea să plece? Își pregătise vasul pentru plecare. Dorea să se întoarcă pe mări. Dorea să audă vântul în pânze. Să privească și să nu vadă nici o opreliște. Stătuse pe punte, pregătit să dea ordin să se întindă pânzele, însă cuvintele care îi reșiseră pe gură îl surprinseseră chiar și pe el, la fel de mult ca pe oamenii lui. „Rămânem în port.“

Se dusesse la Sebastian, sigur că Mary știa ce bal era cel mai atrăgător pentru cea mai mare parte din nobilime. Nu îi mărturisise interesul lui pentru Anne, cu toate că ea îi aruncase o privire bănuitoare. De îndată ce se va întoarce la reședința fratelui

său, îl va lua la întrebări mai mult ca sigur despre ceea ce văzuse în seara aceea. Un sacrificiu mic pentru ce câștigase.

Anne era la fel de lacomă ca și el, iar gura ei la fel de nerăbdătoare ca a lui, cu limba ieșind și explorând ca și când tocmai descoperise harta unei comori și trebuia să memoreze cărările care duceau la aur. Îndrăzneată, atât de îndrăzneată. Măinile ei îi mângâiară umerii, spatele, părul. Nu se putea sătura de atingerea ei, însă dorea să îi simtă carnea pe a lui, fără să fie despărțiți de haine.

Ea se trase de lângă el și făcu câțiva pași înapoi clătînându-se, cu mâinile la gură și îndoială în privire.

– Nu în casa tatălui meu.

– Îmbracă-te. Ne întâlnim în spate și mergem să căutăm o cameră de hotel unde putem fi singuri.

– Ca și când aș fi o târfă de rând?

– Ca și când aș înnebuni dacă nu te am.

Un zâmbet înflori pe buzele ei, luminându-i ochii, chiar în timp ce scutură din cap.

– E prea exagerat. O cameră în care au dormit alții.

– Nu mi s-a părut că te-a deranjat faptul că m-am urcat în pat cu tine când eram pe vasul meu.

– Asta a fost în altă lume. Îndepărtată. Nu... aici.

Doamne Dumnezeule, și-ar fi dorit să insiste, însă văzuse cât de mult suferise după ce-l refuzase pe logodnicul ei. Nu dorea să facă nimic care i l-ar fi putut readuce în minte pe acel bărbat, care cândva – și poate chiar și atunci – avusese inima ei.

– Însă cred că poți fi suficient de generoasă cât să îmi oferi ceva de băut. Mai pitești coniac de la tatăl tău?

El îi văzu expresia plină de recunoștință pentru faptul că își înăbușea dorințele. „Doar pentru moment, draga mea.” Să judeci greșit un adversar pe mare te putea costa vasul și chiar viața. Tristan nu avea obiceiul să judece greșit. Era foarte priceput să tragă de timp până la momentul potrivit.

Ea dădu din cap și se întoarse, apoi se îndreptă spre șifonier. El se duse lângă canapea și privi lung spre căminul gol. Nu se putu stăpâni să nu își imagineze cum ar fi fost să fie cu ea iarna, cuibăriți sub pături, căutând căldură.

– Poftim.

El luă paharul oferit, mulțumit că avea și ea unul. Coniacul ajută mai mult decât focul când era vorba despre seducție. Se întrebă dacă nu cumva ea îi citise gândurile, căci în tonul vocii ei se citea prudența când întrebă:

– Vrei să stai jos?

– Aș fi încântat.

Ea se așează la un capăt al canapelei mici, trăgându-și picioarele sub ea, în timp ce el se așează la capătul celălalt, întinzându-le. Părea tânără și nevinovată, ținând paharul cu amândouă mâinile și privindu-l peste marginea acestuia.

– Fratele meu m-a informat că i-ai dat lui Lady Hermione motiv să spere că interesul tău pentru ea depășea un dans în sala de bal.

La dracu'! Poate că Lady Hermione fusese un motiv mai puternic decât casa tatălui ei pentru care Anne șovăise să îl primească în patul ei.

– Nu e adevărat.

– Însă ai obiceiul să părăsești femeii...

Vocea i se pierdu într-o întrebare nerostită. „În fiecare port?”

– Da.

– Deci ce e între noi e...

– Nu știu ce e.

– Și nici cât va dura?

– Contează?

– Nu sunt sigură.

Sorbi din coniac.

– Fratele tău te-a avertizat să stai departe de mine.

– Da. Te crede un barbar. I-am spus că se înșală, că ai fost un gentleman perfect pe vas.

Tristan nu-și putu ascunde surprinderea.

– I-ai spus că ai fost pe vasul meu?

Ea dădu din cap.

– Și-a dat seama. Nu a fost încântat și fără îndoială că problema va fi discutată de tatăl meu de dimineață.

– Ce anume i-ai spus fratelui tău?

– Doar că ai fost căpitanul. Bineînțeles că nimic din intimitățile pe care le-am împărtășit. Îi zâmbi timid. Sunt aproape sigură că te-ar fi ucis sau te-ar fi târât la altar.

– Presupun că știi și fără să spun că nici una dintre opțiuni nu îmi surâde.

– Și totuși o spui. Vocea ei avea o nuanță tăioasă. Își încruntă fruntea. Nu ai de gând să te căsătorești niciodată?

El și-ar fi dorit ca în cămin să fi dansat flăcări în care să privească lung în loc să se uite în ochii ei. Însă merita să o privească.

– Doar nu ai fost atât de naivă încât să mă crezi genul care să se însoare?

– Nu. Își sorbi coniacul, apoi își linse buzele pe care el își dorea iarăși să le sărute. Studie conținutul paharului, ca și când ar fi putut să citească acolo răspunsul. A fost unul dintre motivele pentru care am considerat că offeri siguranță pentru o indiscreție de o noapte. Niciodată nu vei cere și nu vei dori altceva de la mine decât o zbenguială rapidă.

– Nu a fost nici pe departe rapidă.

El își lăsă paharul și alunecă peste perne, până când ochii ei se măriră, plini de neliniște. Îi mângâie gâtul, simțind cum pulsul ei se accelera sub atingerea lui.

– Și încă offer siguranță. Sunt ticălos până în măduva oaselor. Niciodată nu am pretins altceva. Tot ce vreau de la tine e pasiune și plăcere. Să offeri. Să primești. Nu mă vrei ca soț mai mult decât te vreau eu ca soție. Însă nu poți nega că între noi e atracție, așa cum luna atrage marea.

– Și eu care din ele sunt? întrebă ea, oftând. Însă răspunse înainte ca el să apuce să deschidă gura. Luna, desigur. Eu stau liniștită în societatea londoneză, în timp ce tu vii și pleci acolo unde te poartă marea.

– Și totuși, iată-mă aici, cu tine atrăgându-mă spre tine. Anne, lasă-mă să vin mai aproape.

Fusese o idee proastă. O idee al naibii de proastă. Anne se putea gândi la o mie de motive pentru care să refuze, însă nu se împotrivi când el îi luă paharul, bău conținutul, apoi îl puse deoparte. Nu își trase cosița din mâinile lui, când el o luă și începu să îi despletească încet șuvițele. Nu se dădu înapoi, ci doar se apropie și mai mult când el îi cuprinse fața cu o mână și umărul cu cealaltă și îi acoperi gura cu a lui. Fermecător, atât de fermecător. Căldura topită o străbătu din cap până-n picioare când degetul lui

mare o mângâia pe sub bărbie, în vreme ce gura lui își arunca vraja asupra ei. Putea gusta coniacul de pe limba lui, mai îmbătător decât în pahar.

Se mișcă până ajunse pe genunchii lui, străduindu-se să fie cât mai aproape de el. Îi trase haina de pe umeri, apoi de pe brațe, fără să oprească sărutul. Familiaritatea dintre ei o uimea. Era ca și când fusese cu el dintotdeauna, ca și când zilele care îi despărțiseră nu existaseră niciodată. Apoi îi scoase eșarfa, începu să îi descheie nasturii vestei, în timp ce el îi descheie cu agilitate pe cei ai cămășii ei de noapte. Simți aerul răcorindu-i carnea, apoi el i-o încălzi din nou, plimbându-și gura pe gâtul ei, oprindu-se apoi în valea dintre sânii ei. Ea își lăsă capul pe spate, desfătându-se cu limba lui aspră care îi încercuia sfârcul.

– Da, murmură ea, apoi el îl trase în gură, gustând cu nesăț.

Plăcerea îi străbătu tot corpul, concentrându-se între coapsele ei. Și simțea foarte clar umflătura din pantalonii lui. Brusc, el se ridică în picioare, o luă în brațe și își croi drum cu ea către pat.

– Tu o să fii pieirea mea, mârâi el.

Ea își înăbuși râsul. Părea greșit să se bucure de asemenea plăceri nepermise acolo, în casa tatălui ei, însă acum nu l-ar mai fi putut alunga pe Tristan nici dacă i-ar fi fost amenințată viața.

El o întinse pe pat și îi scoase cămașa de noapte. Iar ea nu simți vreo nevoie să se acopere în fața privirii lui fierbînți. Aprecierea care sclipea în ochii lui nu făcea decât să o încălzească și mai tare. Privi cum el își scoase în grabă hainele. În acel dormitor mare, nu ar mai fi trebuit să pară la fel de puternic ca pe vas, n-ar fi trebuit să facă încăperea să pară mică. Însă așa se întâmpla. El domina totul. Se urcă în patul ei, la margine, și își plimbă ușor degetele pe picioarele ei, pe coapsele și șoldurile ei, apoi se opri să o privească.

– Ce fel de vrajă ai aruncat asupra mea? șopti el, apoi își cobori gura peste a ei.

Era minunat să îl aibă atât de aproape, să îi simtă greutatea trupului odihnindu-se deasupra ei. Parfumul de coniac și portocale o învăluia. Își petrecu picioarele pe după el și îi mângâie spatele puternic și lat, simțindu-i carnea plină de urme cicatrizate. Soțul ei nu va avea asemenea cicatrici. Soțul ei va fi trăit o existență plăcută, ferită de pericole. Oare și el o va putea trezi la viață

aşa? Oare o va putea face să tremure și să găfâie sub el? Sau acel abandon sălbatic le era rezervat doar celor păcătoși?

— Ești frumoasă, atât de frumoasă, spuse el răgușit, venerându-i trupul cu gura, cu mâinile, cu vorbele.

Cât de repede se obișnuise cu felul în care dansau în pat. Țintuind-o cu privirea, se ridică deasupra ei.

— Să fii sigură de asta, Anne.

— Sunt.

El o pătrunse adânc. Ea țipă de plăcere, de cât de firesc i se părea. Se simțea atât de bine cu el mișcându-se în ea, ca și când fiecare legănare ar fi fost o întoarcere acasă. Ea îi răspunse cu o hotărâre și o înverșunare care o uimeau. Dorea să îl revendice, să îl posede, să îl facă al ei. Niciodată nu se mai simțise astfel. Nu îi plăcuse să îl vadă dansând cu Lady Hermione. Ar fi dorit să îi spună acelei fete că nu îl putea avea pe Tristan pentru că el îi aparținea ei. Doar că nu era așa. El aparținea mării.

Și știa că va fi nevoită să îl înapoieze amantei lui acaparatoare. Anne era doar pentru atunci. Pentru noaptea aceea. Și poate încă una. Deja se gândea la încă una.

Însă fiecare noapte nu va face altceva decât să sporească suferința momentului când el va părăsi, într-un final, țărmul Angliei. Știa că va pleca. Marea îl va chema, iar el îi va răspunde.

Și totuși, în acel moment, răspundea la țipetele ei. În jurul ei se auzeau gemetele lui. Ochii lui îi țintuiau pe ai ei. Îi măsura plăcerea, o sporea cu mișcări mai adânci, mai viguroase. Ea își înfipse degetele în fesele lui și se agăță de el când potopul de senzații o copleși.

Iar când țipă, el îi acoperi gura, înghițindu-i strigătele, oferindu-i gemetele lui, chiar înainte să se lase pe spate și să tremure deasupra ei într-o etalare magnifică de bărbăție pură. Așa secătuită cum era, încă mai găsi puterea să își treacă degetele peste pieptul lui care sclipea de sudoare.

El înjură tare, apoi coborî de pe ea și o trase lângă el. Cu privirea în baldachin, respirând greoi, murmură:

— Cred că nu te-am protejat. La dracu'!

Prima dată când făcuseră dragoste, el se retrăsese și își vărsase sămânța pe așternuturi. Ea înțelesese că aveau nevoie de măsuri de precauție, însă gestul o lăsase cu dorință. Și chiar dacă nu își

dorea să rămână însărcinată, într-un colț tainic din sufletul ei era încântată de idee. Dar ar fi fost un dezastru. Ar fi trebuit să îi aducă aminte să iasă, însă când el se afla în ea, singurul ei gând era că își dorea să rămână.

Îi cuprinse obrazul încordat.

– Nu se întâmplă întotdeauna imediat. Prietenei mele Sarah i-au trebuit șase luni să rămână însărcinată.

– Nu m-am putut gândi decât la cât de minunat e să fiu iar în tine, zâmbi el.

Ea simți cum tot trupul îi arde auzind grosolănia acelor cuvinte. Nu vorbeai atât de deschis despre asemenea lucruri. Își întoarse privirea spre ea, arcuindu-și un colț al gurii.

– După tot ce am trăit împreună, cum poți să fii încă timidă?

– Cuvintele sunt atât de... vulgare.

– Să îți spun cât de fierbinte ești înăuntru?

Ea își încreți fruntea.

– Te arde?

– Nu, se simte al naibii de minunat. De aici vine și greutatea de a rămâne concentrat pe ceea ce ar trebui să fac ca gentleman. Mai bine zis, m-am pierdut în ticălosul care sunt.

– Îmi faci un compliment?

El se întoarse pe-o parte și își împlăti picioarele cu ale ei, apoi își trecu degetele prin părul ei.

– Să nu te îndoiești nici o clipă că vreo femeie se poate compara cu tine.

– Poate că o să îmi pierd farmecul pe măsură ce îmi descoperi misterele.

– E imposibil. Am impresia că întotdeauna va exista un mister nou de descoperit la tine.

– Nu sunt alcătuită din atâtea mistere ca tine. Povestește-mi despre copilăria ta, de ce ai fugit. Ce a făcut unchiul tău, încât ai fost convins că vrea să vă omoare?

Sclipirea jucăușă din ochii lui dispăru, iar el oftă.

– A fost cu mult...

– Da, știu, cu mult timp în urmă, spuse ea nerăbdătoare. Însă asta te-a făcut bărbatul care ești acum. Nu poți nega asta. Era altceva când credeam că erai căpitan de vas, însă acum că știu că ești Lord... Tristan, nu știu ce să cred despre tine.

— Sunt același bărbat care eram pe vas.

Ea își lipi palma de pieptul lui.

— Însă ai atât de multe straturi. Te rog, dezvăluie-l pe acesta ca să pot înțelege de ce nu mi-ai spus mai devreme cine erai.

El o studie o clipă, apoi răsufă adânc.

— Pembroke. Moșia familiei mele. Mai degrabă castel decât conac. Construit înainte de domnia lui Henric al VIII-lea, însă folosit ca fortăreață și închisoare pentru acel rege. Avea și o temniță subterană unde erau torturați cei care nu îl susțineau pe Henric și un turn în care erau ținuți prizonierii. Pentru niște băieți însetați de aventură, era un loc minunat, plin de istorie. Eu și Sebastian obișnuiam să coborâm în temniță și ne speriem unul pe celălalt, spunând că am auzit fantome. Iubeam acel loc. Cred că și el. Era acasă.

Rosti cuvântul cu un dor care îi sfășie inima. Înțelegea istoria, tradițiile și moștenirea legate de căminul părintesc. Crescuse învățată să își aprecieze strămoșii, pe cei care neteziseră drumul familiei ei.

— Eram doar un copil când te-a lovit acea tragedie, spuse ea încet. Abia dacă îmi amintesc ce mi se povestea. Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

— A murit când l-a aruncat calul din șa, însă nici unul dintre noi n-a crezut că a fost un accident. Capul lui era zdrobit. Unchiul a spus că a căzut pe o piatră. Însă noi mereu am crezut că unchiul David l-a dat cu capul de ea. Apoi, după înmormântarea tatei, după ce au plecat toți oaspeții, unchiul ne-a încuiat în turn.

— Mama voastră...

— A murit după ce l-a născut pe fratele meu mai mic.

— Trebuie să vă fi fost atât de teamă să fiți complet singuri.

— Era iarnă. Al naibii de frig. Nu aveam nici lumină, nici pături.

În acea noapte nu era lună.

Ea își dădu seama că el nu îi răspundea. Ci mai degrabă se concentra la tot ce se întâmpla în jurul lui în loc de ceea ce se întâmpla în interiorul lui.

— Câți ani aveai?

— Paisprezece.

— Poate că v-a dus în turn din alt motiv.

Nu-și putea imagina cum o persoană ar putea dori să ucidă niște băieți mici.

– Mary l-a auzit punând la cale moartea noastră. Locuia pe moșia învecinată. Venise să îl vadă pe Sebastian. Erau apropiați.

Se gândi la femeia fermecătoare pe care o văzuse dansând cu Keswick. Nu era cu mult mai tânără decât ei.

– Ea v-a ajutat să fugiți?

– Da.

– Îmi amintesc vag cum am auzit că se întâmplase ceva cu lorzii de Pembroke. Aveam vreo nouă ani, cred.

– Ce poveste ai auzit? Că am fost mâncați de lupi, am murit de pojar, sau am fost furați de țigani?

Ea își trecu degetele prin părul lui, urând gândul că cineva i-ar fi putut face rău și știind că atât de mulți îi făcuseră deja.

– Pe cea cu lupii. Fraților mei le plăcea să îmi povestească detaliile îngrozitoare. Îmi aduc aminte că am avut coșmaruri.

Deci te-ai dus pe mare.

– Sebastian s-a gândit că era mai bine să fim despărțiți. Rafe avea doar zece ani, așa că l-am lăsat la un orfelinat. Eu m-am dus pe mare. Sebastian în armată. Trebuia să ne întoarcem după zece ani să ne cerem moștenirea înapoi, însă războiul l-a împiedicat. Și pe mine marea. Însă în cele din urmă ne-am întâlnit, și lorzii de Pembroke au revenit în înalta societate, spre disperarea acestora.

Din nou, o spunea ca și când n-ar fi îndurat decât neplăcerea unei mici răceli. Îi cuprinse obrazul tare și își dădu seama că probabil se bărbierise după ce plecase de la bal și înainte să intre pe fereastra ei. Nu și-i putea imagina pe frații ei cățărându-se în copaci și strecurându-se pe ferestre.

– Doar pentru că sunteți foarte diferiți de toți ceilalți. Nu sunt foarte siguri ce să creadă despre voi.

– Ești prea blândă cu ei. Ne disprețuiesc.

– Nu neapărat pe voi, ci probabil viața plină de aventuri pe care ați trăit-o.

– Eu, unul, m-aș fi descurcat foarte bine și fără aventuri, mulțumesc.

Era suficient de familiarizată cu spatele lui, cât să știe cât de îngrozitoare fuseseră unele dintre ele.

– Acum gata cu vorbăria asta tristă, spuse el aplecându-se deasupra ei, frecând-o cu mădularul lui întărit. Te mai vreau o dată înainte să plec.

Ea nu-l putea refuza, la fel cum nu-și putea refuza asta ei înseși. Își ridică șoldurile să îi primească ofranda și, când se împlântă în ea, se întrebă dacă va veni o vreme când nu va mai tânji după împreunarea cu el.

Capitolul 17

După ce făcu dragoste cu ea, pe Tristan îl cuprinse letargia și adormi, cuibărit încă în ea, cu un picior de-al ei trecut peste șoldul lui. Își dădu seama că nu se mișcase deloc tot restul nopții, căci ea încă era în brațele lui când se trezi. Îl îngrijora să-și dea seama cât de liniștitor era. Căci nu era un bărbat obișnuit cu confortul. Cu micile plăceri, da. Un pat bun, o corabie rezistentă, haine bine croite. Însă alinarea adusă de altă persoană îi era străină. Și totuși nu putea nega bucuria pe care o simțise să o găsească atât de aproape de el, încât doar cu o mișcare ușoară a trupului se putea îngropa din nou în ea. Un fel minunat de a-și începe ziua.

– Tristan? Îl mișcă. Tristan, se aude ciocârlia. Trebuie să pleci.

Străduindu-se să deschidă ochii, îi întâmpină cu un rânjat expresia îngrijorată de pe chip.

– Încă douăzeci de minute.

– Nu. O să răsară soarele dintr-o clipă în alta. Aud deja trăsurile pe stradă.

– Dacă am sta aici toată ziua...

– Nu! Îl împinse. Te rog, grăbește-te. N-ar fi trebuit să te las să rămâi. Nu mai putem face asta.

– Însă a meritat din plin.

O sărută rapid pe gură și se ridică din pat. Își luă pantalonii, îi îmbracă, apoi își trase cămașa peste cap. Aruncă o privire spre ea, care stătea în capul oaselor, strângând așternuturile peste piept,

cu părul răvășit învăluind-o. În dimineața aceea arăta foarte necuviincios. El se așează pe un scaun și își încălță o cizmă.

- Vino cu mine.

Ea făcu ochii mari.

- Poftim?

- Vino cu mine. La vas. La prânz o să fim deja plecați și vom călători în toată lumea. Îți voi arăta ape atât de cristaline, că o să vezi pești înotând pe fundul lor. Îți voi arăta insule neatinsse de modernizare, și unde viața e mult mai tihnită. Am să te duc în golfulețe ascunse, unde poți să stai la soare goală.

Ea își ridică genunchii și își apăsă bărbia de ei.

- Și cât va dura această călătorie idilică?

- Un an. Doi.

- Și apoi? Când mă întorc, ce-am să fac cu reputația mea distrusă?

El oftă. Acolo era problema.

- Nici un bărbat nu mă va vrea, continuă ea. Și, fără îndoială, voi fi dezmoștenită. Care va fi viitorul meu? Scutură din cap. Vreau o viață cuviincioasă, Tristan. Cu un soț pe care să îl văd zilnic și copii, și un cămin pe uscat.

- Când ai fost cuviincioasă, ai fost nefericită. Când ai fost necuviincioasă... Prințesă, am văzut cum zâmbești după aceea.

- Să fiu necuviincioasă în pat e una. Să fiu necuviincioasă cu viața mea e complet altceva.

El încălță și cealaltă cizmă. Nu va fi fericit niciodată aici, la Londra, trăind în sânul înaltei societăți, cu toate regulile ei blestemate. Mereu știuse că viața pe mare nu era pentru oricine. Nu putea s-o învinuiască pe ea că nu-și dorea așa ceva. Însă, la naiba, asta nu-l împiedica să o dorească.

Își luă restul de haine, le făcu cocoloș și se duse la fereastră. Ar fi trebuit să își ia adio și să nu o mai vadă niciodată. Însă se trezi întrebând:

- Ce faci azi?

- Câteva vizite de dimineață. Merg în Hyde Park după-amiază.

- Trăsură, călare sau plimbare?

- Călare, cel mai probabil.

- Nu te-am văzut până acum călare, rânji el.

Ea îi întoarse zâmbetul.

- Știi să călărești?

- Sunt lord. Sigur că știu.

Apoi ieși pe fereastră. Se gândi că încă o noapte îl va sătura de ea. Însă fu foarte tulburător să își dea seama că, înainte să aterizeze pe pământ, deja o dorea iarăși.

- Pentru numele lui Dumnezeu, sunt mort de foame, spuse Tristan intrând în salonul de masă al fratelui său și îndreptându-se spre bufetul pe care o mulțime de delicatose așteptau să fie apreciate.

Trecuse prin prea multe momente când nu avuseseră mâncare pe vas. Nici o planificare din lume nu putea asigura vânt bun și lipsa întârzierilor în drumul către un port.

- Nu ești îmbrăcat cuviincios, îl mustră Sebastian de la locul lui din capul măsuței.

Tristan își lăsase vesta și haina pe un scaun în foaiier după ce intrase. Își luă șuncă, ouă, pâine și câte puțin din toate celelalte.

- Știi că am luat masa și fără să port cămașă? întrebă el, în timp ce se așeză.

Așezată lângă soțul ei și nu în capătul celălalt al mesei, Mary roși. Tristan observase că cei doi stăteau întotdeauna unul aproape de celălalt. Nu voia să recunoască junghiul de dor pe care i-l stărnise acel gând. Ce plictisitor trebuia să fie să te trezești în fiecare dimineață lângă aceeași femeie. Într-un final, ajungeai să vrei să *nu* te mai trezești.

- Îmi dau seama că ai făcut pe vas destul de multe lucruri pe care nu le poți face într-o casă, mârâi Sebastian. Nu ești un exemplu bun pentru fiul meu.

- Nu-l văd prin preajmă.

Micuțul abia dacă avea un an. Oricum n-ar fi remarcat.

- Probabil preferi să nu fiu aici deloc.

- Bineînțeles că te vrem aici, spuse Mary rapid. Să nu te îndoiești niciodată de asta.

- Însă acum pur și simplu faci parte din înalta societate, adăugă Sebastian, și trebuie să te porți într-un anumit fel.

Tristan se domoli. O vestă, o haină și o eșarfă afurisită nu meritau o ceartă și o ruptură între el și fratele său. Deja fuseseră prea mulți ani despărțiți.

- Data viitoare o să vin îmbrăcat cum se cuvine.
 - Și ar fi de ajutor să nu mai stai pe-afară toată noaptea.
- Tristan râse zgomotos.
- Ai de gând să îmi refuzi toate plăcerile?
 - Ai stat afară pentru plăceri, sau ca să dai de necaz?
 - Câte un pic din ambele, ca să fiu sincer.

Făcu cu ochiul spre Mary, iar ea roși și mai puternic decât înainte, devenind aproape stacojie. Petrecuse mulți ani într-o mănăstire, protejată de cei asemenea lui. Se amuza să o tachineze, însă știa să se țină tare. O dovedise cu Sebastian. La naiba, o dovedise când avea doisprezece ani și îi ajutase să fugă din turnul de la Pembroke.

- Ar trebui să încercați niște portocale, apropo. Previn scorbutul. O să am grijă să vă trimit.
- Nu avem cum să facem scorbut aici.
- Nu e un lucru plăcut.
- Ai suferit vreodată de așa ceva? întrebă Mary.
- Nu, însă am văzut la mulți alții. Mă tem că am devenit destul de obsedat de portocale. Și alte fructe îmi plac, însă portocalele sunt preferatele mele.

El tăie șunca atent, cu gesturile unui gentleman. Marlow insistase ca oamenii lui să nu mănânce ca sălbaticii. Marlow era un om plin de contradicții. Un bărbat care putea să dea ordin fără remușcare ca un om să fie biciuit până la sânge, și în clipa următoare să ofere alinare, ținând mâna unui marinar aflat în pragul morții. Tristan îi încercase și bunătatea, și brutalitatea.

- Lady Hermione părea foarte încântată de întoarcerea ta, spuse Mary, scoțându-l pe Tristan din cugetările sale.
- Nu pare să se fi maturizat cât am fost eu plecat.
- Pur și simplu e o fată emotivă. Te sfătuiesc să ai grijă cu ea.
- Mary, crede-mă că am de gând să o evit ca pe ciură.
- Asta o să fie greu la baluri. Și în alte părți. Pare să fie pe urmele tale.
- Sunt destul de priceput să nu mă las prins.
- Poate pe mare, spuse Sebastian. În societate nu e întotdeauna la fel de simplu. Dacă tatăl ei doar crede că ai compromis-o, o să te trezești la altar.
- După cum am spus deja, nu intenționez să mă apropiu de ea.

— Și ce e cu Lady Anne Hayworth?

Degetele lui Tristan se strânsă pe cuțit în timp ce tăia altă bucățică de șuncă. Deja nervii lui erau încordați.

— Ce e cu ea, frate?

— Te-am văzut dansând cu ea noaptea trecută, spuse Mary suficient de blând cât să-i domolească furia.

— E o femeie frumoasă. Și îmi plac femeile frumoase.

— Poate fi vulnerabilă. Din câte am înțeles, abia a ieșit din doliu după ce i-a murit logodnicul în război.

— Știi foarte bine din ce a ieșit. Ce-ai făcut? Ai devenit sfânta ocrotitoare a femeilor nemăritate?

— Nu vorbi așa cu soția mea! rosti Sebastian tăios.

— Încerc să înțeleg ce e cu nenorocitul ăsta de interogatoriu. Sunt bărbat matur și liber să fac ce vreau eu.

— Nu și dacă îi rănești pe ceilalți în timpul ăsta. Aici nu ești pe mare, Tristan. Nu ești stăpân peste toate.

Tristan își împinse scaunul în spate și se ridică.

— Te rog, ai mai multă încredere în mine. Am ținut-o în brațe pe femeia asta când plângea după oasele afurisitului ei de logodnic. Ultimul lucru pe care l-aș face e să o rănesc.

În fața expresiilor lor înmărmurite, se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă, nu ca să scape de ei, ci mai degrabă pentru că se temea că vorbele al căror ecou încă răsuna în încăpere și în capul lui erau o minciună. Putea să o rănească, și el știa prea bine asta. Însă nici măcar faptul că știa nu îl putea ține departe de ea.

Anne tocmai terminase micul dejun și se gândea să facă o plimbare prin grădină când fu chemată în biroul tatălui ei. Nu era un semn bun că Jameson se afla acolo, sau că amândoi bărbații erau în picioare când intră ea. Aveau să vadă că strategia lor de intimidare nu prea mai avea efect asupra ei. La urma urmei, se cățăraseră în vârful unui catarg. Se îndoia că vreunul din ei se putea lăuda cu o asemenea realizare. Cu toate că dorea să păstreze pentru ea acest fapt, din moment ce purtase pantaloni în acea ocazie. Acea revoluție i-ar fi produs fără îndoială tatălui ei o criză de apoplexie.

– Jameson mi-a spus că ai călătorit cu acest lord de la Pembrook.

– Am călătorit cu vasul *lui*. Nu prea e același lucru.

– E o chestiune de semantică, se răsti Jameson.

– Exact. Și în situația asta este crucial să înțelegeți ce s-a întâmplat de fapt.

– Și asta a fost...? pufni tatăl ei.

– O călătorie de pe țărmul Angliei la Scutari. Am vizitat cimitirul britanic. Mi-am luat adio de la Walter. Apoi am făcut călătoria spre casă. Am trecut printr-o furtună. Am privit delfini jucându-se. Am auzit balene gemând. Și am lăsat în urmă ultimele regrete pentru moartea lui Walter. A fost o călătorie de vindecare. Acum sunt pregătită pentru sezon.

– Însă acest bărbat te-a abordat noaptea trecută, spuse tatăl ei.

– Da. Așa cum a făcut și Chetwyn. Și ducele de Ainsley. Și lorzii Malvern, Summerly și Churchaven. Nu sunt sigură de ce ești atât de deranjat că Lord Tristan a făcut la fel.

– Nu se poartă frumos cu femeile, spuse scurt fratele ei.

– Cu femeile? Sau cu Lady Hermione?

Jameson se uită atât de aprig la ea, că se aștepta să-l vadă transformându-se într-o minge de foc.

– Îți place de ea? întrebă ea cu blândețe.

– Sunt îngrijorat pentru tine. Pentru reputația ta. Pentru că vreau să ai șansa unui viitor sigur cu un soț și copii. Anne, te afli într-o poziție precară.

– Da, pentru că sunt atât de bătrână. Ar trebui să nu îmi mai las bastonul în cameră, altfel o să descopăr că nu mai sunt în stare să mă târăsc fără să cad pe spate.

Era destul de sigură că Tristan ar fi zâmbit. Fratele ei se mulțumi să se uite urât.

– Chetwyn vine după-amiază să te ia la o plimbare prin parc, anunță tatăl ei.

Ea întoarse brusc capul să-l privească.

– Poftim?

– Mi-a spus aseară la club. Sper să te porți ca o femeie care într-o zi poate va fi marchiză.

– Aveam planuri pentru după-amiaza asta.

El ridică din sprânceană.

– Și care erau acestea?

– O plimbare călare singură prin parc, răspunse ea, știind că era o scuză slabă, care nu va avea câștig de cauză.

– Iar acum, cu binecuvântarea noastră, ai și un gentleman care să te însoțească.

Și să fie prezent când Tristan se apropia de ea. Ce putea să fie greșit în asta?

Capitolul 18

Anne își dorea cu disperare să călărească, însă Chetwyn își adusese landoul. Când ajunseră în parc, vizitiul domoli iapa dintr-un tropot încântător într-o plimbare lejeră. Copertina trăsurii era trasă pe spate, lăsând soarele să îi învăluie. Anne știa că ar fi trebuit să se relaxeze și să se bucure de plimbare, însă anticipa sosirea unei furtuni.

Chetwyn stătea lângă ea. Vorbiseră despre vreme și despre flori. Nu știa de ce îi era atât de greu să poarte o conversație obișnuită. Niciodată nu-i lipseau cuvintele când venea vorba de Tristan. Conversațiile dintre ei fuseseră când pline de tachinări, când serioase, senzuale, furioase, triste sau profunde. Își dădu seama că putea vorbi cu el neîncetat, fără să fie nevoită să caute cu disperare subiecte. Însă cu Chetwyn...

– Ce fel de cumnată ți-ai dori? întrebă el.

Ea îl privi. Avea ochi căprui și blânzi. Ochii lui Walter.

– Poftim?

– Ți-am promis că îți aduc o listă cu doamne posibile pentru Jameson. Mă întrebam care sunt criteriile tale când vine vorba de cumnate.

– Doar să îl facă fericit pe Jameson. Nu o să locuiesc eu cu ea.

– Însă o s-o vezi din când în când.

– Pot să tolerez orice lucru neplăcut pentru o perioadă scurtă de timp.

– Chiar și un soț?

– Nu, zâmbi ea. Mi-ar plăcea ca el să fie plăcut tot timpul, altfel bănuiesc că vor exista momente în care va fi dificil.

– Nu-mi pot imagina că vreun bărbat care ți-ar câștiga favorurile ar abuza vreodată de un asemenea mare noroc. Și-ar dori să fii mereu fericită.

Se întrebă dacă vorbea despre el însuși. Nu dorea să înceapă o discuție despre genul de bărbat pe care și-l dorea ea ca soț. Se temea că trăsăturile dorite ar fi luat un curs periculos către aventură.

– Tu și Jameson sunteți prieteni de mult timp. Ai idee dacă a avut cumva sentimente pentru Lady Hermione?

Chetwyn își drese glasul și privi spre parc.

– A fost fascinat de ea.

– Cu doi ani în urmă? Înainte de întoarcerea lorzilor de Pembroke?

Chetwyn dădu din cap, apoi își întoarse privirea spre ea.

– Mi se pare că i-ai atras atenția cel puțin unuia dintre acei lorzi.

– A fost doar un dans.

– De fapt două.

– Două e cuviincios.

– Dar el nu e.

Ar fi vrut să îl contrazică, însă nici un domn cuviincios nu se cățara și nu intra pe ferestre hotărât să seducă.

– Te fascinează așa cum le fascinează pe toate doamnele? întrebă Chetwyn.

– Nu e o amenințare nici pentru tine, nici pentru vreun alt lord. Nu are intenția să rămână aici. Are un vas. Călătorește în jurul lumii. Căsnicia cu el ar fi una foarte singuratică.

– Deci te-ai gândit la asta?

– Nu! Simți cum roșea. Nu dorise ca discuția lor să ajungă acolo. Am vrut numai să te asigur că doar practică un flirt nevinovat.

– Atunci pot să nu-l consider concurență pentru atențiile tale?

Chipul ei, întregul ei trup, se încălzi. Trebuia să se poarte cu grijă. Dorea să îl încurajeze? Îl cunoștea. Era blând și manierat. Bănuia că nu se va abate de la jurămintele căsătoriei.

Nu o va face să plângă, sau să se înfurie, sau să sufere. Dorea să îi ofere siguranță, însă se trezi spunând o minciună:

– Nu înseamnă nimic pentru mine.

Chetwyn dădu din cap.

– Încă mi-e dor de el, să știi.

Cuvintele lui nu aveau sens și o făcură să clipească, pentru că era foarte sigură că nu se referea la Tristan.

– De Walter, adăugă el, ca și când ar fi avut nevoie de acea lămurire și să-i fie rușine pentru că o clipă uitase de tot de el.

– Și mie.

– Războiul e un lucru îngrozitor.

– Însă uneori e necesar.

Nu putea și nu voia să creadă că Walter murise degeaba.

– Își pune amprenta asupra unui bărbat, spuse Chetwyn. Asupra familiei lui, a celor care îl iubesc. Și chiar și asupra țării. Mulți se întorc cu membre lipsă și nu mai pot lucra.

– Presupun că ar lucra dacă oamenii le-ar da o șansă.

El îi zâmbi ușor.

– Așa este. Însă până primesc acea șansă, unii trăiesc în mizerie. Vreau să schimb asta, Anne. În memoria lui Walter. Vreau să înființez un adăpost unde să poată sta soldații până își revin.

– O, Chetwyn. Fără să își dea seama, își puse mâna peste a lui și i-o strânse. Ce idee minunată!

El își întoarse mâna și își împleti degetele cu ale ei.

– Organizez un bal. Desigur, cu ajutorul mamei. Doar câțiva oameni au fost invitați, căci vom solicita contribuții bănești. Într-un fel, este o inițiativă exagerată, însă simt că trebuie să fac ceva.

– Cred că e o acțiune foarte generoasă.

El o țintui cu privirea.

– Pot să am libertatea să îți cer sfatul în anumite privințe?

– Cu siguranță. Mi-ar plăcea să mă implic.

– M-am temut că asta ar face lucrurile mai dificile pentru tine. Știi că te străduiești să mergi mai departe.

– Să mergi mai departe nu înseamnă să uiți.

– Fratele meu a fost extrem de norocos să te aibă în viața lui. Nu cred că am primit de la el vreo scrisoare în care să nu îți

pomenească numele. Cu toate că trebuie să mărturisesc că și fără asigurările lui știam că ești extraordinară.

Ea se întrebă dacă roșise la rândul ei la fel de puternic ca și el.

– Ești prea amabil.

– Ba nu.

Ea încercă să își imagineze cum ar fi să privească în fiecare seară în cameră și să îi vadă chipul, să poarte majoritatea discuțiilor cu el, să o sărute. Era destul de sigură că avea să fie liniștitor. Chiar plăcut. Nu va avea surprize, nu...

Făcu ochii mari când îl zări pe Tristan călare pe un cal negru și frumos, galopând spre ea. Arăta la fel de magnific pe cât își imaginase ea. Oare exista vreun mediu în care simpla lui prezență să nu domine? Era ca și când încântătorul parc devenise mai mic, ne semnificativ. Ca și când...

– Anne?

Privi spre Chetwyn, care își încreți îngrijorat fruntea.

– Iartă-mă. Nu eram atentă.

Apoi, ca și când atenția ei se preschimbase în așchii de metal, iar Tristan era un magnet, privi din nou peste Chetwyn.

– Înțeleg, murmură el și îi ordonă vizitiului să oprească trăsura.

Ea nu era prea sigură dacă ce făcuse el era un lucru bun sau rău. Cu siguranță, era mai simplu pentru ea să vorbească cu Tristan, însă, de asemenea, era mai simplu și pentru *el* să vorbească, și se temea de ce ar putea spune, de faptul că ar putea insinua că exista o relație intimă între ei.

El își opri calul pe partea trăsurii pe care era ea, chiar dacă asta însemna să ocolească vehiculul și să confirme că era interesat de ea. Își scoase pălăria și făcu o plecăciune ușoară, ochii lui albaștri ca gheața sclipind de o posesivitate pe care ea ar fi dorit să o nege.

– Lady Anne.

Ea și-ar fi dorit să fi fost la țară și să poată galopa împreună pe dealuri. Și-ar fi dorit să nu fi simțit nevoia să fie politicoasă și să accepte oferta lui Chetwyn de a o însoți. Și-ar fi dorit să fi înțeles acea neliniște care o cuprindea doar pentru că Tristan era suficient de aproape cât să respire același aer cu ea.

– Lord Tristan, ce surpriză plăcută.

Ce naiba era cu vocea ei? Părea un șoarece plictisitor.

– Surpriza indică faptul că nu mă așteptați. Oare nu am fost suficient de clar că o să vin să vă întâlnesc în parc?

Ei i se tăie respirația, așteptând cu oroare ca el să dezvăluie momentul exact în care avuseseră discuția aceea, însă se părea că își dăduse și el seama că ar fi fost mult prea mult, și asta i-ar fi distrus reputația. Îngrijorarea care tocmai se risipise lăsă loc furiei. N-avea să îi permită să se joace cu emoțiile ei în public, dând motive de bârfă.

– Îmi aduc aminte că, în timpul dansului, am menționat pe neașteptate că voi veni să călăresc în după-amiaza asta. Am crezut că o voi face singură. Însă Lord Chetwyn a fost suficient de amabil cât să îmi ofere plăcerea companie lui.

Ignorând felul în care Tristan își încordă maxilarul, se întoarse spre însoțitorul ei.

– Lord Chetwyn, permite-mi să ți-l prezint pe...

– Am avut onoarea.

Rosti ultimul cuvânt ca și când i-ar fi lăsat un gust amar în gură. Niciodată nu îl auzise vorbind atât de succint și își dădu seama că nu era cu nimic mai fericit decât Tristan.

– O, înțeleg. Desigur.

Privirea lui Tristan coborî în poala ei. Nu, nu a ei. A lui Chetwyn. Mâna ei era încă înlănțuită cu a lui. Și-ar fi dorit să își elibereze degetele, însă el i le strângea cu atâta putere că începuseră să îi amortească. Dacă încerca să se desprindă de el ar fi provocat o scenă.

– O zi minunată, nu? spuse ea.

– O să vină furtuna, răspunse Tristan, iar ea bănuî că nu se referea la vreme.

– Vă place parcul?

Colțul drept al gurii lui se arcui într-un rânjel pe care ajunsese să îl cunoască mult prea bine. Prevestea tachinarea. „Nu”, și-ar fi dorit ea să imploră, „nu spune nimic care să îl facă pe Chetwyn să creadă că suntem mai mult decât simple cunoștințe”.

– Prefer marea.

– Și când vă veți întoarce pe mare, domnule? întrebă Chetwyn.

– Când îmi termin treaba aici.

Privirea lui se așinti asupra ei. Spre rușinea ei, era foarte conștientă de fiorul de plăcere care o străbătea. Căci ea era treabă la el. Însă pentru cât timp și în ce scop? Alte câteva nopți în ștărniturile ei? Nu îi dăduse deloc de înțeles că dorea mai mult de la ea. Chiar și sugestia lui de a naviga împreună îi lăsase de înțeles că va avea un sfârșit. Un an, cel mult doi. Apoi ea se va întoarce la țărnamă nefericită, pentru că se temea că în acea perioadă de timp îi va fi dat inima ei.

— Domnule, am înțeles corect că aveți propriul vas? întrebă Chetwyn.

— Da, domnule.

— Și ce nume are?

— De ce vă interesează?

— De ce e secret?

— Pentru că pur și simplu nu aș vrea să mă duc la docuri și să îl văd în flăcări.

Anne nu înțelegea acel duel verbal, însă știa cu siguranță că era un lucru.

— Chetwyn nu v-ar distruge niciodată vasul. Nu e nici un pericol să spunei numele acestuia.

Tristan o studie o clipă, apoi răspunse:

— Răzbunarea.

— Pentru unchiul dumneavoastră? întrebă Chetwyn.

— Pentru tinerețea mea pierdută.

— Poate că nu îmi veți da crezare, domnule, însă eu, unul, nu v-am învinuit niciodată pe dumneavoastră sau pe frații dumneavoastră pentru felul în care v-ați purtat cu unchiul vostru. Sincer să fiu, chiar îl consideram un snob prefăcut.

Tristan rânji.

— Domnule, respectul pentru dumneavoastră mi-a crescut de multe ori.

Își îndreptă privirea spre Anne, iar ea își dădu seama că respectul lui pentru Chetwyn nu crescuse deloc. Dorea ca fiecare din bărbați să îl aprecieze pe celălalt, însă simți că se măsurau unul cu celălalt, căutând defecte și slăbiciuni, analizând punctele tari. Se simți prinsă la mijloc.

— Cred că ar trebui să ne vedem de drum, anunță brusc Chetwyn.

- Da, sigur că da, răspunse ea. Cu toate că nu își dorea neapărat să plece, însă era foarte conștientă de furtuna pe care o anunțase Tristan.

- Milord! Lord Tristan!

Ea își spuse că dacă el ar fi fost un bărbat capabil să își dea ochii peste cap, exact asta ar fi făcut în acel moment. Însă se forță să arboreze un zâmbet care nu conținea nimic din nuanțele și emoțiile subtile care îl însoțeau de obicei.

Doamnele Hermione și Victoria își opriră caii lângă al lui Tristan.

- Lord Tristan, atât de mult am sperat să vă întâlnesc aici astăzi, spuse Lady Hermione aproape fără să răsuflă, făcând-o pe Anne să se întrebe ce anume văzuse Jameson la o fată atât de frivolă. Sper că o mai țineți minte pe draga mea prietenă, Lady Victoria. Acum este căsătorită cu al doilea fiu al contelui de Whitby. E însoțitoarea mea. Speram să ne acompaniați într-o plimbare în jurul parcului.

- E plăcerea mea să însoțesc două doamne atât de fermecătoare.

Anne nu știu de ce cuvintele lui o dureau. Și ea era acolo cu alt bărbat. De ce n-ar fi făcut și Tristan o plimbare călare cu altă doamnă sau două?

El își atinse vârful pălăriei, privind spre Anne.

- Abia aștept să ne revedem.

Dumnezeu să o aibă în pază! Știa exact când și unde urma să aibă loc acea întâlnire. În noaptea aceea. În dormitorul ei. Nu era atât de scandalizată de ideea în sine, pe cât era de nerăbdarea cu care o aștepta.

În timp ce trăsura se îndepărta, Tristan se întrebă dacă Anne își dădea seama cât de recunoscătoare trebuia să fie pentru apariția lui Lady Hermione. Fusese cât pe ce să se aplece, să o smulgă din acel vehicul, să o așeze în șa între coapsele lui și să o ducă departe, într-un loc retras, unde putea să o aibă. Îi ținea mâna blestematului de marchiz cu aceleași degete cu care îl mângâiasse pe el în acea dimineață. Singura consolare a lui Tristan era că purta mănuși.

Nu știa ce să facă în privința furiei care fierbea în el. Niciodată nu fusese genul posesiv, poate pentru că nu fusese niciodată

cazul. Când era cu o femeie, el se concentra numai asupra ei, iar ea numai asupra lui. Nu exista prostia asta cu trecutul de la un bărbat la altul. Când se plictisea de o femeie, ea își vedea de drumul ei, iar el nu se mai gândea la asta. Însă aici problema era că nu-și pierduse interesul. Ca să fie sincer, nici pe departe.

Ei bine, își spuse el cu ironie, ar fi trebuit să specifice. Nu era plictisit de Anne. Însă era foarte plictisit de Lady Hermione.

– ... o făcea să arate ca o căpșună coaptă. Sincer, nu ar trebui să poarte nuanța aceea de roșu.

El habar nu avea despre care doamnă vorbea sau de ce ar trebui să îl intereseze pe el că arăta ca un fruct. Lady Victoria se ținea după ei la o distanță discretă. Se părea că Hermione dorea să îi calce pe urme prietenei ei și să se căsătorească cu al doilea fiu al unui lord. Se întrebă cum ar primi vestea că s-ar putea căsători cu un întâi născut. Fratele lui Anne ar fi luat-o încă, fără îndoială, dacă ea i-ar fi dat de înțeleș că ar vrea, în loc să se țină după Tristan ca scaiul.

– Nu îți place de ea, nu? întrebă Lady Hermione.

– Femeile care arată ca fructele nu m-au atras niciodată.

Ea își țuguie buzele.

– Mă refeream la Lady Anne Hayworth. Se pare că, de câte ori ne întâlnim, te găsesc vorbind cu ea.

– Pură coincidență.

– Sunt fericită să aud asta.

El își opri calul cu un oftat, iar ea făcu imediat același lucru. Avea ochi verzi mari și atât de expresivi. Nici nu trebuia să te întreb la ce se gândea. Tristan prefera ca femeia să aibă un oarecare mister. Iar Anne avea din belșug.

– Hermione...

– Da, milord?

Ura nerăbdarea care radia din ea. Nu dorea să o rănească, însă nici nu putea să continue să o lase să-l urmărească precum un cățeluș credincios.

– Ești o femeie frumoasă. Dar nu ești pentru mine.

Chipul ei, care începuse să strălucească la prima lui propoziție, se întunecă la a doua.

– Nu înțeleg, spuse ea încet.

— Îmi place să dansez cu tine, însă nu vei primi de la mine mai mult decât un vals din când în când.

— Mă dai la o parte? E din cauza lui Lady Anne, nu-i așa? Chiar simți ceva pentru ea. Însă ea nu te merită. A iubit pe altcineva. A fost o iubire fără margini. Toată lumea vorbea despre asta. A fost de legendă. Nu te poți pune cu asta. În timp ce eu te-am iubit mereu doar pe tine.

El râse scurt, apoi suprimă sunetul aspru în fața expresiei ei abătute.

— Hermione, nu poți să mă iubești.

— Dar te iubesc și asta mă rănește teribil...

— Nu mă cunoști, și dacă m-ai cunoaște nu m-ai iubi deloc. Ba chiar aș spune că nici măcar nu m-ai plăcea prea mult.

Oare aceleași cuvinte s-ar aplica și pentru Anne? Cu siguranță îi dădea impresia că îl plăcea.

— Nu poți să înlături sentimentele pe care le am pentru tine. Știu tot ceea ce trebuie să știu.

Ar fi vrut să îi spună, să joace puțin mai dur acel joc. Oricărui bărbat îi plăcea provocarea. Tristan voia să îi mărturisească și că ucisese, furase, bătuse, sedusese. Nu era omul care să se așeze la casa lui. Se ducea acolo unde îl purta vântul. Și în acel moment vântul îl purta spre Anne.

— ... La cină în seara asta?

El își stăpâni un mârâit. Lady Hermione începuse iar să gângurească. O privi. Arăta bine în șa. Era frumoasă. I-ar fi fost ușor să o vâre în patul lui. Și totuși, nu îl interesa deloc.

— Familia mea ar fi încântată să ni te alături.

Arăta atât de plină de speranță. Nu dorea să îi zdrobească spiritul, însă era atât de copilăroasă, că nu îl lăsa conștiința să continue așa. Să profite de nevinovați nu se număra printre păcatele lui.

— Draga mea, deja am planuri pentru seara asta.

— Atunci mâine-seară.

— Te-ai gândit că poate tatăl tău n-o să poată digera dacă stă la masă cu mine?

— Însă eu te vreau acolo, și tatăl meu nu îmi refuză niciodată ceva ce îmi doresc.

Iar asta explica în parte încăpățânarea ei. Ar fi vrut să fie impresionat de asta. Însă era doar enervat.

– Lord Jameson ar fi o alegere mult mai bună.

– Lord Jameson? E teribil de caraghios.

– Însă are un titlu. Și este mai impresionant decât un al doilea fiu.

Ea râse, cu ochii sclipind.

– Nimeni nu e mai impresionant decât tine.

El nu se putu stăpâni să nu îi zâmbească la rândul său. Cu doi ani în urmă fusese o încântare frustrantă și, spre rușinea lui, nu îl deranjase un pic de flirt nevinovat ca să îi scoată din sărite pe nobilii care îl priveau de sus pe el și pe frații lui. I se părea că lemonul pe care îl stârnise atunci își cerea plata.

Capitolul 19

Singurul lucru mai rău decât să privească un ceas care ticăia era să privească o fereastră.

Așezată pe un scaun lângă respectiva fereastră, Anne știa că era ridicol să își piardă timpul întrebându-se dacă Tristan va apărea. Nu îi plăcuse să îl vadă dispărând călare cu Lady Hermione, mai ales că ar fi făcut plimbarea cu ea dacă familia ei nu ar fi acceptat ca Chetwyn să o însoțească în parc. Poate că în noaptea aceea se va strecura în dormitorul lui Lady Hermione. Nu dorea să recunoască starea de rău pe care i-o provoca acel gând, însă acesta exista și îi râdea în față.

Ar fi dorit să strige că era al ei, însă, desigur, nu era. Nu era pentru el decât o atracție trecătoare. La îndemână pe vas. La îndemână atunci, cu copacul acela nenorocit care creștea în fața ferestrei ei. Ar fi trebuit să pună grădinarul să îl taie când se întorsese acasă târziu, în acea după-amiază. Asta i-ar fi transmis cu siguranță lui Tristan mesajul că atențiile lui erau nedorite.

Însă când auzi un scârțâit ușor și văzu o cizmă apărând peste marginea ferestrei, bucuria ei își bătu joc de ea. La naiba! De ce trebuia să fie atât de încântată că venise la ea?

El rânji, apoi o trase de pe scaun și îi acoperi gura cu a lui, trecându-și mâinile prin părul ei. Ea simțea vag cum acele ei de păr cădeau pe podea. Era pierdută în senzațiile stârnite de sărutul lui. De ce trebuia să fie atât de priceput, încât să îi facă tot trupul să tremure cu atât de puțin efort?

Însă ea dorea ceva mai mult decât o relație fizică. Dorea ca ea să fie cineva special pentru el. Începea să îi intre în suflet, și acel gând o îngrozea. Se eliberă din sărutul lui și se îndepărtă de el.

– Presupun că apoi o să urci la fereastra lui Lady Hermione.

– Mă îndoiesc. În fața ferestrei ei nu există nici un copac.

Cu trupul cuprins de o furie la care nu se așteptase, îl lovi cu pumnul în umăr. El îi prinse încheietura și o trase lângă el, ținând-o aproape, cu trupul lipit de al lui.

– Ești geloasă, prințesă?

– Absolut deloc.

Ochii lui sclipeau de tandrețe, iar el își plimbă degetele pe obrazul ei.

– Și dacă ar fi avut scări care să ducă la fereastra ei, tot nu m-aș fi urcat acolo.

Ea disprețui ușurarea pe care o simți atunci. Nu putea spera la mai mult de la el, în afară de câteva nopți în care făceau dragoste în secret. Nu era bărbatul pe care să îl legi la țârm. Iar ea nu era femeia care să reziste fără o ancoră.

Învățase prea bine acea lecție după moartea lui Walter. Fusese prea pierdută fără să aibă unde să acosteze.

Brusc, Tristan o săruta din nou, împrăștiindu-i toate gândurile, pe care apoi și le concentră asupra senzațiilor pe care i le stârnea el cu atâta ușurință. Aproape că își imagina cum era să aibă asta pentru tot restul vieții ei. El își trecu gura fierbinte peste gâtul ei.

– Am urât să te văd cu el.

Știa despre cine vorbea: de Chetwyn. Ea își lăsă capul pe spate, dându-i acces la carnea ei mătăsoasă și sensibilă.

– El a pus la cale ieșirea, împreună cu tatăl meu. Nu am avut cum să refuz.

– Data viitoare refuză, porunci el.

Se auzi murmurând că așa va face. Își spuse că el i-ar fi putut cere sufletul și, în acel moment, i l-ar fi dat fără să stea pe gânduri.

Când el săruta acel punct sensibil de sub urechea ei, îi lua toată puterea, toată voința. Simți nasturii descheindu-se și aerul răcorindu-i pielea umedă și, cumva, asta fu de ajuns să o facă să își revină. Se eliberă din strânsoarea lui și făcu câțiva pași înapoi.

– Nu putem face asta. Tatăl meu e acasă, în camera lui, pe acest coridor. Nu s-a simțit prea bine în seara asta.

Cu ochii jucăuși, făcu un pas spre ea.

– Putem fi foarte tăcuți.

O, cât de atrăgător era. Tentația în carne și oase. Se forță să se lucă spre canapea.

– Nu, nu pot. Nu aș putea să mă relaxez. Nu aș putea să nu mă gândesc neîncetat că ar fi posibil să dea oricând buzna pe ușă. Că va ști, cumva. Scutură din cap și își încrucieșă brațele la piept. Cred că ar trebui să pleci.

El privi în jur, apoi din nou spre ea.

– Am fost dezamăgit în după-amiaza asta. Abia așteptam să mă plimb cu tine prin parc.

Ea se lăsă pe brațul unui scaun.

– Și eu am fost la fel de dezamăgită. De când ne-am cunoscut, nimic din ce am făcut nu a fost normal. Cred că poți să rămâi un pic în vizită, atâta timp cât nu râdem și nu vorbim tare.

– Ne putem săruta în tăcere.

Ea râse amar.

– Dar asta ar duce la alte lucruri, iar tu știi asta. Încep să mă simt ca o femeie ușoară.

El se apropie de ea și îi mângâie obrazul cu încheieturile degetelor.

– Nu mă port cu tine de parcă ai fi o femeie ușoară. Trebuie să știi asta.

– Însă nici nu te porți cu mine de parcă mi-ai face curte.

El se întoarse și se îndreptă spre fereastră, iar ea își adună toată mândria de care era în stare ca să nu îl cheme înapoi. Știa că vorbele acelea ar fi lovit în însăși miezul diferențelor dintre ei. El dorea acum. Ea dorea pentru totdeauna. El se opri brusc.

– La naiba, nu vreau să plec. Toată ziua nu m-am gândit la altceva decât la faptul că în seara asta voi fi aici cu tine. Chiar și când Hermione ciripea despre panglicile de pe o pălărie –

se întoarce spre ea – toate gândurile mele erau la tine. Nu sunt pregătit să plec.

Era clar că ura să recunoască asta. Se întrebă dacă era atât de greșit din partea ei să fie atât de fericită.

– Am văzut că aveai piese de șah în cabină, așa că presupun că joci. E un joc destul de tăcut, și n-am face gălăgie.

– Șah?

– Cu o schimbare ușoară a regulilor.

– Adică să te las să câștigi? Să joc doar cu jumătate dintre piese?

– Am suficientă încredere în priceperea mea cât să nu îți cer asta, însă cred că ar fi interesant dacă, atunci când luăm o piesă, am avea privilegiul să cerem ceva, iar celălalt să fie obligat să răspundă.

El își îngustă privirea.

– Ca de exemplu?

– Aș putea să îți cer să descrii insula ta preferată.

– Mi se pare destul de nevinovat.

– Da, așa este. Ne va da ocazia să ne cunoaștem mai bine.

El își plimbă privirea pe îndelete asupra ei.

– Prințesă, te cunosc destul de bine.

– Care e culoarea mea preferată? Prietena mea cea mai bună?

– Mov. Lady Fayrehaven.

Ea rămase cu gura căscată.

– Cum de...

– Sunt un bun observator.

Ea își dorea cu disperare să îi poată pune întrebări, ceea ce însemna să îl atragă să joace după regulile ei.

– Cine mi-a dat primul sărut?

– Îți accept regula, rânji el, însă adaug și eu una. Cine câștigă poate să-i ceară celuilalt să îi facă un hatâr.

Scлипirea jucăușă din ochii lui ar fi făcut-o să stea o clipă pe gânduri dacă ar fi pierdut măcar o dată în fața fraților săi. Presupunea că avea să fie foarte surprins să descopere că știa să se descurce foarte bine cu piesele de șah.

– Accept regula ta. Așteaptă aici. Aduc setul de șah al tatălui meu. Se grăbi spre ușă, se opri, apoi privi peste umăr. Îmi pare foarte bine că ai rămas.

– O să vedem dacă mai spui asta după ce vei pierde – privirea ei se îndreptă spre patul ei – și vei fi obligată să îmi faci hatârul, tu sau fără tatăl tău pe coridor.

După câteva secunde de îndoială, aproape că îi întoarse tachinarea, însă își spuse că va fi mult mai amuzant să învețe singur că nu era atât de ușor să o bată – asta dacă reușea.

Ea așeză tabla de șah pe covor, în fața căminului. Cât timp fusese ea plecată, Tristan făcuse un foc mic, ca să creeze o ambianță mai plăcută. Acum flăcările dansau și trosneau. Ea micșorase lumina lămpilor. El bănuia că jocul lor de șah avea să se transforme într-un joc al seducției, mai ales dacă urma să se desfășoare cum voia el. Crezuse că îl cunoștea, însă dacă l-ar fi cunoscut nu i-ar fi cerut să rămână. El o dorea din nou, și avea de gând să o aibă înaintea de răsărit.

După trei mutări, ea îi luă pionul și îl roti ostentativ între degete.

– Cum ți-ai luat corabia?

Nu era deloc cum se așteptase el. Era o întrebare destul de nevinovată și totuși șovăi. Nu vorbea niciodată despre viața lui pe mare și totuși ei îi dezvăluise mai mult din ea decât o făcuse vreodată în fața altei persoane. O studie o clipă, apoi răspunse:

– Am furat-o de la pirați.

– Serios?

Ea făcu ochii mari și, preț de un moment, nevinovați. Și-ar fi dorit să o fi cunoscut înainte ca viața ei să fi fost atinsă de tristețe. Să fi putut să joace cu onestitatea pe care și-o dorea ea, însă pentru care el nu avea răbdare... poate pentru că o mare parte din viața lui fusese pur și simplu un joc. Ascunde-te unde nu te poate găsi nimeni. Fii cineva pe care să nu îl recunoască nimeni. Îngroapă totul adânc, nu dezvălui nimic. Fii o fantomă.

De-a lungul anilor crease povești despre el însuși. Nu le răspândise niciodată, însă în caz că întreba cineva vreodată... și iată că ea întreba. Însă nu-i putea oferi lumea inventată a căpitanului Jack. Așa că îi spuse adevărul.

– Nu. Am câștigat-o la cărți.

— Un bărbat chiar poate să parieze pe propriul vas și să lase totul în voia sortii?

El ridică din umeri.

— Dorea banii care stăteau în mijlocul mesei.

— Ai trișat?

— Va trebui să îmi iei altă piesă ca să îți răspund la asta.

Urmări felul în care îl scrută cu privirea, văzu dezamăgirea sclipind în ochii ei și știu că asta nu avea nimic de-a face cu faptul că nu îi răspunsese, ci cu faptul că ghicise perfect adevărul. Da, trișase, la naiba. Însă la fel făceau și bărbații cu care jucase. În întâlnirea aceea nu fuseseră importante cărțile, ci mai degrabă capacitatea de a le manipula fără să fii prins. Și, ca în multe altele, era foarte priceput la manipulare. Nu o convinsese să urce pe vasul lui după ce ea se hotărâse că nu dorea asta?

— Ai redenumit-o *Răzbunarea*.

Nu rostise asta ca pe o întrebare, iar el se simțea generos, așa că răspunse:

— Da.

După două mutări, el îi luă unul dintre pionii.

— Scoate-ți corsajul.

Ea își îngustă privirea acelor ochi minunați și își țuguie buzele delicioase pe care tânjea să le sărute.

— Regulile sunt să pui o întrebare...

— Nu aștia sunt termenii impuși de tine. Ai spus că pot să cer ce vreau, iar tu vei face.

— Da, dar... pufni ea. Apoi se înfurie. Orice om inteligent ar ști ce am vrut să spun.

— Nu mă interesează să joc un joc al întrebărilor.

— Nu ai alt interes față de mine decât legat de trupul meu?

El abia dacă își arcui o sprânceană și un colț al gurii ca să răspundă.

— Știu. Ești bărbat. Sigur că ești interesat doar de trupul meu.

Era supărată pe el, însă se ținu de cuvânt, chiar dacă aproape că smulse un nasture în timp ce făcu asta. Ar fi vrut să cunoască amănunte despre ea, însă asta era periculos, mai periculos decât să o aibă în pat. Ar fi creat o legătură, o intimitate mai profundă...

Pe cine naiba credea el că păcălea? Intimitatea se crease în lacrimi, când el ingenunchease lângă ea în cimitirul britanic, iar ceea ce mai rămăsese din sufletul lui aproape că se frânsese în bucăți alături de al ei.

Ea făcu mutarea, nu luă nimic și, cu toate că strategic nu era foarte înțelept, el îi luă încă un pion.

– Presupun că urmează corsetul, spuse ea cu asprime.

El se gândise la un pantof, ca să lase ce e mai bun pentru final. Însă se auzi întrebând:

– Ce s-a întâmplat cu mama ta?

Ea s-ar fi arătat mai puțin surprinsă dacă el i-ar fi spus „Apropo, eu de obicei mă îmbrac cu haine femeiești când îmi văd de treburi pe vas“.

– A murit, spuse ea într-un târziu. Cu trei ani în urmă. Gripă. Tatăl meu ținea la ea. Nu știu dacă o iubea. A trecut peste asta.

Lui Tristan nu îi plăcu gândul care îi răsări în minte: dacă mâine descoperea că ea murise, nu avea cum să treacă peste asta, pentru că vestea că ea nu ar mai fi fost pe această lume l-ar fi lăsat în genunchi. Erau sentimente ciudate, și erau doar pentru atunci, doar când se afla în prezența ei. Odată ce avea să revină pe mare, îl vor părăsi. Trebuiau să îl părăsească. Cum se putea concentra la hărți, la stele, la furtuni, când se gândea în permanență la ea?

– Cred că acela e motivul pentru care și-a pierdut răbdarea cu doliul meu, continuă ea. Probabil că, pentru el, a fost complet de neînțeles cum de am putut să fiu tristă și plină de melancolie atât de mult timp, pentru cineva cu care nu am fost căsătorită.

– Încă ești tristă și plină de melancolie?

Nu credea asta, însă își ținu strâns în frâu sentimentele. Ea îi aruncă un zâmbet răutăcios.

– Va trebui să îmi iei încă o piesă dacă vrei să răspund la întrebarea asta.

Când ea își poziționează calul, el se gândi că poate îi răspunsese deja. Ochii ei ar mai fi sclipit atât de jucăuș dacă încă ar mai fi fost tristă pentru moartea logodnicului ei? Oare l-ar mai distra acum pe Tristan, alegând fiecare mutare cu pricepere și viclenie?

Și chiar îl distra, însă mereu o făcea. Încă din clipa în care intrase în tavernă în noaptea aceea ploioasă îl avea la degetul mic,

îl provoca, îl făcea curios, îl făcea să se teamă de momentul în care avea să plece. Totul la ea îl fascina. Chiar și doar faptul că stătea acolo și respira îl făcea să fie mulțumit să o privească.

Ea îi luă turnul și îl măsură cu privirea, iar mușchii lui se încordară, întrebându-se ce obiect de îmbrăcăminte îi va cere să își scoată. Acum jocul chiar începea să devină interesant.

– Când erai mic, începu ea, înainte să părăsești Pembroke, când te gândeai la viitorul tău, cum te vedeai ca bărbat?

Altă blestemată de întrebare? Deja aproape că ajunsese cu mâna la nasturi.

– Sunt al doilea născut al unui nobil, nu m-am gândit prea mult la asta. Aveam puține opțiuni.

– Însă tot aveai, insistă ea. Urma să fii un gentleman fără griji? Un preot...

– Ar trebui să crezi în Dumnezeu ca să poți ajuta enoriașii.

Ea își încreți puternic fruntea, până când lui îi veni să întindă mâna să i-o netezească.

– Oare cum poți să nu crezi? Cu minunile pe care le-ai văzut...

– Îți schimbi întrebarea, prințesă?

Ea închise gura brusc, cu o expresie încâpățanată.

– Nu.

Trecuse mult timp, foarte mult timp de când se gândise la tinerețea lui. Niciodată nu își lăsa gândurile să treacă mai departe de noaptea în care fugiseră. Se întinse pe partea lui și se ridică într-un cot, lăsându-și timp să își pună amintirile în ordine. Ce avusese de gând? Cu siguranță, la paisprezece ani deja știa cam ce urma să facă.

– Înainte m-ai certat că discutam despre bani, însă moșia noastră aduce un venit frumusețel. Iar acesta era fără îndoială unul dintre motivele pentru care unchiul o dorea. Aș fi avut o alocație. Presupun că aș fi semănat foarte mult cu frații tăi: aș fi băut, aș fi jucat jocuri de noroc, aș fi umblat după doamne. Ridică din umeri. Cam ce fac acum. Însă în prezent am propriile lucruri la care să mă gândesc. Și probabil i-aș fi disprețuit pe toți cei care nu ar fi ca mine.

Oare s-ar uita la Șoarec și ar vedea un olog în loc să îi vadă potențialul? S-ar uita la Peterson și ar vedea o matahală în loc de un bărbat care l-ar apăra cu orice preț? Ar vedea doar un Jenkins

ursuz, și nu omul care ascundea secrete, așa cum o făcuse și el cândva?

– Frații mei au o viziune destul de îngustă asupra lumii, nu? Ridică o sprânceană. Asta nu e o întrebare, e doar retoric. Însă nu îmi pot imagina că ai fi fost ca ei.

Nici el. Îi luă nebunul.

– Scoate-ți pantoful stâng.

Nu îi plăcea încotro se îndreptau întrebările ei. Nu dorea ca ea să se bage prea mult în sufletul lui, în trecutul lui, în regretele lui. Nu dorea să se gândească la ce pierduse, la ce ar fi avut de câștigat.

Făcând ce îi ceruse el, ea aruncă pantoful spre el. Iar el îl prinse cu ușurință, îl studie, concentrat asupra a ceea ce știa de când îi ținuse picioarele în palmele mâinilor lui. Le dorea atunci, acolo, nu dorea acea tablă între ei.

– Ai picioare atât de mici. Cum mergi pe ele?

– Căpitane, mi-ai luat doar o piesă.

– Asta sunt în noaptea asta? Întrebă el. Căpitanul?

Ea îl scrută cu privirea.

– Iar căpitanul și Lord Tristan nu sunt unul și același?

Nu, se simțea bine în pielea căpitanului. Își știa locul, rolul și destinațiile. Avea scopuri, visuri de îndeplinit. Lord Tristan... era ca și când n-ar fi existat.

Participase la un bal pentru singurul motiv că dorise să danseze cu o anumită doamnă. Acei domni veniseră pentru că doriseră să se afle acolo? Ea făcu o mutare, iar el luă pionul.

– Fraților tăi le place să meargă la baluri?

– Nu sunt sigură că le place, cât mai degrabă le tolerează. Ca și când înțelegea ce anume întrebuse el de fapt, adăugă: Lui Chetwyn pare să îi placă, însă își caută soție.

– O să fie un soț bun?

Ea șovăi, iar el știa că încerca să se decidă dacă să respecte regula de o întrebare pentru fiecare piesă, însă ea adăugă:

– Da, cred că va fi.

Își mută cu îndrăzneală regina. El o ignoră pentru un pion. Acela era scopul piesei, la urma urmei. Să fie momeala, sacrificiul.

– De ce?

*

Anne nu știa sigur ce se așteptase să realizeze cu acel joc. Știa că nu era pregătită să îl lase să plece. Poate că sperase să afle mai multe despre detaliile pline de mister care îl înconjurau. Însă ultima lui întrebare o consternase. Să îl compare pe Chetwyn cu Tristan era ca și când ar fi comparat un boboc ce înflorește cu o furtună violentă. În ambele existau frumusețe, putere, ceva de apreciat. Însă nu semănau deloc. Gustase furtuna. Cum s-ar fi putut mulțumi cu un trandafir?

Își drese glasul.

– E blând.

El întinse brațul și își trecu degetul peste mâna ei, pe care și-o ținea pe genunchi.

– Mulți bărbați sunt blânzi.

– Este generos. Apoi își dădu seama... Mă simt bine cu el. Nu trebuie niciodată să-mi măsoar cuvintele.

– Sau acțiunile.

– O doamnă trebuie să își măsoare întotdeauna acțiunile. Își strânse pumnul și îl retrase de sub atingerea lui, căci se încălzise. Cu tine nu mi le măsoar întotdeauna.

– Regreți asta?

Ura acel joc stupid, întrebările pe care le stârnea. Își dorea să nu-l fi propus. Scutură din cap.

– Nu, nu regret nici măcar un moment, însă nici nu m-aș lăuda cu asta. Și sper că nici tu.

– Secretele tale sunt în siguranță cu mine.

– Și ale tale cu mine. Își mută regina. Ai vreun secret pe care dorești să îl împărtășești?

– N-am observat că mi-ai fi luat vreo piesă.

– Tristan, nu trebuie să iei regulile jocului chiar ad litteram.

– Atunci da, am ceva ce vreau să împărtășesc, însă nu trebuie să spui nimănui.

– Nu o voi face. Am promis deja. Poți să ai încredere în mine.

El se aplecă peste tabla de șah, îi cuprinse chipul cu o mână și se sprijini cu cealaltă. Îi mângâie bărbia, trasă cercuri cu degetul mare în jurul gurii ei.

– Nimeni nu știe asta, nici măcar frații mei.

Ea privi în ochii lui și citi expresia serioasă din ei.

– Spune-mi.

El își lipi obrazul de al ei. Ea îl auzi respirându-i parfumul. Buzele lui se jucară cu lobul urechii ei, apoi șopti:

- Sunt foarte, chiar foarte priceput la șah. Șah mat.
- Poftim? Nu!

Îl împinse și se holbă la tabla de șah. Cumva reușise să își mute nebunul în poziție în timp ce se aplecase spre ea. O făcuse.

- Și acum ce vreau eu, adăugă el, e să ne vedem la grajduri mâine la miezul nopții. Mergem pe vas.

- Nu plec în larg...
- Rămâne ancorat. Însă tu vei călători pe tărâmul plăcerii.

Ea se gândise să nu își respecte partea de învoială. Era clar că trișase, pentru că ea nu pierduse niciodată la șah, însă nu își dădea seama cum o făcuse. Probabil distrăgându-i atenția.

Cu gluga mantiei ridicată pe cap, ieși afară în noapte. Fusese mult mai ușor decât bănuise ea, însă abia dacă apucă să facă câțiva pași că Tristan era lângă ea.

- Credeam că ne vedem la grajduri, șopti ea.
- Abia așteptam să fiu iar lângă tine.

O, era un diavol al flirtului, și totuși părea incredibil de sincer. Inima ei slabă alese să creadă în sinceritatea lui. Ajunseră imediat în trăsura închisă care porni să străbată străzile. El stătea lângă ea, cu mâna prinsă de a ei. Intimitatea aceluia gest o amețea. Chetwyn făcuse același lucru, și totuși, cumva de data aceasta gestul părea mai profund, nici pe departe la fel de firesc. Poate pentru că știa ce o aștepta pe vasul lui.

Era surprinsă că nu se năpustise asupra ei în spațiul tăcut al trăsurii, însă nu putea să nege nerăbdarea crescândă.

- Vei mai merge și la alte baluri în acest sezon? întrebă ea.
- Doar dacă vii și tu.
- Ce-ți place să flirtezi!
- Nu ți-am spus niciodată ceva ce nu cred.

Ea privi spre el, așa cum stătea pierdut în umbre. Nu aprinseseră felinarul din trăsură, iar asta făcea ca întâlnirea lor clandestină să fie chiar și mai tainică.

- Cred că faptul că sunt cu tine acum mă face să nu mai pot nega că suntem amănți. Ai avut multe amante?

Ea îl simți cum încremenește. Și, dacă asta era posibil, deveni chiar și mai tăcut. Într-un final răspunse:

– Cred că tu ești prima.

– Amantă? pufni ea. Acum știu că mă minți.

Cu mâna cu care nu o ținea pe a ei îi cuprinse chipul, iar ea fu foarte recunoscătoare pentru întunericul din jur. Nu dorea să vadă cât de mult o dureau cuvintele lui.

– Anne, am avut femei. Nu am negat niciodată asta. Însă aventurile cu fiecare dintre ele au fost puține și niciodată nu a existat sentimentul acesta de netăgăduit că nu mă voi mulțumi cu altă femeie. Dacă te-ai fi hotărât să nu vii cu mine în noaptea asta, nu aș fi căutat alinare la alta. Pentru că – nu am nici o îndoială – întâlnirea nu mi-ar fi plăcut pentru simplul motiv că nu ai fi fost tu. Cuvintele par banale când le rostesc. Și false. Însă, nu știu din ce motiv, tu ești singura care mă atrage în clipa asta.

„În clipa asta. Dar în următoarea?” ar fi întrebat ea. Oare câte alte clipe îi va mai stârni ea curiozitatea? Cât de multe, înainte ca el să se sature și să meargă să caute pășuni mai verzi – sau, în cazul lui, ape mai albastre? Și totuși, chiar și așa, cuprinsă de îndoieli, nu putea nega adevărul sentimentelor ei.

– Știu că ar trebui să îmi fie rușine de comportamentul meu, și totuși nu îl regret.

– Și pentru asta sunt incredibil de recunoscător.

Ea îl văzu zâmbind în întuneric. Sau poate doar își imagina asta. Însă știa că era acolo. În ciuda a tot ce suferise, nu își pierduse puterea de a zâmbi, iar asta făcea parte din farmecul său. Nu se plângea și nu spunea că și-ar fi dorit ca viața lui să fi avut alt curs. În schimb, urmase calea care îi fusese sortită.

Se întrebă dacă acela era în parte motivul pentru care frații ei și ceilalți lorzi nu îl plăceau. Nu îl puteau obliga să se potrivească în lumea lor și se temeau că ei nu s-ar fi descurcat dacă s-ar fi confruntat cu provocările prin care trecuse el. Fusese foarte tânăr, mai tânăr decât Șoarec, când, în mod metaforic, fusese aruncat la rechini.

Când coborâra din trăsură încercă să își imagineze cum fusese pentru el, în acei ani din urmă. Cu brațul petrecut după al ei, în timp ce mergeau printre mărfurile care umpleau docul, ea întrebă:

- Ți-a fost frică?

- Poftim?

- Când ai fost dus pe primul tău vas. Ți-a fost frică?

Câteva felinare se luptau să învingă bezna, iar ea îi văzu liniile aspre ale feței. Cât de diferit ar fi arătat cu o viață mai puțin aventuroasă.

- Am fost îngrozit, răspunse el cu vocea întretăiată.

- Și totuși te-ai dus.

- Pentru că era mult mai îngrozitor să rămân.

- Cred că ai fost foarte singur.

- Anne, s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Nu am nimic de câștigat dacă îmi amintesc.

- Însă vreau să te înțeleg.

- Sunt ceea ce vezi.

Însă fusese croit de trecutul său. Și bănuia că încă îl influența.

- Totuși, aș vrea foarte mult să...

El o împinse brusc de lângă el. Ea se clătină și căzu pe spate, aterizarea ei stânenitoare fiind amortizată de un colac de sfiori. Privi cu groază cum patru bărbați se năpustiră asupra lui Tristan precum câinii turbați. Îi trecu prin minte să strige după ajutor, însă se temea că doar i-ar fi distras atenția și ar fi atras atenția asupra ei. Se uită în jur căutând o armă, însă nu văzu nimic care să-i fie de folos. Nu avea decât pumnii, dinții și picioarele. Putea să lovească cu pumnul, să zgârie, să muște și să dea cu piciorul, însă mai mult l-ar fi încurcat decât să îl ajute dacă s-ar fi băgat și ea. Dar se pregăti și așteptă ocazia să poată lovi.

Gemete, sunetul de carne lovindu-se de carne și înjurături aspre umpleau aerul. Se așteptase ca Tristan să se prăbușească, să fie bătut. Însă rămase în picioare, aruncându-l pe un bărbat într-o direcție, dând un pumn în falca altuia, făcându-l să cadă pe spate. Un picior în stomac. O aplecare. O rotire. O lovitură. Se ferea. Ataca. Dumnezeule mare, chiar și când se bătea era ca o poezie în carne și oase.

Un bărbat fugi. Altul dispăru în beznă. Ceilalți doi zăceau întinși pe doc. Respirând greu, Tristan îngenunche lângă ea și îi atinse cu blândețe obrazul.

- Ești bine? întrebă el, ca și când ea ar fi fost cea care se bătuse.

În lumina slabă, zări un lichid întunecat pe obrazul său drag.

– Sângerezi.

– Nu e nimic. Ești rănită? Te poți ridica?

– Nu am absolut nimic.

Nu era chiar așa, își dădu ea seama când el își trecu o mână pe sub cotul ei și o ajută să se ridice. Genunchii îi erau slăbiți și tremura. Se strădui să rămână în picioare când își dorea atât de mult să stea jos. Susținând-o cu brațul și cu o mână prinsă pe talia ei, o conduse pe docul care scârțâia.

– Cine erau? întrebă ea într-un final.

– Scandalagii.

– Asta era clar. Însă ce doreau?

– M-au confundat cu un gentleman și s-au gândit să ne jefuiască.

– Dar de ce?

– Prințesă, îmi pare rău. Nu cred că i-am invitat la ceai ca să afiu ce motiv au avut.

Cuvintele lui o durură, însă știa că lipsa lui de răbdare nu avea legătură cu ea. Se întrebă dacă i-ar fi terminat pe toți dacă ea n-ar fi fost acolo.

Ajunseră la bord. De îndată ce urcară, fură întâmpinați de Jenkins, care se arătă surprins.

– Căpitane, nu te așteptam în seara asta.

– Dublează paza, apoi adu-ne niște apă caldă. Am dat peste niște tâlhari care aveau chef de harță. Se aplecă și spuse ceva ce ea nu putu auzi.

Marinarul dădu din cap.

– Da, căpitane.

Tristan o conduse în jos pe scări până în cabina lui. Închise ușa în urma lor, iar ea se întoarse spre el.

– Dacă te omorau?

– Așa ceva era imposibil, rânji el.

– Nu ești de neînvins.

– Nu, dar sunt chiar bun la bătaie. Se îndreptă cu pași mari spre masa din colț, unde ținea alcoolul, și turnă în două pahare o cantitate generoasă de lichid. Îi întinse unul.

– Asta o să te liniștească.

Ea dădu totul pe gât dintr-o înghițitură, recunoscătoare pentru arsura din ochi care îi oferea o scuză pentru lacrimile ce stăteau să izbucnească.

– Cum poți să fii atât de calm?

– Anne, am avut parte de multe bătăi. Știi să mă descurc.

Ea dădu ochii peste cap în fața aroganței lui. Oare nu înțelegea...

– Și tu te-ai descurcat foarte bine, adăugă el.

Se încruntă la el.

– Am stat acolo ca o neroadă și nu am dat nici un fel de ajutor...

– Cele mai multe femei ar fi țipat, ar fi plâns, mi-ar fi distras atenția. Îi dădu după ureche câteva șuvițe rebele de păr. Însă tu nu ai făcut-o. Ai fost puternică și curajoasă.

– Am fost inutilă.

– Niciodată.

Privi lung și admirativ în ochii ei, iar ea se întrebă cum de reușea să o facă să se simtă curajoasă, când ea știa că nu fusese nici pe departe așa.

Bătaia ușoară din ușă îi despărți. El deschise și luă un vas mare de la Jenkins, apoi îi făcu semn să plece. Așeză vasul pe masă și scoase un prosop.

– Stai jos, porunci ea. O să îți îngrijesc rana.

Se aștepta ca el să se împotrivească. Însă o ascultă. Ea trase un scaun lângă el și se așeză pe el. După ce înmuie cârpa în apă caldă, îi îndepărtă cu blândețe părul de pe frunte și îi șterse rana. El abia dacă clipi.

– Nu pare adâncă, însă curge mult sânge, spuse ea.

– Așa se întâmplă întotdeauna cu rănile de pe față.

– Ai avut multe?

El ridică din umeri. Ea apăsă cârpa pe rana lui, sperând să oprească sângerarea.

– Te bați des?

– Nu la fel de des pe cât o făceam în tinerețe. Nu mai pornesc eu bătăile, însă nici nu dau înapoi de la ele.

– Duci o viață foarte periculoasă.

El nu spuse nimic, iar tăcerea lui fu un răspuns suficient. La fel cum fusese cu Walter. Înainte ca Tristan să părăsească țărmoșia

Angliei, va trebui să o termine definitiv cu el. S-ar simți singură să aștepte întoarcerea lui, însă ar fi de neîndurat să se întrebe dacă se va mai întoarce vreodată. Poate chiar murea, iar ea afla doar după ani întregi.

– De ce ai ales-o? Viața asta pe care o duci?

– Pentru că mă face să simt că trăiesc. Nu știu niciodată ce aventuri mă așteaptă la orizont.

– Însă fratele tău și-a luat titlul înapoi. Nu trebuie să mai hoinărești.

– Prințesă, îmi place să hoinăresc.

Îi dădu mâna la o parte, se ridică și o trase în sus, până când soldurile ei erau apăsatate pe ale lui.

– Ce s-a întâmplat în seara asta a fost ceva rar. Nu știu de ce pândeau la docuri, însă l-am trimis pe Jenkins să îi ia la întrebări pe cei doi care au rămas întinși pe jos, asta dacă mai sunt acolo. Dacă unchiul meu ar fi trăit, l-aș fi bănuit că el i-a trimis să îmi facă rău. Însă e mort de mult. Cred că noi doi pur și simplu ne-am aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Dar să nu lăsăm asta să ne distragă de la scopul pentru care am venit aici. Ba chiar aș zice că ar trebui să ne facă să apreciem și mai mult faptul că suntem aici.

Gura lui o acoperi pe a ei. Imaginile și gândurile la ticăloșii care stăteau la pândă, la sânge, pericol sau teamă se risipiră în timp ce mâinile lui dornice și buzele lui flămânde o purtară iute pe valul plăcerii. Nu-i venea să creadă că era atât de ușuratică. Părea să fie nevoie de atât de puțin efort din partea lui pentru ca ea să ajungă disperată după ceea ce puteau trăi împreună.

Cu o grabă de nestăvilit, hainele lor se adunară într-o grămadă pe podea, iar ei ajunseră în pat, într-o îmbrățișare pasională. Ea își spuse că nu s-ar putea sătura niciodată de căldura catifelată a pielii lui pe pielea sa. Din moment ce acum îi cunoștea atât de bine trupul, i se părea că totul ar fi trebuit să îi fie familiar, și totuși mereu descoperea ceva nou: o aluniță pe coapsa lui stângă, degetele de la picioare nu erau tocmai drepte, o cicatrice infimă chiar deasupra cotului, carne bronzată deasupra soldurilor, și alburie dedesubt.

Trupul lui insinua povești pe care bănuia că nu i le va spune niciodată. Îi zicea mereu că trecutul nu avea importanță, însă,

dacă într-adevăr asta era părerea lui, de ce refuza să vorbească deschis despre el? Dezvăluia mici porțiuni despre el însuși, asemenea mareei mișcătoare. Îi dădea un mic indiciu despre cum fusese viața lui, apoi se retrăgea.

Însă acolo, în patul lui, când făceau dragoste, nu avea nici o reținere. O atingea cu adorație, o venera, o tachina, o liniștea. Odată cu fiecare împreunare a lor, ea devenea și mai îndrăzneată, explorând fiecare părțică din el, minunându-se de texturile încântătoare. Își trecea mâinile peste el, bucurându-se de senzația palmelor lui care făceau la fel cu ea.

El o întoarse pe burtă, îi prinse încheieturile și îi întinse brațele deasupra capului. Apoi îi dădu părul într-o parte.

– Tristan.

– Șșșt. Îi sărută șira spinării, iar ea oftă lipsită de vlagă. Ai gropițe, știi?

– Când zâmbesc? Nu cred.

– Nu, râse el, aici. Îi lăsă mâinile și o sărută pe talie, întâi pe o parte, apoi pe cealaltă. Îmi plac.

– E ceva la trupul femeii care să nu-ți placă?

– Nu există nimic la *tine* care să nu-mi placă.

El se lăsă pe spate, apoi o trase lângă el și o urcă deasupra lui, până ajunsese să îl călărească, părul ei formând o perdea care îi acoperi până când tot ce mai puteau vedea erau unul pe celălalt. Trecându-și degetele printre șuvițele ei dese, îi coborî gura peste a lui și o sărută lung. Portocale și coniac. Ea nu le mai putea gusta fără să se gândească la el. Înțepător și bogat. Seducător. Așa cum era totul la el.

El îi prinse șoldurile, o ridică, își potrive poziția și o coborî, umplând-o. Ea își trecu degetele peste pieptul lui, îi privi ochii arzând, apoi se aplecă peste el și își trecu limba peste sfârcul lui, gustându-l.

El gemu, încet și prelung.

– Vrăjitoare ce ești.

O vrăjitoare cu puteri pe care nu se gândise niciodată că le-ar avea. Începu să se miște, și acum ea fu aceea care gemea, căci plăcerea o invadează din nou. Era atât de bine. Atât de bine. Realitatea faptului depășea întotdeauna amintirea. Nici o împreunare nu părea să semene cu cealaltă. Intensitatea îi făcea întregul trup

să se încolăcească în el însuși, să se întindă spre exterior, să danseze în interior. De fiecare dată se întreba cum va putea supraviețui acelor senzații, și totuși supraviețuia.

Din poziția în care se afla deasupra lui, vedea clar tensiunea care radia prin el. Iar asta o urca pe înălțimi și mai mari. El îi cuprinse sânii, frământând carnea mătăsoasă, plimbându-și degetul mare peste perlele sensibile întărite la atingerea lui.

Își trecu un braț pe după ea, ținându-o în loc, apoi se ridică în capul oaselor și îi cuprinse gura, explorând cu lăcomie, ca și când n-ar mai fi sărutat-o niciodată până atunci. Ea își trecu degetele prin părul lui, grijulie cu rana lui. Pieptul lui se atinge ușor de sânii ei, gâdilând-o, sporindu-i plăcerea. Iar parfumul moscat al împreunării lor îi învăluia.

Apoi țipară amândoi, arcuindu-și spatele, ținându-se unul de celălalt când senzațiile îi copleșiră. Pete de culoare începură să-i danseze în spatele pleoapelor. Când deschise ochii, îi văzu maxilarul încordat și privirea arzătoare. Îl sărută pe frunte, pe bărbie. El se lăsă pe perne, iar ea se prăbuși deasupra lui. Simțind că nu va mai putea să-și miște vreun mușchi vreodată.

Întins cu o mână sub cap, Tristan privea cum Anne se plimba prin cabină, ridicând obiecte, punându-le din nou jos, trecând mai departe. După ce aproape îl sfârșise cu felul în care făcuseră dragoste, se îmbrăcase în cămașa lui. Lui îi plăcea cum rămăsese cu picioarele goale aproape în întregime, acele picioare care îi strânseseră șoldurile și coapsele când îl purtase către înălțimi noi.

– Nu te-ai săturat să îmi cercetezi lucrurile când ai fost aici?

Îi aruncă o privire molatică, făcându-i tot corpul să se întărească.

– M-am uitat, dar nu am pus mâna pe nimic.

El ridică neîncrezător din sprânceană.

– Nu ai pus mâna pe nimic?

– Mi s-a părut că ți-aș fi invadat intimitatea.

– Și acum nu ți se mai pare?

– Acum nu-mi mai pasă. Acum vreau să știu totul despre tine.

– Nu ți-au ajuns întrebările infernale de aseară?

- Cred că o viață de întrebări nu mi-ar ajunge, spuse ea distrasă, ridicând globul înclinat de pe raft și examinându-l.

O viață. Își putea imagina toate întrebările pe care i le-ar pune el. Încă nu știa cine îi dăduse primul sărut. Nu întrebuse pentru că, dacă n-ar fi fost vorba despre logodnicul ei, l-ar fi ucis pe individ.

- Tu ai făcut asta? întrebă ea. În cinstea călătoriilor tale?

- Da. Nu.

Ea întoarse capul spre el.

- Poftim?

- Ai pus două întrebări. Ți-am răspuns.

- Ești dificil.

- Vino înapoi în pat.

- Nu înainte să îmi povestești despre glob. De ce ești atât de zgârcit cu informațiile despre el.

El oftă. Oare mai cunoscuse vreodată o femeie atât de încăpățânată?

- L-am făcut pentru fratele meu. Le colecționează... numai el știe de ce.

- Keswick?

- Nu, Rafe. Fratele meu mai mic.

- A fost și el la bal?

- Nu, el preferă... colțurile mai întunecate ale Londrei.

- De ce?

Nu-și putu stăpâni regretul din voce.

- Nu știu.

Ea așeză din nou cu grijă globul pe raft, apoi se îndreptă spre el rapid, dar în tăcere, și se așeză pe marginea patului. Își trecu degetele prin părul lui.

- Nici nu-mi pot imagina cât de îngrozitor a fost să fii despărțit de frații tăi. De multe ori ai mei mă scot din sărite, însă știu că îmi vor binele și că sunt mereu aproape dacă am nevoie de ceva. Chiar și când eram în doliu și nu am putut veni la Londra, era nevoie doar să trimit o scrisoare și veneau imediat lângă mine.

- Nu vreau să vorbesc despre trecut. Sau despre viitor. Eu vreau doar clipa de acum.

Își lăsă mâna pe ceafa ei și o trase spre el să o sărute. Când era cu ea, trecutul abia dacă mai avea vreo importanță. Putea să uite

cât de îngrozitor fusese să fie despărțit de frații lui, de familie, de tot ce cunoștea. Din momentul în care fugise de la Pembroke, jurase că nu se va plânge, nu se va smiorcăi și nu se va văita niciodată despre cât de nedreaptă era viața. Îngropase adânc tot ceea ce îl putea răni, pentru că aproape îl distrusese să lase în urmă tot ce iubea. Își ridicase un zid atât de puternic, că nimic nu îl mai putea atinge, nimic nu îi mai putea face rău vreodată.

Era un om așa cum dorea: independent, puternic. Și totuși, femeia aceasta firavă încerca să facă o crăpătură în zidul lui. Nu putea permite asta. Nu avea să mai fie niciodată vulnerabil. Niciodată nu se va mai lăsa rănit. Iar, dintre toți oamenii, ea ar fi trebuit să înțeleagă cel mai bine cât de ușor era să frângi o inimă.

Puteau trăi împreună patima, își puteau venera împreună trupurile... însă el nu avea nimic mai mult de oferit.

Era aproape de răsărit când Anne era din nou în trăsură, străbătând străzile Londrei. Perdelele de la ferestre erau trase, și nimeni nu o putea vedea, însă auzea sunetele activităților matinale, ale oamenilor care își începeau ziua. Dacă avea noroc, tatăl și frații ei erau acasă și dormeau, amețiți de alcool.

Cât despre ea, amețeala se datora plăcerii. Era cuibărită lângă Tristan, brațul lui era petrecut după umerii ei, mâna lui mângâindu-i absent un sân în timp ce el îi alinta urechea cu buzele.

— Nu mai putem continua întâlnirile astea, spuse ea încet.

— Mmm, murmură el. Diseară o să te fac să te răzgândești.

— Nu, Tristan. Ea se îndepărtă și se întoarse spre el. Vedea mai mult umbre, însă era destul de familiarizată cu el cât să îi simtă privirea asupra ei. Sunt hotărâtă să îmi găsesc un soț sezonul ăsta, ca să îi fac pe plac tatălui meu și să îmi fac datoria. Acesta a fost motivul călătoriei mele la Scutari, să îmi iau adio de la Walter și să pot accepta atențiile altui bărbat cu conștiința împăcată.

— Aș spune că ți-ai îndeplinit scopul din moment ce îmi accepți atențiile chiar foarte ușor.

Ea simți urma de iritare din vocea lui. Din păcate, o scânteie de enervare se aprindea și în ea. Nu-i va da voie să îi arunce în față tot ce trăiseră împreună.

- Însă amândoi știm că asta nu e pentru totdeauna. Ar fi nedrept pentru orice gentleman care ar începe să îmi facă curte să continui cu aceste... întâlniri, oricât de drăguțe ar fi ele.

- Drăguțe? Prințesă, nu-ți poți ține mâinile departe de mine mai mult decât mi le pot ține eu departe de tine. Fierbinți, toride, sălbatice, da. Însă „drăguțe“ trimite la o blândețe care între noi nu există.

O, da, se înfuriase dacă îi spunea „prințesă“ în loc să îi spună pe nume. Însă știa că atunci vorbea mândria lui, nu vreun sentiment profund care ar fi putut fi rănit odată cu plecarea ei.

- Te rog, hai să nu ne certăm. Între noi nu poate fi niciodată mai mult decât ce am împărtășit deja.

- O, cred că între noi poate fi mult mai mult. Am avut doar câteva nopți când am fi putut avea o mie.

- Însă nimic permanent. O să te plictisești și o să pleci în larg...

- Atunci, împiedică-mă să mă plictisesc.

Ea râse de absurdul acelei replici.

- Spune-mi drept. Dacă nu ți-ai pierde interesul față de mine, ai rămâne în Anglia... pentru totdeauna?

- Nu e chiar atât de simplu. Sunt căpitanul unui vas.

- Deci vei pleca?

- Bineînțeles că voi pleca.

- Deci nu te pot ține aici, chiar dacă o să te distrez încontinuu. El înjură aspru.

- Am nevoie de mare. Nu pot sta prea mult legat de uscat, căci o iau razna. Însă ai putea veni cu mine...

- Nu, nu pot. Nu sunt o aventurieră. Vreau siguranță, copii, un cămin. Tristan, eu vreau ceea ce tu nu îmi poți oferi.

- Vrei ceea ce îți pot oferi în pat. Ești înnebunită după asta.

- Nu. Da, bine. Da, vreau asta, însă nu putem avea întotdeauna ce vrem. Uneori trebuie să spunem nu, indiferent cât ne e de greu. Așa se cuvine. E datoria noastră. Când un gentleman mă vizitează, eu trebuie să îl privesc în ochi și să fiu corectă cu el, nu să mă simt vinovată pentru că, după ce el pleacă, mă furizez cu alt bărbat.

- Să nu te simți vinovată. Bărbații nu o fac.

- Femeile trebuie să aibă standarde mai ridicate. Nu e corect, dar așa stau lucrurile. Nu pot să încurajez un bărbat să îmi ceară

afecțiunea când eu o dau deja altcuiva. Poate tu ai abilitatea să îți ții inima separată în timp ce împărtășești intimitatea, însă eu nu pot.

Era tot ce îndrăzne să recunoască din faptul că începea să aibă sentimente puternice pentru el. Din moment ce cuvintele ei păreau să-l fi lăsat fără glas, presupuse că ceea ce îi oferea el nu trecuse niciodată de pragul unei relații fizice. Desigur, bănuise asta, însă o parte din ea sperase că se înșela.

Pe de altă parte, asta făcea să-i fie mult mai simplu să se despartă de el. Se rezemă de banchetă, însă nu și de el. El nu făcu nici o mișcare să o îmbrățișeze sau să îi ia mâna. Odată cu fiecare tropot al copitelor pe caldarâm, simțea cum prăpastia dintre ei se adâncea. Ea fusese doar o distracție, o plăcere de-o seară.

Nu regreta ce avuseseră împreună. Însă asta nu însemna că nu se trezise dorindu-și mai mult.

Când trăsura se opri, el coborî și o ajută și pe ea să coboare. Își trase gluga pelerinei peste cap, sperând să nu o zărească nimeni și să o recunoască. El merse alături de ea până aproape de casă.

– De aici mă descurc singură, spuse ea încet.

– Anne, vreau să te văd iarăși.

Ea înghiți în sec și se întoarse spre el.

– Nu în dormitorul meu sau pe vasul tău. Sunt destul de hotărâtă ca începând din acest moment să mă port cum se cuvine. Dacă îți pasă măcar un pic de mine, îmi vei respecta dorința.

– Niciodată nu mi-a plăcut o femeie așa cum îmi plăci tu, spuse el.

– Ce cuvinte poetice. Ai grijă, o să leșin.

Un colț al gurii lui se arcui preț de o clipă, apoi reveni la o linie dreaptă.

– Vino să ne întâlnim în Hyde Park în după-amiaza asta. Să facem o plimbare călare împreună, așa cum plănuiserăm înainte să se bage Chetwyn.

Cât de mult și-ar fi dorit asta.

– Nu și-a dat seama că făcea asta. În plus, nu pot. Nu azi. Trebuie să merg la o petrecere în aer liber. Apoi, înainte să se gândească de două ori, adăugă: Vino și tu.

– Mă îndoiesc că am primit invitație.

– E organizată de Lady Fayrehaven, despre care ai ghicit că este prietena mea cea mai bună. Nu se va supăra dacă te invit. În plus, nu cred că ești un bărbat care să stea să aștepte ceva atât de neînsemnat cum este o invitație, dacă vrei să fii undeva. Belgrave Square. Îi dădu adresa. La două. Desigur, asta dacă nu cumva ți-e frică.

– De ce ar trebui să îmi fie frică? Că mă atacă trandafirii?

– Deci vei fi acolo. Splendid.

Înainte ca el să apuce să îi corecteze presupunerea, ea se întoarse, urcă treptele sărind și intră în casă prin aripa servitorilor. Știa că era puțin probabil să vină. Însă putea să spere.

Capitolul 20

– Ce-ai făcut? Ți-ai pierdut mințile? întrebă Sarah.

Anne se întrebă dacă nu cumva chiar asta se întâmplase.

– Mă îndoiesc că va veni.

Stăteau chiar la marginea terasei, pentru ca Sarah să își poată întâmpina oaspeții la sosire.

– Însă dacă vine, Fayrehaven o să fie îngrozitor de speriat.

– Mă întreb dacă există și neîngrozitor de speriat, spuse Anne.

Oare ar putea exista?

– Anne, sincer. Nu înțelegi ce ai făcut.

– Sarah, liniștește-te. Poate că nici măcar nu mai e aici. Tot spune că o să plece pe mare. Poate deja e în larg.

Nu excludea acea posibilitate, ca să îi dea de înțeles că nu putea fi constrâns să facă ce nu dorea.

– Am auzit că te-a abordat când erai cu Chetwyn în parc.

– Deci suntem în gura lumii?

– Da, se pare că da.

– Stabilisem să mă întâlnesc cu Tristan în parc, oftă Anne, însă apoi tata a hotărât să ies cu Chetwyn. Nu îl poți învinui pe Tristan că a venit și și-a arătat nemulțumirea.

– Tristan? Cât de informal. Ai face bine să ai grijă să nu audă și alții că îi spui așa.

– O, Sarah, se pare că ne pasă de niște lucruri atât de neînsemnate.

– Da, ei bine, acele lucruri neînsemnate duc la o căsătorie bună și, că tot veni vorba de asta, văd că Lord Chetwyn tocmai a sosit. Și iată cum zâmbește acum că te-a zărit. Aș spune că *într-adevăr* a pus ochii pe tine. Vino cu mine să îl întâmpinăm. Sunt foarte sigură că o să îți ia mintea de la acest Lord Tristan.

Din păcate, Anne se îndoia foarte mult în privința asta.

Ultimul lucru pe care se gândise vreodată să îl facă Lord Tristan Easton era să meargă la o petrecere în aer liber. Și totuși, iată-l acolo, stând în picioare lângă rododendroni, simțindu-se complet rupt din peisaj. Prefera oricând o furtună feroce pe mări involburate decât acel labirint de etichetă și comportament cuviincios.

Fusese obligat să o întrebe pe Mary cum să se îmbrace la un astfel de eveniment, fapt care o făcuse să ridice bănuitoare dintr-o sprânceană. Pe jumătate fusese tentat să îi spună despre Anne, să îi audă sfatul despre cum să se poarte cu o femeie atât de îndărătnică... însă care fusese fărădelegea lui Anne? Că nu îl mai primea în patul ei. Dacă ar fi avut de gând să se însoare cu ea, ar fi admirat-o pentru asta. Însă așa era doar frustrat, sau credea că va fi până la sfârșitul serii. Așa că își ținuse gura, o lăsase pe Mary fără vreo informație în plus și o rugase din nou să îl ajute cu vestimentația. Pentru că petrecuse o bună parte a tinereții ei într-o mănăstire, nu îi fusese de prea mare ajutor și îi sugerase să nu fie prea formal. „Cum te-ai îmbrăca în parc.“

Cel puțin partea asta o nimerise.

Ajunsesse târziu pentru că nu fusese sigur că își dorea să vină. Însă fusese sigur că dorea să o revadă pe Anne, iar ea îi aruncase blestemata aceea de provocare, una asemănătoare cu cea pe care i-o aruncase el când dorise să o convingă să urce pe catarg. Îi dăduse de înțeles că era un laș. Naiba s-o ia. Femeia se purta de la egal la egal cu el, fără să dea înapoi, ceva ce nici o altă femeie pe care o cunoștea nu făcuse vreodată. Celelalte partenere ale lui fuseseră mulțumite să se hârjonească în pat. Anne dorea să se hârjonească și în altă parte.

O spionase de îndată ce majordomul îl condusesese în grădină. Ținea în mână o crosă, gata să lovească o bilă care trecea printr-un fel de scoabă uriașă din metal. Purta o rochie lila pe gât, încheiată până la bărbie. Înțelegea de ce nuanța aceea era preferata ei. Se potrivea bine cu tenul ei. Rochia avea mâneci lungi, umflata între umăr și cot, care apoi se îngustau și i se potriveau pe braț. Avea mânuși în mâini. Purta o pălăriuță, cu borul ridicat într-o parte și lăsat în cealaltă.

El și-ar fi dorit să se ducă și să le spună celor trei domni care stăteau în jurul ei că el știa cum arăta cu toți nasturii aceia descheiați. Că știa pielea mătăsoasă pe care o ascundeau toate acele haine. Că îi scosese mânușile, îi scosese rochia, îi scosese totul.

Fără ca măcar să se deranjeze să privească în jur, știa că ea era cea mai frumoasă doamnă de acolo. Nu conta cum arătau celelalte. Pentru el, ea era deosebită. Felul în care soarele dansa ușor pe chipul ei, încercând să alunge umbrele pe care le arunca pălăria. Felul în care se mișca cu o asemenea grație. Fusesse martorul eleganței sale când se cățăraseră împreună în gabie și când o avusese în patul lui. Însă aici, în mijlocul aceluia public, era perfectă. Aparținea acestui loc, iar el își dorea al naibii de mult să nu fi fost așa.

Ea îi dădu unuia dintre domni – Chetwyn, își aminti el –, în joacă o palmă, apoi își îndreptă atenția către mingea albastră de la picioarele ei. O atinse ușor. Aceasta se rostogoli pe iarba verde, lovi o latură a porțiței, apoi se opri fără să treacă prin ea. Își dădu capul pe spate și răsă, iar gânguritul ei dulce străbătu grădina și îl atinse ca și când ea ar fi fost chiar lângă el. Azi era mai în largul ei, acolo în grădină, decât fusesse la bal. Poate pentru că noaptea aceea fusesse primul ei eveniment public de când intrase în doliu. Acum se obișnuise, iar el văzu că aceea era lumea ei. În care se învârtea cu aceeași ușurință cu care el se mișca pe vasul lui.

Îi spuse ceva lui Chetwyn. Cu o ușoară plecăciune, el se duse în spatele ei...

Tristan scrâșni din dinți, își strânse pumnii și mârâi încet. Nu credea că îl auzise cineva, însă ea își întoarse brusc capul și privi în direcția lui. Cu un zâmbet blând spre Chetwyn și un cuvânt către ceilalți doi, cu crosa în mână, porni să străbată

grădina cu pași mari, iar el se întrebă preț de o clipă dacă venea să îi dea una în cap pentru că îi întrerupsese jocul.

Apoi îi zâmbi larg, ca și când chiar era fericită să îl vadă, iar el simți un spasm de durere în piept. Ar fi dat orice să îi păstreze acel zâmbet pe chip, iar asta îl făcu să își dorească să plece, căci niciodată în viața lui nu îi păsase atât de mult de acea despărțire ridicolă a buzelor, care scotea la iveală dinții.

– Ai venit, spuse ea cu blândețe.

– Ce spirit de observație ascuțit ai, prințesă.

Zâmbetul ei pieri, iar lui îi veni să se lovească singur pentru asprimea din tonul său. N-ar fi putut fi mai bătăran de-atât. Poate chiar ar fi trebuit să îl lovească cu crosa. Cu putere.

– Nu te simți bine, spuse ea.

– Se pare că ai foarte mulți admiratori.

– Atunci, ești gelos.

De ce-ar fi gelos? El gustase ceva ce toți ceilalți doar visau să primească, și ar fi făcut-o din nou dacă și-ar fi dorit. Și își dorea atât de mult, la naiba! După două minute de când se despărțiseră dorise să fie iar lângă ea. Nu știa cum să înțeleagă obsesia aceea ciudată.

– Cred că a fost o greșeală să vin aici. Probabil ar trebui să plec.

– Deja ești laș?

El îi aruncă o privire care în mod obișnuit îi domolea pe bărbații cu chef de scandal, bărbați mult mai vâjnoși decât ea. Însă ea doar își ridică sfidător bărbia.

– Asta doar pentru că nu cunoști pe toată lumea, spuse ea răbdătoare. Dă-mi voie să te prezint.

Se duse spre el și îl luă de braț.

– Păstrezi crosa? întrebă el.

– Nu se știe niciodată când o să fie nevoie să dau cu ea într-un cap tare. Mai exact în al tău.

El nu-și putu stăpâni rânjetul care îi arcui colțurile gurii. Ochii ei sclipeau de amuzamentul tachinării. Îi înghionti brațul cu umărul.

– Sunt bucuroasă că ești aici.

Iar el își dădu seama, cu o siguranță bruscă și neîndoielnică, de faptul că ar trece prin iad pentru ea. Căci exact asta urma să facă atunci.

Anne începu cu Chetwyn pentru că știa că, la fel ca și Walter, era un om blând și era puțin probabil să îi întoarcă spatele. Faptul că nu se aștepta ca și frații ei să se poarte frumos era o stare tristă de fapt. Vedea prea bine că cei doi care veniseră, Jameson și Stephan, aruncau fulgere din priviri spre Tristan. Judecând doar după zâmbetul larg și mersul lui sfidător, era sigură că și el observase asta.

Își spuse că nu îi putea condamna că păstrau distanța. El emana încredere, iar stăpânirea lui de sine și felul în care îi domina pe cei din jur erau evidente. În prezența lui, totul și toți se făceau mai mici. Așa cum se întâmplase pe vasul lui, sau în camera ei. Și asta nu pentru că ar fi fost vreun uriaș. Căci nu era. Ci pur și simplu pentru că era atât de încrezător în el însuși. Se descurcase singur de la paisprezece ani. Ca vârstă nu era mai bătrân decât Jameson, însă ca experiență de viață, fratele ei nu avea vreo speranță să îl prindă vreodată din urmă.

Până în acel moment nu era prea sigură că își dăduse seama de toate astea. Oare ce ar putea vorbi el cu acești bărbați fără să i se pară meschin? Despre vreme? Când ei se văitau de o ploaie ușoară, în timp ce el supraviețuise furiei dezlănțuite a naturii? Despre o excursie la mare, în timp ce el se plimbase pe țărături care poate nici nu erau trecute pe vreo hartă?

Ar fi vrut să le spună fraților ei să stea alături de el, pentru că era un om bun. Însă probabil că frații ei doar ar fi acuzat-o că era cu capul în nori. Și poate că așa era. Știa doar că inima ei tresărise când îl văzuse ascuns lângă rododendroni. Venise când ea știa sigur că nu își dorea să vină, așa că poate însemna pentru el ceva mai mult decât un trup de care să se bucure în pat.

— Îmi aduc aminte că tatăl meu povestea despre o vizită la Pembrook, spuse Chetwyn, sorbind din șampania servită de lachei. Și spunea că s-a simțit foarte bine acolo la pescuit.

Dacă n-ar fi petrecut atât de mult timp în preajma lui Tristan, probabil că n-ar fi remarcat tresărirea subtilă de surpriză ce se reflectase în ochii săi preț de o clipă. Se întrebă dacă fusese oare

pentru că nu se așteptase ca Chetwyn să fie atât de prietenos, sau pentru că își amintea de vremuri mai fericite.

– Da, răspunse el într-un final. Avem un heleșteu. Cândva era plin cu pește. Am petrecut multe ore cu tatăl meu acolo, așteptând să muște momeala.

– De asta vă place atât de mult să fiți pe apă? întrebă ea, străduindu-se să mențină conversația echilibrată.

– Iubesc marea pentru că mi-a oferit un cămin sigur când al meu mi-a fost luat.

Cu toate că ea fusese cea care pusese întrebarea, el aruncă o privire provocatoare spre Chetwyn, ca și când s-ar fi așteptat ca acesta să îl contrazică.

– Nu mi-a plăcut niciodată prea mult de Lord David, zise Chetwyn. Mi se părea un încrezut.

Tristan păru încă o dată luat prin surprindere. Însă, înainte să poată răspunde, Chetwyn adăugă:

– Acum, dacă îmi permiteți, am de vorbit cu Fayrehaven. Lady Anne, să nu crezi că am uitat că trebuie să ne terminăm jocul.

– M-ai bătut atât de rău, zâmbi ea, încât speram că vei uita.

El îi făcu cu ochiul și îi atinse cotul ușor și rapid cu degetele.

– Pe mai târziu, draga mea.

El se îndepărtă ca și când n-ar fi avut vreo grijă, iar ea se întrebă dacă Tristan ar putea fi vreodată atât de în largul lui. Chiar și în acea primă noapte când stătuse tolănit pe scaunul său în tavernă, avea în el o încordare ca și când ar fi putut să intre într-o clipă în inima unei bătaii.

– Nu m-am gândit să întreb mai devreme, însă ce îți mai face capul?

O sclipire jucăușă apăru în ochii lui albastru-deschis, iar ea bănuia că urma să spună ceva prea îndrăzneț. Însă probabil se gândise de două ori, căci cuvintele lui fură destul de nevinovate.

– Mult mai bine.

El își îndreptă atenția spre direcția în care plecase Chetwyn.

– Logodnicul tău era ca el?

Acum ea fu cea luată prin surprindere.

– Ca Chetwyn? Da, foarte mult. La urma urmei, erau frați.

– Eu nu semăn deloc cu frații mei.

– Bănuiesc că, în esență, semeni. Pescuiați toți cu tatăl vostru?

- Da. Dumnezeu, nu m-am mai gândit de ani întregi la asta. Tatăl meu era un om masiv, sau cel puțin așa mi se părea când eram mic. Prezența lui făcea ca totul în jur să pară mic. Era îndrăzneț, puternic, de neînving. Măreț ca Pembroke. Însă la heleşteu stăteam lângă el și...

Ea îi urmări gâtul când înghiți în sec.

- Și? îl îndemnă ea.

- Cred că ar trebui să mă înveți să joc crochet.

Ea ar fi preferat să continue subiectul care îi adusese melancolie în ochi. Spera că erau amintiri plăcute, căci știa că și cele mai frumoase dintre ele îi puteau stârni tristețea pentru momentele pe care le pierduse. Pierduse atât de mult. Iar ea știa sigur că nu va mai împărtăși altele cu ea. În plus, era de preferat să se întoarcă la petrecere înainte ca frații ei să se hotărască să intervină.

- E chiar simplu. Cred că o să fii foarte bun la asta. Vino.

Ea aduse două bile și îi spuse să ia o crosă.

- O s-o folosesc pe-a ta.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

- Ai nevoie de una cu mânerul mai lung.

- O să mă descurc cu asta.

- Dar trebuie să te apleci...

- Mă descurc, prințesă.

- Ești un bărbat foarte încăpățânat. Recunoscătoare că ceilalți erau mult înainte în joc, ea se duse spre primul țarăș, conștientă că pașii lui lungi îi țineau ritmul. Obiectivul este, desigur, să parcurgi tot terenul, trecând mingea prin portițe până ajungi la celălalt țarăș. Uite așa.

Luă poziția corespunzătoare, concentrată să își alinieze crosa lângă minge pentru ca o atingere inteligentă să....

Îi simți brațele cuprinzând-o și mâinile așezându-se peste ale ei.

- Ce faci?

Ura faptul că țipase și rămăsese fără suflare, încremenită.

- Învăț să joc crochet.

- Ai putea să înveți urmărindu-mi mișcărilor.

- Și ce momente minunate ar fi, însă unde e distracția dacă doar mă uit? E mult mai bine să învăț încercând. Uite, așa, știu exact cum să țin crosa, cât de mult trebuie să îmi tremure corpul...

– Tristan!

Vocea ei era aspră și coborâtă.

– Dar *tremuri*, prințesă.

– De furie. Faci un spectacol și atragi atenția asupra noastră.

– Azi-noapte nu părea să te deranjeze să stau în spatele tău.

O, Doamne Dumnezeule, așa era. Stătuse în genunchi, la fel și el, când o pătrunsese.

– Nu aveam public.

– Te vreau, Anne. Unde putem merge ca să avem câteva momente singuri?

– O să îmi distrugi reputația. Apoi cine o să mă mai vrea?

– Nu o să fac nimic necuviincios.

– Tot ce faci e necuviincios.

– Am crezut că scopul acestor jocuri este de fapt să ofere o ocazie de flirt.

– Însă nu și o ocazie să... „Să îți simt atât de puternic căldura, să îți respir parfumul de portocale, să îmi imaginez acele mâini care mă cuprind acum strâns mângâindu-mi pe îndelete trupul.“ Să mergi prea departe.

– Pot să merg și mai departe, și tu știi prea bine. De ce m-ai invitat dacă nu să cochetezi cu mine?

– Am crezut că...

– Lord Tristan! strigă Lady Hermione.

– Doamne sfinte, mormăi el, fata asta e ca o lipitoare.

El îi dădu drumul și făcu un pas înapoi și, cu toate că știa că ar fi trebuit să fie recunoscătoare – oare nu îi ceruse ea însăși să facă acea mișcare? –, lui Anne îi păru rău că el nu o mai ținea în brațe. Când se întoarse să o salute pe Lady Hermione, observă că Jameson era mult mai aproape de ei și, fără îndoială, se pregătea să vină să o salveze. Asta n-ar fi mers prea bine.

– Dacă aș fi știut că ești aici, nu mi-aș fi întârziat sosirea, izbucni Lady Hermione, cu obrazii roșii și un zâmbet atât de larg că îi acoperea jumătate de față.

„O, ce gând urât.“ De obicei, Anne nu era persoana care să gândească rău despre ceilalți. Nu era geloasă. Absolut deloc. Înțelegea că Tristan era doar un accesoriu temporar în viața ei. Și nu te atașai de lucruri trecătoare.

– Lady Anne tocmai mă învăța să joc *crochet*, spuse Tristan.

– O, asta făcea? Lady Hermione îi aruncă o privire. Nu eram foarte sigură.

– Arătați fermecător astăzi, Lady Hermione, spuse Anne, dorind să îi distragă atenția de la ea.

– O, mulțumesc. Este o rochie nouă. De culoarea ochilor lui Lord Tristan.

Clipi din genele lungi către el.

– Da, am și eu ochi, și pot să văd și singură asta, răspuse Anne.

Era în toane foarte rele. Doar nu putea să pretindă că Tristan era al ei, nu? Asta ar fi atras o mulțime de complicații.

Lady Hermione nu se lăsa intimidată de la scopul ei.

– O, Lord Tristan, mi-ar plăcea atât de mult să mă plimb prin grădină. Mă însoțești?

– Sunt în mijlocului unui joc de crochet, împreună cu Lady Anne.

– Însă cu siguranță poate să aștepte. Când e vorba despre vremea englezească nu știi niciodată cum e cu soarele. Ar putea ploua în orice moment.

Argumentul nu avea nici o logică, căci, dacă ploua, cum ar mai fi putut să joace crochet? În plus, pe cer nu se vedea nici un nor negru. Era o zi încântătoare. Anne era în stare să pună rămășag că n-avea să plouă.

– Te rog, doar un pic.

Anne își dădea seama că el era nehotărât dacă să o trimită să sară într-o apă plină de rechini, sau să fie bun cu ea. Când se întoarse spre ea, nu fu deloc surprinsă să vadă regretul din ochii lui, căci bunătatea învinsese.

– Nu vă faceți griji, spuse ea, înainte ca el să apuce să deschidă gura. Jameson pândește pe-aproape. Mă gândesc să îl ademenesc să joace cu mine și să-l bat măr.

El îi făcu cu ochiul, îi luă crosa și, ținând-o numai cu o mână, o roti indiferent și trimise bila prin primele două porțițe.

– Ce ticălos! Știați să jucați.

El rânji.

– Înainte să mă zăriți, v-am urmărit suficient cât să îmi dau seama. Se aplecă spre ea. Poate pe mai târziu, spuse el încet, iar

ea se mulțumi să dea din cap, sigură că se referea la o revedere în altă parte.

Încercă să nu simtă scânteia de invidie când el își oferi brațul lui Lady Hermione și o însoți către trandafiri. Și-ar fi dorit să fie ea cea care se plimba în locul fetei. Nimeni nu ar fi învinuit-o că vorbea și râdea cu el în timp ce se plimbau prin grădină. Cât de simplu...

— Acela chiar a fost un spectacol stânjenitor, spuse Jameson cu asprime când veni lângă ea.

— Da, aș spune că Lady Hermione pare hotărâtă să îi câștige atenția.

— Mă refeream la tine și la bărbatul acela.

Simți cum sângele începea să-i dlocotească în vene.

— *Lordul* acela. Se duse în fața fratelui ei și, cu toate că el era cu un cap mai înalt decât ea, tot reuși să îl privească drept în ochi. E un lord, Jameson, oricât de mult ți-ai dori să nu fi fost.

— Un *lord* nu se lipește așa de o femeie...

— Îi arătam cum să țină crosa corect.

El rămase cu gura căscată.

— Tu chiar te aștepti ca eu să cred că tu ai fost de vină pentru sarada aceea?

— Nu mă aștept din partea ta la nimic altceva decât să fii civilizată. De ce nu îi dai o șansă să arate ce fel de om e? Nu e vina lui că Lady Hermione se ține după el de parcă ar fi umbra lui. Ai prefera să o respingă, să îi rănească inima sensibilă?

— Ea nu are nimic...

— Ea are totul de-a face cu asta și o știi prea bine. Și la fel și eu. Acum vrei să joci *crochet* sau nu?

— Nu îmi place de el.

Ea trase adânc aer în piept.

— Păcat. Pentru că mie îmi place.

Abia rezistând tentației de a-și lovi *din greșeală* crosa de piciorul lui, ea o strânse cu putere și se îndepărtă.

— E absurd de chipeș, nu? spuse Sarah.

Anne stătea cu ea la o măsuță rotundă, mâncând un biscuit și sorbind dintr-o ceașcă de ceai. Știa că ar fi trebuit să fie afară și să se bucure de compania celorlalți oaspeți, însă nu putea

face altceva decât să îl urmărească pe Tristan jucând crochet cu Lady Hermione.

– N-am observat.

– Bineînțeles că ai observat, prostuțo. Presupun că așa ar fi și ducele dacă nu ar avea acele cicatrici care îi strică fața.

– De ce nu l-ai invitat?

– Pe Lord Tristan? Credeam că e evident.

Îi aruncă lui Sarah o privire încruntată.

– Nu, pe Keswick.

Sarah păru brusc interesată de frișca ei.

– Nu prea îi cunosc pe el și pe soția lui.

– Și cum ar putea să îi cunoască cineva dacă toți îi ignoră?

Sarah o privi cu indignare.

– Și ce vrei să fac?

– Să o vizitezi pe ducesă.

– Și dacă e și ducele acolo?

Anne zâmbi.

– Nu te mușcă.

– E înspăimântător.

– La bal mi s-a părut că soția lui îl iubește la nebunie, deci cât de rău poate fi?

– Cred că am putea merge împreună.

Zâmbetul lui Anne deveni și mai larg.

– Cred că e o idee minunată.

Sarah privi către oaspeți.

– Să știi că n-am invitat-o.

– Pe cine?

– Pe Lady Hermione. Vorbește atât de mult și îl înnebunește pe Fayrehaven. Probabil vreuna dintre prietenele ei i-a trimis vorbă că Lord Tristan e aici. Se face de râs.

– Mi-e milă de ea. El nu se va așeza la casa lui. Nu va renunța la mare.

– Nu pentru ea, însă poate o face pentru tine.

Anne întoarse brusc capul.

– Nu fi ridicolă.

Sarah pufni.

– Anne! Chiar mă așteptam din clipă în clipă să te ia pe un umăr și să plece cu tine. Bărbatul acela e în mod evident interesat de tine.

– Sarah, totul e un joc. Doar un joc.

Indiferent cât de mult și-ar fi dorit ea să fie altfel.

Tristan stătea singur și cugeta în biroul lui Sebastian, sorbind încet din paharul de whisky bun și privind portretul de deasupra căminului. Era târziu. Casa era tăcută. Își spunea că poate ar trebui să meargă la Rafe pentru a-și distra atenția, însă se săturase de jocuri pentru o singură zi.

Odată ce Lady Hermione pusese gheara pe el, nu mai putuse să scape de ea. Nu dorea să o rănească, însă devenea o adevărată pacoste. Nu că ar fi ascultat ce avea ea de spus. Minteia lui zburase către o după-amiază plăcută când fusese la pescuit cu tatăl său. Fusese fericit. Asta nu putuse să îi spună lui Anne. Când stătuse lângă tatăl lui se simțise mulțumit. Apoi, la o lună după aceea, fugea să își salveze viața și nu mai simțise acel soi de mulțumire decât atunci când stătuse lângă Anne, pe vasul său. Oare ce anume avea de-o făcea să fie diferită de toate celelalte femei?

Auzi ușa deschizându-se, privi spre ea și îl văzu pe Sebastian venind spre el cu siguranța unui duce. Cândva, îl folosise pe Sebastian ca oglindă, însă acum erau mult prea diferiți, și asta nu avea aproape nimic de-a face cu cicatricile din carnea lui.

Fratele său era la casa lui, avea soție și un fiu. Avea moșii. Redobândise titlurile. Era acolo unde ar fi ajuns dacă nu ar fi fost vreodată obligați să lase totul în urmă. Și totuși, nu era același lucru. Abia acum își dădu seama că Sebastian și Mary ar fi trebuit să fie și ei la blestemata și foarte plictisitoare petrecere în aer liber.

Sebastian se opri lângă dulapul din lemn de cireș și își umplu un pahar cu whisky, apoi se așeză pe scaunul din fața lui Tristan.

– Ai fost al naibii de tăcut la cină.

– Te-a trimis Mary să mă iei la întrebări?

– Era destul de îngrijorată.

Tristan își trecu degetul peste buza paharului.

- Am mers la un eveniment la Fayrehaven în după-amiaza asta. Crochet, mici prăjiturile și delicatese care abia ar sătura un băiețel, darămite un bărbat, și nimic mai tare decât șampanie.

Sebastian își încreți fruntea.

- O curtezi pe Lady Hermione?

- Dumnezeule, nu! Chiar m-ai vedea lângă o asemenea fetiță capricioasă?

Sebastian îl studie foarte intens pentru o clipă. Era tulburător să își dea seama că, și cu un singur ochi, probabil că tot putea vedea mai bine decât Tristan.

- Însă e cineva. Vrei să vorbești despre ea?

Tristan scutură din cap.

- Nu.

Relația cu Anne era între ei doi și, cu toate că știa că fratele lui nu era vreun bârfitor, Tristan nu era pregătit să dea glas gândurilor despre ea. Nu prea le înțelegea nici el. Deja ar fi trebuit să fie din nou pe mare, însă iată că rămăsese în Londra cea mohorâtă.

- Indiferent cine e, ea a fost motivul tăcerii tale îndelungate de la masă?

- Nu, am... am vorbit cu Lord Chetwyn un pic în după-amiaza asta. Mi-a spus că tatăl lui a fost la pescuit la Pembroke. Uitasem de asta... de pescuit.

Și de tatăl lui care îi ghida mâinile, învățându-l cum să pună bine momeala în cârlig, să arunce firul undiței...

Buzele lui Sebastian se arcuiră într-un colț, căci celălalt era prea plin de cicatrici.

- Heleșteul e încă acolo și e plin de pește. Ar trebui să vii într-o vizită mai lungă, sau cel puțin mai lungă decât o înmormântare. Mary e chiar încântată de noua reședință.

Cu doi ai în urmă trecuse călare pe lângă Pembroke în drumul său spre ruinele abației unde trebuia să își întâlnească frații pentru a merge să ceară înapoi ce era al lor prin naștere. Se întorsese să își vadă unchiul îngropat la biserica din sat. Dar nu dorise să rămână. La Pembroke nu era acasă.

- Ai dărâmat-o pe cea veche? Cu zidurile și turnurile crenelate, era mai degrabă castel decât conac.

— Nu. Aveam asta în plan, însă Mary m-a convins că încă mai poate fi folosită. Mary a mea este foarte înțeleaptă, așa că sunt înclinat să îi ascult sfatul.

— Și este și încăpățânată. Presupun că te-ar face să plătești dacă n-ai asculta-o.

Sebastian chicoti blând.

— Da, așa ar face.

Tristan dădu băutura pe gât.

— Ar fi trebuit să fie și ea azi la nenorocita aia de petrecere.

Sebastian se mulțumi să dea din cap.

— Acceptarea va veni în timp. Cât de mult crezi că mai rămâi aici?

— Până îmi termin treaba.

— Adică treaba cu această doamnă al cărei nume trebuie să rămână secret?

— Încă mai am până mă satur de ea.

— Într-adevăr, asta spune foarte multe despre calitățile ei.

Tristan simți sarcasmul din vocea fratelui său, însă nu se simți jignit. Bănuia că vorbise mai mult despre ce îi lipsea lui.

— Așa este, Keswick. Înainte nu aveam vreo problemă să plec, fapt care mă tem că nu spune lucruri prea bune despre caracterul meu.

— O iubești?

— Ai nevoie de inimă ca să iubești. O admir. Foarte sigur o doresc. Ba chiar țin la ea. Însă eu și dragostea suntem doi străini, și bănuiesc că așa va fi mereu.

— Frate, necazul cu dragostea este că nu e întotdeauna atât de politicoasă încât să se prezinte. Pur și simplu se instalează și își ocupă locul fără ca măcar să se deranjeze să aștepte o invitație. Am iubit-o ani întregi pe Mary, însă abia când am crezut că o pierd mi-am dat seama cât de mult însemna pentru mine. Fără ea, sunt doar o carcasă. Aș renunța la tot pentru ea: la titluri, la moșii, chiar la propria viață.

— Eu nu voi renunța niciodată la mare.

— Atunci, ai grijă cu inima acestei doamne.

— E foarte realistă. Nu își face vreo iluzie în privința relației noastre. E curtată și cred că la sfârșitul sezonului va deveni soția cuiva.

- Dar nu a ta.

Tristan scutură din cap, dorindu-și să fi avut mai mult whisky.

- Nu, a mea niciodată.

Capitolul 21

Anne se întrebă dacă nu fusese cumva o greșeală să îl invite pe Tristan la petrecerea în aer liber. A doua zi îi trimisese douăzeci și patru de trandafiri. Pe biletul nesemnlat care îi însoțea scria doar „Ai avut dreptate. Mulțumesc“.

Dreptate în legătură cu ce, pentru numele lui Dumnezeu? Că îi va plăcea petrecerea? Că nu își mai puteau continua întâlnirile clandestine?

Trecuse o săptămână în care nu îl văzuse. Încercase să se obișnuiască cu viața care o aștepta: vizite matinale, baluri, dineuri, flirturi. Însă totul părea atât de anost. Ca și când ar fi fost străină de toate astea. Se strădui să meargă mai departe ca și când nu s-ar fi schimbat absolut deloc de la acea noapte furtunoasă în care intrase în taverna plină de fum. Tatăl și frații ei nu observaseră nimic în neregulă.

Nici măcar Chetwyn nu reușise să vadă schimbările din ea. O vizita des, aproape în fiecare după-amiază. Iar acea după-amiază nu fusese o excepție. Coborâseră din cabrioleta lui și se plimbau prin parc, admirând frunzele și florile. Nu și-l putea imagina pe Tristan oprindu-se din când în când să admire un boboc sau să respire parfumul unei flori.

Alți doi domni se arătaseră interesați de ea, însă ea nu se simțea cu nici unul din ei la fel de bine cum se simțea cu Chetwyn. Avea un suflet deschis și se potrivea cu ea foarte bine, așa cum s-ar potrivi un pantof vechi. Făcu o grimasă în fața acelei imagini. El era mai mult de-atât. Era plăcut, fermecător, blând. Nu vorbea niciodată de rău pe nimeni. Niciodată nu încerca să profite de timpul petrecut cu ea. Nu o ducea în colțuri întunecate

ca să o sărute. Nu sugera pe un ton coborât și languros că poate ar trebui să își lase fereastra descuiată.

O făcea să zâmbească. Îi aducea garoafe. Îi citea poezii. Însă de cele mai multe ori îi vorbea de balul pe care el și mama lui urmau să îl dea în memoria lui Walter.

– Mă bucur să o văd pe mama făcând și altceva decât să plângă. Ea și Walter erau atât de apropiați, știi, spuse el încet, în timp ce se plimbau prin Regent's Park. Începuseră să meargă în alte parcuri, iar ea se întrebă dacă motivul era în parte pentru că el dorea să evite o întâlnire întâmplătoare cu Tristan.

Se gândi să îi spună că Tristan nu mai era în viața ei, însă asta ar fi fost o confesiune tacită că, la un moment dat, fusese, iar ea nu era prea sigură cum ar fi reacționat la asta. Nu auzise zvonuri despre el și Lady Hermione, așa că se întrebă dacă se întorsese pe mare. Încearca din greu să nu se gândească la el deloc, însă era mereu acolo, chinuind-o cu amintiri.

Însă dacă în ultima vreme învățase ceva, asta era că amintirile chiar păleau, și la fel și bucuria sau durerea de care erau însoțite. Trebuia doar să aibă răbdare și curând toate amintirile ei aveau să se învârtă în jurul lui Chetwyn.

– Nu-mi pot imagina durerea de a pierde un copil, spuse ea la fel de încet.

Mereu vorbeau ca și când tot ce-și spuneau nu trebuia împărtășit cu ceilalți, căci era secret. Asta crea o senzație de intimitate, însă, pentru că știa ce însemna adevărata intimitate, ea își dădea seama că aceea era doar una falsă. Presupunea că într-o bună zi nu va mai fi așa. Dacă va continua să o curteze. Dacă îi va cere vreodată mâna.

Putea să spere doar că, dacă se căsătorea, în noaptea nunții ei, când soțul ei avea să descopere că nu era... neatinsă, urma să creadă că i se oferise lui Walter înainte să plece la război și, cu puțin noroc, să o ierte pentru că se grăbise.

– Pentru ea a fost devastator, răspunse Chetwyn. La un moment dat chiar a spus că și-ar fi dorit să fi fost eu în locul lui.

– Nu, Chetwyn. Îi strânse brațul. Nu vorbea serios. Vorbea durerea, nu ea.

- Așa mi-am spus și eu. Aș vrea ca tata să fi trăit. Uneori mă simt ca și când aș fi un impostor, un bărbat care doar poartă mantia unui marchiz.

Tatăl său murise cu aproape zece ani în urmă. Deja ar fi trebuit să fie obișnuit cu asta, însă își dădea seama că nu fusese ușor pentru cineva atât de tânăr. Walter ar fi avut douăzeci și cinci de ani. Chetwyn era cu trei ani mai mare. Avea aceeași vârstă ca Tristan. Nu și-l putea imagina pe Tristan plângându-se de responsabilități. Însă viața lui fusese foarte diferită. Cei doi nu puteau fi comparați.

- Ești un marchiz excepțional, îl asigură ea.

- Și poate că mama nu o să mai comenteze după ce îmi fac datoria și mă însor.

Ea își ținu respirația. El făcu o grimasă.

- Îmi pare rău. Sunt aici cu tine pentru că așa îmi doresc. Îmi place compania ta.

- Părinții pot fi dificili, nu-i așa? Tatăl meu e disperat să îmi găsească soțul. Însă, fiind vorba de ceva permanent, nu cred că o astfel de decizie trebuie luată în grabă.

- Așa este, oftă el. Balul. Vorbeam despre bal. Pot să îți mărturisesc ceva?

- Desigur.

- M-am certat cu mama în dimineața asta. Mă gândesc să îl invit pe ducele de Keswick. A luptat în Crimeea. Mi se pare firesc.

- Și mama ta s-a opus.

- Din răspuțeri. Înțeleg că poate fi un pic necioplit, însă la ultimul bal la care a participat s-a purtat exemplar. M-am gândit că poate chiar ar putea vorbi despre nevoia de a nu-i uita pe cei care au luptat și s-au întors marcați.

- Cred că ar fi un adaos minunat la planul tău.

- Așa este, zâmbi el. Dacă ai putea să mă ajuți să o conving pe mama...

- Și dacă aș face un pic mai mult de-atât?

- La ce te gândești?

- Nu ar trebui să îl inviți.

- Dar tocmai ai spus că...

- Îl voi invita eu. Atunci mama ta nu va putea să fie furioasă pe tine.

– Nu, o să fie furioasă pe tine.

– Însă eu nu locuiesc cu ea.

– Însă ai putea să locuiești cu ea în viitorul...

Roșind puternic, se întoarse spre ea și îi prinse mâinile. Inima ei bătea să-i spargă pieptul.

– Trebuie să știi că interesul meu față de tine trece dincolo de poezii și plimbări prin parc.

Ea dădu din cap, simțindu-și brusc gura uscată.

– Dacă interesul meu e nedorit, trebuie doar să îmi spui și te las în pace.

Atât de politicoș, atât de al naibii de politicoș. El n-ar înfuria-o niciodată, n-ar provoca-o niciodată, și, cel mai probabil, nu va lupta niciodată pentru ea. Își dorea mai mult, însă, chiar în clipa în care se gândea la asta, în minte îi veni un singur bărbat: Tristan. Dar el aducea cu sine mii de nopți de singurătate. Cu Chetwyn, nu urma să aibă parte de așa ceva. Era foarte posibil să nu aibă parte nici de pasiune, însă poate că ceea ce trăise deja avea să-i ajungă o viață. Mătușa ei considera că dragostea era ceva rar, iar Anne avusese parte de ea pentru scurt timp. Și, cu siguranță, pasiunea pe care o cunoscuse ea era ceva și mai rar. Însă prețul pentru a o păstra era mult prea mare.

– Atențiile tale sunt bine-venite, Chetwyn.

Zâmbind, el îi ridică mâinile înmănușate și își apăsă buzele pe încheieturile degetelor ei.

– M-ai făcut foarte fericit, Anne, și o să fac tot ce îmi stă în putere ca și tu să fii fericită.

– Însă întâi trebuie să îi faci pe plac mamei tale.

El zâmbi.

– Da, așa este. Sau cel puțin până pot să o mut în casa pe care a moștenit-o. Se întoarse și își continuă drumul. Deci, în privința invitației pentru Keswick...

După ce își trăise o bună parte din tinerețe pe străzile Londrei, Rafe Easton dezvoltase un instinct foarte ascuțit când venea vorba să judece oamenii. Nu toate mâinile întinse să ajute erau inofensive. Nu toate zâmbetele duceau la râsete. Nu toate prietenii erau sincere.

De aceea, așa cum stătea acolo în umbra balconului său din propria sală de jocuri și își urmărea fratele aruncând zarurile, știa că Tristan era în toane neobișnuit de proaste. O, zâmbea și glumea, însă totul era doar de fațadă, cu toate că Rafe era destul de sigur că fratele său se prefăcea mereu când se afla în Londra. Doar că în seara aceea își arăta o latură mult mai dură. Lui Tristan nu îi plăcea rolul pe care și-l alesese.

Lui Rafe nu îi păsa prea tare că fratele lui era nefericit, însă vedea cum devenea tot mai furios, și ultimul lucru cu care dorea să aibă de-a face era o bătaie în stabilimentul lui. Muncise din greu să ajungă acolo, făcuse sacrificii, lucruri pe care și-ar fi dorit să nu le fi făcut vreodată.

Așa că al naibii să fie dacă avea să-l lase pe unul din frații care îl părăsiseră la orfelinat să își bată joc de ceea ce realizase el.

– Mick, spune-i fratelui meu că vreau să am o vorbă cu el.

– Da, domnule, spuse tânărul care stătea în picioare în spatele lui, apoi se duse să îndeplinească porunca lui Rafe.

Cei care lucrau pentru el îi erau loiali, însă el nu avea prea mare încredere în ei. Bineînțeles că nu se lăudase cu faptul că era lord. La scurt timp după ce el și frații săi se întorseseră în înalta societate, câțiva dintre membrii acesteia îl recunoscuseră, însă pentru că alesese să rămână în umbră, mulți încetaseră să îl mai asocieze cu Pembroke. În timp, pentru el deja era ca și când nimic în viața lui nu se schimbase.

Privi cum Mick se apropie de Tristan, se apleacă și îi șoptește ceva în ureche. Tristan se opri chiar înainte să arunce, și își ridică ochii spre balcon. Privirile li se întâlniră, iar Rafe știu că în ai lui scânteia o provocare egală cu cea pe care o trimitea Tristan. Rafe nu avea nici o îndoială că îi putea face față. Încetase să fie frățiorul cel mic în clipa în care îl abandonaseră cu atâta cruzime. Din acea noapte nu se mai smiorcăise și nu mai plânsese niciodată. Nu, de atunci nu mai simțise absolut nimic.

Însă nu se putea spune același lucru despre Tristan. I se părea că simțise mult prea multe.

Tristan aruncă zarurile și se ridică de la masă fără să mai aștepte rezultatul. Mick se aplecă să ia câștigul de care se părea că lui Tristan nu îi păsa.

Rafe se îndreptă spre biroul său, regretând că Tristan avea atunci nevoie de un frate care să fie alături de el, însă Rafe încetase cu mult timp în urmă să mai fie frate pentru cineva.

„Ce tupeu pe băiețelul ăsta!“ Să îl cheme pe Tristan ca și când ar fi fost un simplu membru al clubului care trebuia pus la punct pentru că jucase un pic cam prea dur, băuse un pic cam prea mult și înjurase un pic cam prea tare. Într-adevăr, nu plătise cotizația anuală, așa că teoretic nu era membru, însă Rafe nu îi interzisese niciodată plăcerile stabilimentului său. Tristan își flexă mâinile, gândindu-se cât de frumos s-ar potrivi pumnul lui în fața fratelui său.

Tristan intră cu pași mari în birou și îl văzu pe Rafe umplând două pahare cu whisky și împingând unul pe masă până ajunsese în capătul celălalt, lângă un scaun care stătea față în față cu al lui. Apoi se așeză, își luă paharul și îl ridică într-un toast tăcut, apoi îi dădu pe gât conținutul. Tristan presupuse că asta însemna o invitație.

– De ce colecționezi afurisitele alea de globuri? întrebă el.

Rafe își încleștă falca, apoi își mai turnă whisky.

– De ce te porți de parcă ți-ar fi luat cineva jucăria preferată?

– Tu ai fost, nu? întrebă Tristan, pășind în cameră. Când eram mici. Tu ai fost cel care mi-a furat căluțul de lemn.

Tatăl lui i-l cumpărase de la un târg. Era foarte frumos făcut, vopsit în negru, cu o șa mică de piele cu ornamente. Tristan îl avea în buzunar oriunde mergea. Chiar dormise cu prostia aia până împlinise opt ani.

– Bineînțeles că eu am fost, răspunse Rafe laconic, fără să dea vreun semn că ar fi simțit vreo remușcare.

– Ticălosule. Încă îl mai ai?

De când plecase de la Pembroke, nu tânjise niciodată după nimic de acolo. Nu știa de ce voia brusc calul ăla blestemat, dar îl voia.

– Nu. Îmi pare rău bătrâne, însă a rămas în urmă, cu visele mele din copilărie cu tot.

Rafe făcu o grimasă și dădu pe gât băutura. Tristan își dădu seama că îi dezvăluise mai mult decât intenționase. Frații nu își povestiseră prea multe din câte se întâmplaseră după acea noapte

îngrozitoare, ca și când n-ar fi vrut să îi împovăreze pe ceilalți. El încă își iubea frații, le dorea binele, însă abia dacă îi cunoștea. Dar și ei abia dacă îl cunoșteau pe el. Iar el își dorea ca lucrurile să rămână așa. Asta îl făcea să se simtă... în siguranță. Nu că ei i-ar fi dorit răul, însă nu îi plăcea să se simtă vulnerabil. Când vorbea despre trecut, se simțea întotdeauna ca și când ar fi avut din nou paisprezece ani și trebuia să țină piept demonilor. Cu greu putea să tolereze faptul că îi dezvăluisese atât de multe lui Anne.

La naiba, îi era dor de ea. Ea avusese dreptate, desigur. Nu putea să continue să se cațăre pe fereastra ei când ea își dorea atât de mult alt stil de viață. Petrecerea din grădina lui Fayrehaven îi arătase asta.

Se așeză pe scaunul oferit, ridică paharul, studie lichidul gălbui și își îndreptă atenția din nou către fratele său.

– Ți-a fost greu când am plecat.

– Nu văd rostul să discutăm despre ceva care nu poate fi în vreun fel schimbat.

– Jumătate din fața lui Sebastian s-a dus. Spatele meu a fost sfâșiat de mai multe ori. Care sunt cicatricile tale?

– Nici una care să te privească pe tine, însă nu îți voi permite să crezi probleme în stabilimentul meu.

Nu îi va permite? Tristan se întrebă cum credea Rafe că ar putea să îl împiedice să facă orice blestemat de lucru și dorea.

– Dădeam cu zarul.

– Căutai o bătaie.

– Ai de gând să îmi oferi tu una?

– Dacă vrei. Am o sală de box.

Tristan dădu whisky-ul pe gât, bucurându-se de arsura bine-venită, și își studie fratele. Nu observase niciodată cât de lați erau umerii lui Rafe sau cât de mari și de pricepute păreau mâinile sale. De obicei îl vedea răsfoind registre, ca un șoarece de bibliotecă. Cu toate că își amintea cum Rafe, grav rănit, se bătuse cu câțiva ticăloși atunci când frații reveniseră la Londra. Rânji.

– Te-aș bate foarte ușor, fără îndoială, și-apoi o să ai încă un motiv să mă disprețuiești.

Rafe ridică din umeri și turnă și mai mult whisky în ambele pahare.

– Deci, cine e femeia care îți dă de furcă în noaptea asta?

Tristan nu își putu stăpâni privirea surprinsă pe care i-o aruncă fratelui său.

– Ce te face să crezi că e vorba de o femeie?

– Pentru că, dacă ar fi fost bărbat, l-ai fi luat la pumni și ai fi terminat cu el. Însă o femeie trebuie tratată ceva mai delicat.

Tristan nu îl putut contrazice.

– Doamna nu e treaba ta.

– Fă ce vrei. Numai nu provoca scandal aici.

Rafe deschise un registru și începu să studieze intrările. Tristan sorbi din whisky. Nu simțea nevoia să își discute viața personală. Nu avea nevoie de ajutorul nimănui să îi dea de cap.

– Lady Anne Hayworth, se auzi el rostind, apoi își dori să-și poată biciui limba.

Rafe ridică privirea.

– Fiica contelui de Blackwood?

– Da.

– N-a plătit pentru călătoria cu vasul tău?

– Ba a plătit.

De o mie de ori mai mult. Iar aceea era o parte a problemei. După ce gustase plata, nu mai putea să reziste fără ea. Însă venise timpul. Era destul de sigur de asta. Încercase să îl ademenească în lumea ei, însă s-ar fi potrivit în ea așa cum s-ar potrivi o vulpe într-o haită de câini.

– Deci vrei mai mult de la ea.

Dorea totul. Nu putea suporta gândul că Chetwyn, sau oricare alt bărbat, și-ar trece mâinile peste carnea ei, s-ar îngropa adânc în ea... La dracu'! Îl cuprinse o furie posesivă pe care nu o mai simțise niciodată.

– Lord Chetwyn e interesat de ea.

Nu ajutase prea mult faptul că o văzuse în parc chiar în acea după-amiază cu blestematul acela de lord. Părea fericită, îi zâmbea. Râdea. Brațul ei era trecut după al lui, ca și când s-ar fi transformat într-o plantă agățătoare. Și să-i ia dracu' pe amândoi, căci le stătea bine. Arătau cuviincios. Chetwyn era tot ce el nu putea fi. Oamenii se apropiau de ei, vorbeau cu ei. Nu rămâneau în spate întrebându-se la ce să se aștepte.

– Și vrei să te însori tu cu ea?

– Doamne sfinte, nu! Nu își putu stăpâni îngrijorarea izvorâtă în sufletul lui la acea idee. De unde naiba ajunsese fratele lui la acea concluzie doar dintr-o conversație atât de scurtă? Căsătoria nu e de mine.

– Atunci vrei doar să te culci cu ea.

Nu exista „doar“ când venea vorba de culcat cu Anne. Prezența ei în patul lui îi aducea mai multă plăcere, mai multă... bucurie decât cunoscuse vreodată.

– Nu vreau ca Chetwyn să o adulmece.

Ceea ce nu era drept față de ea dacă îl plăcea, însă, la dracu', viața nu era dreaptă.

– Ai putea să îl răpești pe Chetwyn și să îl arunci undeva în ocean.

– Să nu crezi că nu m-am gândit la asta. Însă altcineva îi va lua locul curând. E o femeie frumoasă. Fermecătoare. Năvalnică. Știe cum să își susțină partea într-o discuție contradictorie, nu dă prea ușor înapoi. Dumnezeu, când se enervează, să nu stai în calea ei.

– Ești îndrăgostit de ea.

– Poftim? Nu, chiar nu. Pur și simplu e interesantă, iar eu apreciez lucrurile interesante.

Dragostea nu era o emoție cu care el să fie familiarizat, și cu care să aibă vreo dorință să se familiarizeze. Slăbea forțele unui bărbat. Își iubise mama, iar ea murise. Își iubise tatăl, și murise. Își iubise unchiul, iar ticălosul îi dusese în turn. Nu, dragostea nu era de el.

Rafe își studie paharul plin din nou cu whisky. Lui Tristan îi venea greu să creadă că bărbatul stăpân pe sine care stătea în fața lui fusese cândva mucosul pe care îl știa în copilărie. Ca mezin, fusese alintat și răsfățat. Însă acum nu mai avea nici o urmă de tandrețe. „Ce căi ai străbătut, frate?“

Dacă n-ar fi fost mai interesat să rezolve dilema cu care se confrunta în privința lui Anne, poate ar fi mers să îl îmbete pe Rafe și să îl ia la întrebări despre trecut. Însă se mulțumi să privească în ochii fratelui său. Într-un final, Rafe spuse încet:

– Cea mai puternică armă în rândul aristocraților e bârfa.

Tristan știa prea bine asta. Îl obligase pe Sebastian să se însoare cu Mary.

– După cum am zis, nu vreau să mă căsătoresc cu ea.

– Nici nu trebuie, însă credeam că te străduiești să te asiguri că nici Chetwyn și nici un alt lord nu o vor face.

Tristan ținea prea mult la ea ca să o rănească astfel: să atragă asupra ei disprețul public și să nu se însoare cu ea. Însă lucrurile se dovediseră chiar bune pentru Sebastian și Mary. Anne va fi mereu acolo, așteptându-l. Iar el poate chiar va începe să se gândească cu nerăbdare la întoarcerile în Anglia.

Sugestia începea să aibă sens. Tristan o dorea. Și nu își refuzase nimic din ceea ce-și dorise. Știa că și ea îl dorea. Ar fi fost nedrept ca ea să se mărite cu Chetwyn, când tânjea după altul. Îi făcea lui Chetwyn o favoare.

Și ei, ca să fie sincer. Doar că trebuia să își dea și ea seama de asta.

Capitolul 22

În cele din urmă, Chetwyn îi trimise el însuși invitația lui Keswick. Anne presupuse că fusese puțin rebel sau poate dorea ca ea să îl considere un bărbat adevărat.

– Doamnele au tendința să prefere domnii cu coloană vertebrală, glumise el în timpul uneia dintre ieșirile lor în parc.

Astfel își dădu seama că se străduia să o impresioneze, să îi facă curte într-un mod mai evident, pentru a emite pretenții asupra ei.

– Tu și Chetwyn sunteți subiectul preferat de discuție, îi spuse Sarah, în timp ce stăteau într-un colț al sălii de bal în reședința lui Chetwyn. Chiar îmi place de el.

– La fel și familiei mele.

Tatăl și frații ei nu puteau fi mai fericiți cu toată atenția cu care o copleșea Chetwyn. Îl ridicau în slăvi de câte ori se întâlneau cu ea pe coridoarele casei lor. I se părea că trăiește într-o operă. Însă nu putea să îi învinuiască.

El era asemenea lor. Merseseră la aceleași școli, aparțineau acelorași cluburi, aveau aceleași interese. Nu săriseră în ape pline de rechini ca să salveze un copil.

Călătorise în Europa și Egipt. Dorea să vadă și America într-o zi, poate după căsătorie. În ultima vreme vorbea des de un viitor care includea o femeie, iar ea știa că femeia la care se gândea era ea. Încerca să își imagineze un viitor alături de Chetwyn. Însă părea să nu poată vedea dincolo de parcuri, baluri și teatru.

Ar fi vrut să privească în ochii lui și să își dorească să o sărute. Ar fi dorit să se înfierbânte doar la ideea că o va atinge.

- Tu îl plăci? întrebă Sarah.

- Da, e un om plăcut. De fapt mai mult decât plăcut. Mă face să zâmbesc.

- Însă te face să și râzi?

Ea se întoarse spre draga ei prietenă.

- Ce întrebare e asta?

- Sunt sigură că una ciudată, însă am descoperit că trebuie să râzi ca să fii cu adevărat fericită. Fayrehaven mă face să râd din când în când.

- Sunt sigură că am râs cu Chetwyn.

Cu toate că nu își amintea nici măcar un moment când o făcuse. Nu chiar. Un hohot mic de râs ici și colo, își zise ea. Oare era nedreaptă față de el că dorea mai mult?

- Dar Lord Tristan? L-ai mai văzut în ultimul timp?

- Nu. I-am spus că nu mai putem continua ca până acum. Cred că a înțeles.

Mai mult decât și-ar fi dorit ea, ca să spună drept. Nu dorise să spună că nu mai voia să îl vadă niciodată. Ci doar că nu mai dorea rolul de amantă sau iubită.

- Și cum a fost? întrebă Sarah.

- Poftim?

- Cum a fost până acum?

- O, ne întâlneam din când în când, știind mereu că nu era ceva permanent. Un vânt bun îl va trimite înapoi pe mare.

- Ți-e dor de el?

Foarte dor, însă se străduia să nu se gândească la asta, căci ar fi fost copleșită de disperare. În acel sezon avea să îi facă pe plac tatălui ei și să își găsească soț.

— Abia dacă m-am mai gândit la el.

— Mincinoaso. Eu sunt căsătorită și tot m-am gândit la el.

E un specimen remarcabil.

— Sarah, nu mă ajuți deloc.

— Iartă-mă. Este minunat ceea ce fac Chetwyn și mama lui pentru soldați.

O schimbare de subiect, slavă Domnului.

— Da, sunt foarte generoși.

Ea bănuia că acela avea să fie doar începutul eforturilor lui Chetwyn. Avea în el o bunătate care îl făcea să protejeze și să ofere adăpost. Ar fi fost un soț excelent. Și dacă va fi al ei, se va strădui la rândul ei să fie o soție excepțională. Însă se întreba de ce era nevoie să se străduiască... N-ar fi trebuit să vină natural?

Orchestra cântă un acord, în încăpere se lasă tăcerea și, susținută de fiul ei, Lady Chetwyn urcă pe o platformă. Părul ei albise complet de la moartea fiului ei mai tânăr. Se auziră câteva murmure, iar ea bătu din palme. Când se lasă din nou liniștea, spuse:

— După cum știm cu toții, să avem grijă de soldații noștri este o misiune care mie îmi este foarte apropiată și dragă. Este nevoie de fonduri pentru a ne asigura că aceia care încă nu sunt capabili să muncească sunt îngrijiți. Le datorăm un acoperiș, hrană și căldură. Le datorăm recunoștință veșnică pentru că s-au dus acolo unde noi nu am îndrăznit. Sper că nu găsiți ofensator modul în care dorim să începem acest bal. Gândiți-vă că o facem cu cele mai bune intenții. Doamnele necăsătorite sunt rugate să vină în față.

— Adică și tu, spuse Sarah, înghiontind cu evantaiul umărul lui Anne.

— Știi despre ce e vorba? întrebă ea.

— Nu. Însă tu ar trebui să știi. Tu ești cea care petrece timp cu Chetwyn.

— Însă a ținut secrete planurile.

Atunci el privi spre ea, îi făcu cu ochiul și îi făcu un semn cu capul către platformă. Avea senzația ciudată că n-o să-i placă asta.

— Gata. Acum du-te, insistă Sarah.

Anne se îndreptă către locul unde stăteau celelalte doamne, zâmbind și chicotind.

– Știi ce au plănuit? șopti una dintre doamne.

Anne scutură din cap.

– Am auzit că o să fie ceva scandalos, adăuga altcineva cu o voce scăzută.

Anne nu asociase niciodată cuvântul „scandal” cu Chetwyn.

– Primul dans cu fiecare dintre aceste doamne îi va fi oferit celui care licitează cel mai mult, anunță marchiza.

Vreo două doamne scoaseră un țipăt. Anne și-ar fi dorit să fi rămas cu Sarah, până când văzu că Chetwyn părea chiar mulțumit de el însuși, legănându-se pe călcâie, fără să își ia privirea de la ea, cu gura arcuită într-un zâmbet blând. Începea să bănuiască că acel mic spectacol era în egală măsură și pentru ca el să o ceară pe ea, nu doar ca să strângă fondurile necesare pentru un azil pentru soldați. Se așteptase la un astfel de moment. Însă pur și simplu nu anticipase că va fi atât de public. Cu toate acestea, era hotărâtă să iasă cu bine din el.

Pe măsură ce fiecare doamnă apărea pe podium, rezultatul era o îmbujorare maximă și doar câteva oferte de licitație, căci ceilalți nu prea erau încântați de idee. Până atunci, Lady Teresa primise cea mai mare ofertă: douăzeci și cinci de lire.

Numele lui Anne fu al patrulea strigat de Lady Chetwyn. Roșie ca para focului, păși pe podium și încercă să nu se simtă atât de neliniștită cu toată atenția îndreptată asupra ei. Desigur, tatăl ei nu era acolo în acea noapte, însă îl zări pe Jameson care rânjea cu gura până la urechi și îl înghiontea pe Chetwyn, fără îndoială încurajându-l. Brusc înțelese cum aveau să meargă lucrurile. Va fi logodită până la sfârșitul sezonului, și căsătorită până la sfârșitul anului. Nu va mai fi niciodată singură. Și asta își dorea ea.

– Domnilor, Lady Anne Hayworth. Care dintre dumneavoastră își va câștiga prin licitație dreptul de a valsa primul cu această doamnă încântătoare în seara asta?

În timp ce vorbea, Lady Chetwyn îi zâmbea fiului ei. Anne îl văzu ridicând două degete.

– Cincizeci de lire.

Se auziră câteva murmure de uimire. Zâmbetul mamei sale se lărgi și mai mult, nu neapărat din cauza sumei exorbitante, cât

pentru faptul că spera ca asta să îi aducă și pe ceilalți domni în miezul lucrurilor. Sau poate pentru că fiul ei dăduse clar de înțeles că o aprecia pe Lady Anne Hayworth. Având în vedere unele propuse până atunci, nimeni nu va contesta...

— O sută.

Anne simți cum i se taie răsuflarea când recunoscuse acea voce. Ce căuta acolo? Sigur nu îl invitase Chetwyn, însă mulțimea se dădu în lături, scoțându-l la iveală pe Tristan, care stătea rezemat cu nepăsare de o coloană din marmură albă. Cu toate că era îmbrăcat ca un gentleman, în seara aceea părea mai aspru, mai periculos. Și, dacă asta era posibil, devenise și mai demonic de frumos în cele două săptămâni de când îl văzuse ultima oară. Începuse să creadă că plecase din Anglia și se hotărâse să nu jelească momentul, ci să își vadă de propria viață. Și totuși, iată-l.

Gura lui Anne era atât de uscată, încât avea senzația că înghițise rumeguș.

— O sută cincizeci, răspunse Chetwyn.

— Două sute.

Murmurele uimite umplură sala. Cineva bătu din palme. Jameson părea gata să comită o crimă. Falca lui Chetwyn se încordă.

— Două sute cincizeci.

Ea privi spre Tristan și încercă să îi transmită cu ochi rugători: „Te rog, nu mai licita. Lasă-l pe Chetwyn să aibă acest moment”. Însă ori nu-i putea citi privirea, ori nu-i păsa.

— Cinci.

— Două sute șaiszeci, anunță Chetwyn.

— Domnule, îmi cer scuze dacă nu m-am făcut înțeles, spuse Tristan, cu vocea răsunându-i în toată încăperea. Anne bănuia că acel ton se datora felului în care vorbea cu ceilalți în timpul furtunilor. Nu licitam două sute cincizeci și cinci, ci cinci sute.

„Oprește-te aici, Doamne Dumnezeule, oprește-te aici.” Îl văzu pe Chetwyn șovăind, apoi păru convins.

— Șase sute.

— O mie, răspunse Tristan fără să stea pe gânduri.

Nu era un bărbat obișnuit să piardă, iar ea știa că nu avea de gând să o facă nici acolo. Chetwyn acceptă licitația dând ușor din cap și făcând un pas în spate. Inima lui Anne era lângă el. Ar fi vrut

să sară de pe platformă, să alerge spre el și să îl asigure că totul era în ordine. Că era a lui. Însă datoria o obligă să rămână acolo și să îndure umilința de a avea toate privirile bănuitoare îndreptate spre ea. Întâi petrecerea din grădină, acum asta. Reputația ei avea să fie cel mai probabil distrusă.

– Ei bine, domnule, spuse Lady Chetwyn cu un zâmbet slab, ați înțeles cu siguranță care a fost scopul, iar generozitatea dumneavoastră e foarte apreciată. Acum o avem pe Lady Hermione.

Dacă privirile ar fi putut ucide, căutătura pe care i-o aruncă Lady Hermione lui Anne când trecură una pe lângă cealaltă ar fi trimis-o cu siguranță în mormânt.

Din câțiva pași mari, Tristan străbătu distanța care îi despărțea și îi oferă lui Anne brațul lui când coborî de pe platformă. Stânjeneala pe care o simțea față de Chetwyn o făcu să îl ignore. Se duse către un loc liber de lângă perete ca să aștepte sfârșitul licitației și muzica. Tristan o urmă.

– Ai căutat să-l umilești, spuse ea, pe un ton coborât și aspru.

– Te asigur că nu asta a fost intenția mea. Eu doar doream să dansez cu tine.

– O mie de lire?

– Pentru o cauză nobilă. Doar nu mă poți învinui pentru asta.

Poate că nu. Asta dacă ar fi fost convinsă că intențiile lui erau onorabile, nu doar un mijloc de a obține ceva ce-și dorea. Ce bine ar fi fost dacă Chetwyn n-ar fi părut atât de dezamăgit, de înfrânt.

– Nu poți avea întotdeauna ce vrei, mai ales când îi rănești pe ceilalți, îl certă ea.

– Crede-mă, prințesă, mi-am petrecut o bună parte din viață neavând ce îmi doream. Dacă pot să iau, atunci iau. În plus, e vorba doar de un dans. El îl poate avea pe următorul, și nu îl va costa nici un sfaț.

Ea privi cum Jameson o însoțea pe Lady Hermione la coborârea de pe platformă. Deci fratele ei licitase pentru ea. Se întrebă cât. Cu siguranță nu suma exorbitantă de o mie de lire.

– Am crezut că ai înțeles că scopul meu în acest sezon este să îmi găsesc un soț.

– Motiv pentru care am stat departe, însă, la naiba, mi-a fost dor de tine.

Ea ar fi putut să jure că simțise dorul în vocea lui, un dor care l-ar fi oglindit pe al ei dacă ar fi rostit aceleași cuvinte. Și ei îi fusese dor de el. Foarte dor. Dar să recunoască asta nu ar fi făcut altceva decât să prelungească o despărțire inevitabilă.

– Nu știam că ai fost invitat.

– Fratele meu și soția lui au fost. Eu m-am ținut după ei. Există reguli care să îmi spună că nu am voie?

Chetwyn își dorea fără îndoială în acel moment să fi fost mai exact în textul invitației. Și era recunoscătoare că, în cele din urmă, el fusese cel care o adresase. Altfel poate ar fi rămas cu impresia că ea fusese cea care îl invitase pe Tristan.

– Am crezut că poate ai plecat din Anglia.

– Nu încă. Zâmbi larg. După cum se vede.

– Tristan, ce cauți aici?

– Ți-am spus. Mi-a fost dor de tine. Am vrut să dansez cu tine.

– Trebuia să atragi atât de mult atenția?

– Plec dacă asta vrei, iar el poate să aibă afurisitul de dans.

– Azilul ar putea folosi cele o mie de lire.

– Oricum le plătesc. Îmi onorez datoriile. Spune-mi să plec și plec.

Ea închise ochii și trase adânc aer în piept. Apoi îi redeschise și îl văzu privind-o. Privirea lui coborî pe buzele ei, apoi se ridică din nou spre ochii ei. Văzu dorința din ei, care era la fel de mare ca și a ei. Ce se întâmpla cu ea?

– Cred că ar trebui să mă simt flatată că ești în stare să plătești atât de mult pentru un singur vals cu mine.

– Cele mai multe femei ar fi, cred. Însă am învățat destul de repede că tu nu ești precum cele mai multe femei.

– Se uită lumea la noi.

– Poate pentru că începe muzica. Își întinse brațul. Te duc pe ringul de dans sau la Chetwyn?

– La Chetwyn.

Ea văzu scânteia de iritare de dinainte ca orice emoție să se șteargă de pe chipul lui.

– Cum vrei.

Ea își lăsă mâna pe brațul lui, iar el se întoarse cu spatele la ringul de dans, către colțul în care Chetwyn vorbea cu mama lui. Chiar avea s-o facă. O va conduce la un alt bărbat.

– Pe ringul de dans, lua-te-ar naiba, șopti ea.

În timp ce se roteau printre alte cupluri, el spuse:

– Recunoaște că și ție ți-a fost dor de mine.

N-ar fi trebuit, dar o făcu.

– Foarte tare.

El rânji, iar ochii lui îi promiteau că nu va mai fi singură în acea noapte.

– Nu fi prea încrezut. Asta doar dovedește cât de dificilă e o relație cu tine.

– Însă nu merită din plin când suntem împreună?

Ea râse ușor.

– O, ești arogant.

– Doar dacă aș pretinde să fac ceea ce nu sunt în stare să fac.

Ce vezi la el?

– La cine? La Chetwyn?

El dădu din cap.

– Mie mi se pare destul de anost.

– Nu îl cunoști. E un bărbat cu multe fețe. Acum se străduiește să îi ajute pe cei mai puțin norocoși.

– Deci e un sfânt, nu?

– Nu îl ironiza. Cel puțin încearcă să facă ceva măreț.

– Admiri asta.

– Da. Chiar foarte mult.

– Trebuie să discutăm mai pe îndelete despre asta. Te aștept în grădina după trei dansuri.

Ea privi în jur și își văzu fratele dansând cu Lady Hermione. Amândoi îi priveau pe ea și pe Tristan, nu se uitau unul la celălalt. Era surprinsă că nu se loveau de ceilalți.

– Acum că frații mei știu că ești aici, îmi vor urmări fiecare mișcare.

– Atunci o să mă asigur că mă văd plecând pe ușa din față.

– Ești foarte bun la jocurile astea. Nici nu vreau să mă gândesc cât de des le-ai făcut până acum.

– Pentru mine nu ești un joc.

– Atunci ce sunt, Tristan?

– Să mă ia naiba dacă știu. Știu doar că am o dorință disperată să fiu pe mare, însă vasul meu a rămas în port, iar eu sunt unde nu mi-aș dori să fiu.

Ea nu își putu stăpâni un zâmbet.

– Pari groaznic de nefericit din pricina asta.

– Chiar dezgustat. Sunt obișnuit să merg unde vreau și când vreau. Și totuși, iată-mă, foarte nehotărât. Așa că vino în grădină. Sau preferi să mă cațăr la fereastra ta?

Ambele, își spuse ea. Ce naiba se întâmpla cu ea? Să își prelungească timpul petrecut cu el nu făcea decât să o rănească. Și totuși, se auzi spunând:

– Al treilea dans după acesta.

Tristan era în hol și se îndrepta spre ușă când auzi:

– De ce ai licitat pentru ea, și nu pentru mine?

Se opri brusc și se întoarse, cu un oftat adânc.

– Hermione.

Dezamăgirea din ochii ei era suficientă cât să îl facă să regrete că nu era bărbatul care își dorea ea să fie.

– Ți-am trimis vorbă despre ce se întâmpla la bal doar pentru că am vrut să vii și să licitezi pentru mine. Lady Chetwyn îi spusese mamei ce avea de gând să facă.

Iar el venise sperând că Anne va fi acolo. Nu neapărat ca să o ia el, ci ca să se asigure că nimeni altcineva nu o făcea. Fusese motivul pentru care rămăsese neobservat până când se asigurase că era și ea acolo. Dacă n-ar fi fost, ar fi plecat pe nevăzute.

– Lord Jameson a licitat pentru tine.

– Treizeci de lire. Nu o mie. O mie pentru ea? De ce?

Asta era problema de fapt, nu? Era o întrebare la care nu putea să răspundă, nici măcar lui însuși. Ea făcu un pas mai aproape de el, cu ochii plini de lacrimi.

– Te iubesc.

– Nu poți să mă iubești, Hermione. Nu mă cunoști.

– Aș face orice pentru tine.

„Atunci, dă-mi pace.“

– Atunci găsește-ți fericirea alături de altcineva. Eu o să plec curând, și Dumnezeu știe când mă voi întoarce. Ai avea o mulțime de nopți singuratice, draga mea.

De ce folosea acel argument cu ea, însă îi respingea importanța atunci când îl menționa Anne?

– Nu îmi pasă. O să te aștept credincioasă așa cum am făcut în acești doi ani.

– Hermione, nu vreau să te rănesc. Ești o fată încântătoare, dar nu ești pentru mine.

– Dar Lady Anne e? Nu înțeleg. Nici măcar nu e drăguță.

– Nu e drăguță? E cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

– Are nasul prea mic și buzele prea groase.

El chicoti și scutură din cap.

– Întoarce-te la bal, draga mea, și pune ochii pe altcineva. Pe Lord Jameson, dacă ești deșteaptă. Însă eu nu sunt pentru tine.

În loc să continue să se certe cu ea, se întoarce și ieși din casă. Nu voia să fie crud, însă nu se putea gândi la alt mod de a se face înțeles.

El nu spusese în ce grădină să se întâlnească, însă Anne era destul de sigură că era cu atât mai bine, cu cât erau mai departe de casă. Nu se îndoia nici o clipă că Tristan o va găsi, indiferent unde se afla. Nu se gândea de ce simțea așa, sau de ce avea atâta încredere în el. Și nici nu dorea să recunoască nerăbdarea cu care aștepta acea mică aventură.

Cele două săptămâni care trecuseră de când îl văzuse ultima oară îi stârniseră un dor nebun de el. Faptul că dansaseră mai devreme, că se întâlnea cu el atunci, nu făcea decât să întțească flacăra pe care ea se străduia să o domolească. Trebuia să îi dea pace. Nu puteau să mai aibă vreo legătură. Pentru că asta făcea ca lucrurile să fie și mai dificile. Îi amenințau hotărârea de a merge mai departe. Îl lăsase în urmă pe Walter. Acum trebuia să îl lase în urmă pe Tristan.

Însă când un braț puternic îi cuprinse talia și o trase în umbra și mai întunecată a grădinii, când o gură o acoperi cu lăcomie pe a ei, când formele ei se lipiră de contururile acelea aspre și familiare, ea se lăsă în voia lui fără să protesteze. Era minunat să fie înconjurată de parfumul lui unic, să îi simtă pe limbă gustul, să îi simtă mâinile mângâindu-i umerii, prinzându-i sânii, să îi audă gemetele împletindu-se cu oftatul ei.

— La naiba, mi-a fost dor de tine, șopti el aspru, în timp ce îți plimba buzele peste gâtul ei, apoi mai jos, unde sânii ei așteptau buzele lui îndrăznețe.

Trupul ei fu copleșit de căldură și simți cum o lăsau genunchii. De ce avea atât de puțin control asupra propriei persoane când era el prin preajmă? De ce trebuia să tânjească după ceva ce nu putea avea niciodată în întregime? Nu voia să-și refuze astfel de momente de pasiune, însă ar fi fost mult prea puține și mult mai îndepărtate unul de altul. Singurătatea era o tovarășă amară. Nu putea să o țină în brațe în nopțile reci. Nu o alina când era tristă. Nu sărbătorea împreună cu ea clipele demne de amintire.

Tristan părăsise sala de bal, iar Chetwyn îi luase locul: vorbise cu ea, dansase cu ea, îi adusese răcoritoare. Avea să fie acolo până va pleca și ea. Asta însemna să fii acasă. Ceea ce conta cu adevărat era că el va fi întotdeauna aproape de ea. Nu era nevoită să stea undeva și să se întrebe unde era. Va ști întotdeauna. Nu se va îngrijora că s-ar fi putut bate cu vreun tâlhar sau să se lupte cu vreo furtună care i-ar fi putut distruge vasul. Cu Tristan, și-ar petrece întreaga viață în nesiguranță.

Făcuse asta o dată cu Walter. Știa ce povară însemna pentru ea să nu știe niciodată. O îmbătrânea. Îi ucidea spiritul. O lăsa într-o jale permanentă.

— Chetwyn îmi face curte din ce în ce mai insistent.

Tristan rămase nemișcat, cu gura lipită de gâtul ei, cu o mână pe spatele ei și cu cealaltă pe un sân de-al ei. Ea simțea umflătura din pantalonii lui apăsându-se pe abdomenul ei. Îi ascultă respirația aspră în tăcerea nopții.

— Te măriți cu el? întrebă el sec.

— Poate, dacă mă cere. Nu știu.

— Însă putem avea noaptea asta.

— Nu. Pentru că m-am hotărât ce să fac, nu ar fi drept față de el să mă abat de la calea asta. Nici măcar pentru o altă noapte cu tine.

Cu toate că el doar îi dădu drumul, ea se clătină în spate. Nu-și dăduse seama cât de mult se sprijinise de el.

— Și totuși, ești aici cu mine, în grădină.

— Ca să îți explic...

El o prinse de talie, o trase din nou lângă el și îi acapără gura cu o siguranță de ceasornic. Auzi un geamăt și își dădu seama că ea îl scosese, în clipa în care limba ei o întâlnise pe a lui. Brațele ei erau petrecute pe după gâtul lui, degetele ei se desfătau în părul lui, iar trupul ei se străduia să se apropie chiar și mai mult de el.

– Nu îmi poți rezista, spuse el.

Vocea lui avea un ton triumfător care o făcu să se îndepărteze de el. Bădăran arogant. El era slăbiciunea ei. Ar fi vrut să țipe. Să îl lovească în piept cu pumnii. Să îi spună că avea puterea să o distrugă.

– Nu pot să neg că între noi există atracție și că te pricepi foarte bine când vine vorba de oferit plăcere, însă viitorul meu este alături de Chetwyn.

– Dă-mi doar seara asta, Anne. Dă-ne seara asta. Pe vas.

Cu toate că știa care ar fi trebuit să fie răspunsul ei, ea cedă în fața a ceea ce dorea să fi fost.

– După ce mă duce fratele meu acasă, vin la grajduri. Dacă ești acolo...

– Voi fi acolo.

Capitolul 23

Nu rămăseseră în port. Tristan dăduse ordin ca vasul să plece pe mare. Nu departe. Doar cât să lase vântul să se joace prin părul lui Anne în timp ce ea stătea pe punte, doar cât să se vadă toate stelele. Doar cât să audă ea o balenă în depărtare.

Anne nu putea să nege că înțelegea de ce lui îi plăcea atât de mult marea, însă nu dorea să își petreacă întreaga viață concurând cu o amantă care întotdeauna avea să ocupe primul loc în inima lui. Și nici nu putea să îl învinuiască de faptul că o dorea, din moment ce întotdeauna fusese acolo pentru el. Când avusese nevoie de un loc unde să se ascundă, îi oferise adăpost.

Tristan stătea în spatele ei, ținând-o în brațe în timp ce vasul se legăna blând, cu velele strânse până aveau să fie gata să se întoarcă la țarm.

- Înțeleg de ce îți place aici, spuse ea încet.
- Cred că și ție îți place la fel de mult.
- Eu doar apreciez momentul. E cu totul altceva.
- Niciodată nu am împărtășit nimic din toate astea cu vreo altă femeie.

Ea se răsuci în brațele lui până ajunse să îl privească.

- Iar eu am împărtășit cu tine mult mai mult decât am făcut-o vreodată cu cineva.

- Ai regrete?

- Absolut nici unul.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută cu toată foamea, dorința... și da, chiar și dragostea, pe care le simțea pentru el. Nu avea să rostească vreodată cuvintele care ar fi putut să îl facă să rămână lângă ea, căci ținea prea mult la el ca să îi refuze marea. Sau poate se temea că dragostea ei nu va fi de ajuns cât să-l țină lângă ea.

Nu conta. Ceea ce simțea nu trebuia mărturisit sau analizat. Vor avea noaptea aceea, apoi ea va pune totul la păstrare.

Cu ea cuibărită la pieptul lui, se duseră în cabina lui. Nu era ce și-ar fi dorit ea să fie un cămin, însă era căminul lui. Și era fericită că o adusese din nou acolo.

Apoi nu mai avu timp să se gândească la nimic, căci gura lui o acaparase pe a ei, iar mâinile lui îi scoteau rapid hainele. Anne era la fel de nerăbdătoare, fericită că venise după ea doar în cizme, cămașă și pantaloni. Avea să-l dezbrace într-o clipită.

- Nu porți corset, spuse el, în timp ce îi trase rochia în jos.

- Nu.

- Ce fată ascultătoare.

- Dacă îndrăznești să mă mângâi pe cap...

- Nu pe cap am de gând să te mângâi.

Ea râse și amândoi își lăsară hainele pe podea, apoi se prăbușiră pe pat. Ea n-ar fi dorit să recunoască, însă nu dormea nici pe departe la fel de bine atunci când nu era cuibărită lângă el. Poate pentru că doar atunci când era cu el adormea cu adevărat împlinită.

Ar fi vrut să facă dragoste încet, pe îndelete, însă fuseseră despărțiți prea mult timp pentru a se opri la mângâieri blânde. Era ca și când nu se mai puteau sătura unul de celălalt.

Limba lui se învârtea și dansa cu a ei. Arcuindu-se lângă el, ea își trecu mâinile peste pielea atât de familiară. Nici măcar nu voia să se gândească la cât de firesc i se părea să îi simtă trupul peste al ei. Dorea să se piardă în senzațiile pe care el le trezea la viață.

Fiecare părticică mângâiată din ea plângea când el trecea mai departe, însă nu lăsa nimic neatins. Din creștetul capului până în vârful picioarelor, mângâia, și gusta, și săruta.

Iar ea făcu la fel, cu o îndrăzneală care o ului. Era al ei, complet și absolut. Sau cel puțin în noaptea aceea. În cele din urmă, avea să plece departe, iar ea îl va lăsa să se depărteze fără să plângă sau să îi facă vreo scenă. Va fi recunoscătoare pentru ce avuseseră în noaptea aceea.

Apoi va deveni o doamnă cum se cuvine. Însă în noaptea aceea era hotărâtă să fie foarte necuviincioasă.

Îi împinse pieptul, își ridică șoldurile și îl întoarse pe spate.

– E rândul meu, șopti ea.

– Cum adică? întrebă el, respirând greoi.

– O să vezi.

El își trecu degetele prin părul ei și o trase spre el să o sărute. Iar ea îl lăsă, îl lăsă să mai aibă controlul o clipă. Ca și când ar fi avut de ales. Îl plăceau prea mult săruturile lui ca să renunțe prea ușor la unul, așa că îl încălecă și se lăsă în voia lui, îi lăsă gura să caute și să cucerească. Însă când el se opri să respire, alunecă în jos, sărutându-i gâtul, gustând roua sărată care începuse deja să îi acopere pielea.

Ea se lăsă și mai jos, trecându-și limba peste pieptul lui.

– Draga mea, unde te duci?

Ea ridică privirea spre el.

– Într-o aventură.

Tristan privi lung la căldura din ochii ei și rămase uluit că nu luase foc. Cu toate că se simțea suficient de fierbinte cât să facă asta și fără ajutorul ei.

O dorise de la bun început, însă nimic nu îl pregătise pentru nerăbdarea și dorința care îl stăpâneau în acea noapte. Poate pentru că știa ce avea ea de oferit, poate pentru că i se refuzase

atât de mult timp... Sau poate pentru că era ultima dată când o mai avea.

Hotărâse ca aceea să fie ultima lor întâlnire, și ura acel gând aproape la fel de mult pe cât ura ideea de a rămâne în Anglia. De a fi legat de uscat.

Rămăsese surprins că ea nu se împotriviise când scosese vasul în larg. Chiar avusese de gând să ridice pânzele definitiv în noaptea aceea și să o țină lângă el până termina cu ea. Poate ea credea că nu dorea să vadă lumea, însă o voia. Cum să nu vrea? Mai ales când asta însemna să fie în brațele lui în fiecare noapte.

Însă, la naiba, avea încredere în el. Îl credea un om mai bun decât era de fapt, un bărbat care își ținea promisiunile chiar și atunci când acestea nu erau în avantajul lui. Sperase că felul scandalos în care licitase pentru ea în noaptea aceea va stârni suficiente bârfe cât să îl descurajeze pe Chetwyn, însă atunci își dădea seama cât de egoist fusese. Nu o putea ține legată de el pentru totdeauna. Era un ticălos să îi refuze șansa la viața pe care și-o dorea ea.

Și totuși ea părea să nu priceapă cât de ticălos era, pentru că, așezată între picioarele lui, coborî chiar și mai jos. El își ținu răsufierea, cu pumnii strânși pe așternut.

– Anne, gemu el.

Ea ridică din nou ochii, iar el zări triumful din ei. Apoi îi aruncă o privire languroasă și își coborî gura... El zvâcni când se simți cuprins de fierbințeala gurii ei.

– Hristoase!

Își trecu o mână prin părul ei, iar cu cealaltă rămase sprijinit de pat. Își apăsă capul pe pernă și o privi cum țesea vraja. Un singur lucru îl făcea să se simtă mai bine, și acela era să fie îngropat adânc în ea. Îi venea să o imploră să nu facă asta niciodată cu alt bărbat. Ar fi înnebunit să și-o imagineze cu altul.

La dracu', ar trebui să dea ordin să ridice pânzele. Să pornească spre capătul celălalt al lumii. Să o păstreze cu el... Însă ea l-ar urî, iar gura ei dulce nu ar mai face niciodată lucrurile acelea obraznice.

Se simți copleșit de plăcere și durere. Plăcerea era stârnită de mișcările ei energice, iar durerea venea de la gândul că nu merita

cea ce era ea dispusă să-i ofere. Dorise să îi strice viitorul cu alt bărbat. Iar acum știa că trebuia să renunțe la ea.

– Anne.

Se aplecă și o ridică până când ea ajunsese călare pe șoldurile lui. O pătrunse, apoi o trase în jos să o sărute. I se păru că își simte propriul gust pe buzele ei. Nimeni nu îi oferise vreodată la fel de mult ca ea. Într-un timp atât de scurt, îi oferise totul.

Ea se mișca de parcă însăși viața ei ar fi depins de asta. Iar el știa că a lui, cel puțin, chiar depindea. Ea se îndreptă de spate și își trecu palmele peste pieptul lui, în timp ce șoldurile i se mișcau în tandem cu ale lui. El îi cuprinse sânii, îi mângâie, îi frământă... Ea își lăsă capul pe spate. În jurul lor se auzeau gemete senzuale, apoi țipătul ei...

Trupul ei zvâcni în jurul lui, iar el se simți cuprins de o plăcere feroce, care îi sfâșie lumea, lăsându-l satisfăcut și distrus atunci când ea se prăbuși peste el. Nu știa de unde găsise suficientă putere încât să o ia în brațe și să o țină strâns. Ticălos egoist ce era, nu dorea să o mai lase vreodată să plece.

Însă, când o simți adormind, știi că minutele se scurgeau și curând, foarte curând, ea nu va mai fi în viața lui. Nu o va mai ține în brațe niciodată, nu se va mai bucura niciodată de ea. Parcursese o cale prea lungă ca să se mai poată întoarce din drum. Și, din păcate, acest drum nu o includea și pe ea.

În brațele lui Tristan, Anne stătea în picioare în umbrele întunecate ale grădinii. Nu își dădea seama de ce crezuse că el va naviga în altă direcție, care îi va duce departe de Anglia, nicidecum spre țărmurile sale. Și poate că ea nu s-ar fi împotrivit. Când era cu el, pierdută în acea ceață a plăcerii, părea să nu mai judece deloc.

Însă era acolo cu ea. Avea o mie de lucruri să îi spună. Și doar câteva contau cu adevărat.

– Gata, încheiem cu întâlnirile de miez de noapte. Fereastra camerei mele va fi încuiată. Și nu voi mai pune niciodată piciorul pe vasul tău. Însă, dacă apari la vreun bal, mă poți invita la dans.

– Poate chiar voi face asta. Și tot nu ne-am plimbat călare prin Hyde Park.

– Nu, nu am făcut-o.

Ea se lăsă pe spate și ridică privirea spre el. Și-ar fi dorit să stea până în zori, însă cu cât întârzia mai mult, cu atât sporeau șansele ca familia ei să descopere cât de necuviincioasă fusese.

– Noapte bună, Tristan.

Înainte ca el să mai apuce să spună ceva, se desprinsese de el și străbătu în grabă aleea grădinii. Nu voia să recunoască dezamăgirea care o copleșise pentru că el nu o trăsese înapoi în brațele lui.

Capitolul 24

Anne își amintea foarte bine cât de bucuroasă fusese atunci când Walter îi ceruse mâna. Când o făcu și Chetwyn, simți doar că tocmai o apucase pe un drum care nu era în întregime sigur. Însă așa cum stătea în salon, cu el într-un genunchi în fața ei și o privire îngrijorată în ochi, ca și când s-ar fi așteptat să îl respingă, ce putea spune, în afară de:

– Da, desigur, sunt onorată să îți devin soție.

„Onorată?” Doamne sfinte. Părea teribil de plictisitor și de lipsit de imaginație.

El îi duse mâinile la buzele lui calde, care curând aveau să fie apăsatate și pe alte părți ale trupului ei. Era sigură ca va fi plăcut și că va fi fericită.

– Azi m-ai făcut cel mai fericit bărbat din Londra.

– Și eu sunt la fel de încântată.

„Încântată?” Ce naiba avea?! Nu va mai fi niciodată singură. Trecuseră doar două zile de când îl văzuse ultima dată pe Tristan, iar gândurile ei se întorceau constant către el. Cu cât devenea mai repede soție, cu atât va avea și alte treburi care să o distragă.

Auzi ușa principală trântindu-se și îl văzu pe Jameson trecând furios prin fața ușii salonului.

– S-a întâmplat ceva, spuse ea.

„Un bărbat tocmai te-a cerut de soție, iar tu ești atentă la sosirea fratelui tău?” Își îndreptă atenția din nou către Chetwyn.

– Îmi pare rău. Am fost nepoliticoasă.

- Nu, nu te scuza. Pare să îl frământa ceva, nu? Să dăm și familiei tale veștile bune? Poate asta îi va schimba dispoziția.

- Da, absolut.

„Zâmbește“, își porunci ea. „Asta ți-ai dorit.“

Știa că deja vorbise cu tatăl ei, căci acesta fusese cel care venise în camera ei cu o jumătate de oră în urmă să o informeze că marchizul de Chetwyn dorea să îi vorbească. Bănuise despre ce anume, așa că se schimbase într-o rochie mov-deschis, pe care o păstra pentru ocazii speciale.

El o ajută să se ridice, își trecu brațul pe după al ei și îi bătu ușor mâna acolo unde se odihnea, pe cotul lui.

- N-aș vrea să așteptăm prea mult, spuse el.

- Nu văd nici un motiv pentru care am face-o. Cred că societatea va înțelege că o femeie care a petrecut ultimii doi ani în doliu este nerăbdătoare să își vadă de viața ei.

- Exact așa cred și eu. Ajunseră pe coridor. Știu că sunt lucruri de care trebuie să ne ocupăm. Rochie de mireasă, trusou, bineînțeles. Poate mâine ai putea să îmi spui ce dată ți-ar conveni.

- O să merg în vizită la Sarah în după-amiaza asta. Din moment ce a avut nunta nu demult, mă poate ajuta să stabilesc data.

- Minunat.

Oare conversația lor putea fi mai calmă de-atât? Ajunseră la biroul tatălui ei și auziră voci ridicate înăuntru.

- Jameson pare în formă, spuse încet Chetwyn.

- Într-adevăr.

- Poate ar trebui să așteptăm...

- Nu cred. Familiei mele i-ar prinde bine niște vești bune.

Servitorul deschise ușa. Intrară. Jameson, care se plimba agitat, se opri brusc. Tatăl ei stătea la birou, cu o căutătură urâtă. Ceilalți frați ai ei stăteau în picioare, fără să pară mai fericiți.

- E totul în regulă? întrebă Anne.

O întrebare prostească, pentru că era clar că era ceva în neregulă. Jameson părea că se pregătea să dea un pumn în perete sau, și mai rău, în fața cuiva. Acum nu mai era prea sigură că era momentul potrivit să dea veștile.

- Nu prea! se răsti Jameson. Este vorba de ticălosul acela, Lord Tristan.

Inima lui Anne bătu atât de tare în pieptul ei încât rămase surprinsă că nu îl dă rămă pe Chetwyn. Însă el se desprinsese de ea.

– Ce e cu el? întrebă ea.

Jameson se umflă ca un cocoș mânios. Îi aruncă lui Chetwyn o privire ca și când el ar fi fost cumva de vină.

– După balul de caritate... Lord Tristan Easton a luat-o pe Lady Hermione în secret de acolo. A petrecut noaptea cu ea. Iar ea s-a întors acasă cu părul răvășit și rochia sfâșiată. Acum refuză să se însoare cu ea. Când l-am înfruntat, a spus că ea minte.

„Chiar minte!“ Anne își stăpâni vorbele. O, Dumnezeule, nu putea să-i facă asta dragului de Chetwyn, care nu bănuia nimic.

– Păcat că tâlharii aceia pe care i-ai angajat n-au reușit să îl pună la locul lui, mârâi Stephan.

Ea simți cum îi fuge pământul de sub picioare și era cât pe ce să își piardă echilibrul.

– Tu i-ai angajat pe tâlharii care l-au atacat la docuri?

Jameson se îndreptă de spate.

– I-au transmis să stea departe de tine. Presupun că știi pentru că ți-a spus el.

Ea îl privi pe Chetwyn, văzu că o studia intens și se întrebă ce bănuia oare.

– Chetwyn, iartă-mă, șopti ea, apoi se întoarse către fratele pe care, brusc, îl displăcea profund. Nu a fost nevoie să îmi spună el. Eram acolo... la docuri... cu el, când cei patru l-au atacat.

– Hristoase! izbucni Edward, în timp ce ochii lui Stephan se măriră și Phillip rămase cu gura căscată.

Chipul tatălui ei se înroși puternic.

– Anne... începu Jameson, scrâșnind din dinți.

– Și te mai asigur, îl întrerupse ea, că după balul de caritate nu a fost cu Lady Hermione. A fost cu mine. Până în zori. Nu ți-a spus asta?

Cu o expresie îngrozită, Jameson scutură din cap, deschise gura, apoi o închise din nou.

– Deci, la urma urmei, e totuși un gentleman, dacă s-a străduit să îmi apere reputația.

– Dumnezeule mare, se răsti tatăl ei când, în sfârșit, își recăpătă glasul. Dar Chetwyn...

– Da, Chetwyn, spuse ea blând, întorcându-se spre el. Îmi pare atât de rău. Nu putem pur și simplu să ne prefacem că nu ai întrebat niciodată, iar eu nu am acceptat?

– Lord Tristan o să se căsătorească cu tine? întrebă Chetwyn. Ea râse, răspunzând ironic.

– Mă îndoiesc.

– La dracu', o va face! spuse Stephan.

„Nu“, își spuse ea, „la dracu', n-o va face“.

– Minte? se răsti Sebastian.

– Minte, repetă a treia oară Tristan.

Așezată pe un scaun lângă ei, Mary privi înfruntarea dintre cei doi frați.

– Te-am avertizat să ai grijă cu ea, altfel s-ar putea întâmpla așa ceva, spuse Sebastian.

Tristan râse și se lăsă pe spate în fotoliu.

– Nu sunt sigur câtă grijă în plus ar fi trebuit să am mai mult decât să nu plec de la bal cu ea. Nu am ce face dacă ea minte de îngheață apele.

– Dacă nu ai fost cu ea, atunci cu cine ai fost?

– Asta, frate, nu e treaba ta.

„Ah“, își spuse Mary. „Deci a fost cu cineva“, iar ea bănuie că cine fusese doamna.

– O să fie treaba întregii Londre...

– La dracu', nu e treaba nimănui. Însă dacă trebuie să știi, am fost pe vasul meu. Oamenii mei pot garanta pentru mine. După bal mă simțeam claustrofob și am ridicat puțin pânzele.

– Doar oamenii tăi pot garanta pentru tine?

Mary își ascunse surprinderea. Se părea că soțul ei înțelegea mai bine situația decât crezuse ea. Știa că era implicată altă doamnă.

– Doar oamenii mei.

– Mă îndoiesc că va însemna ceva cuvântul lor. Se va crede că i-ai mituit să mintă pentru tine. Lady Hermione vine dintr-o familie foarte puternică. Asta ca să nu mai vorbim că sunt mult mai bine văzuți decât noi.

– Voi vorbi cu ea.

– Nu sunt sigur că e o idee înțeleaptă.

– Nu mă însor cu ea.

– Nu sunt sigur că ai de ales.

– Am fost obligat o dată să fac ceva ce nu voiam. Va îngheța iadul până să se întâmple asta a doua oară.

Mary privi cum soțul ei păli.

– Nu aveam de ales. Trebuia să te scot din Anglia. Erai al doilea la rând la titlu.

– Nu te învinuiesc pe tine. Îl învinuiesc pe unchiul. Însă nu mă voi căsători cu Lady Hermione. Pot să vorbesc cu ea, sau pur și simplu să ridic pânzele în seara asta.

– Dacă pleci, nu te vei mai putea întoarce niciodată.

– Spune-mi, frate, la ce dracu' m-aș întoarce?

Mary privi cum Tristan ieși furios din cameră, iar soțul ei se lăsă într-un fotoliu. Ea crezuse că trecuse peste vina pe care o simțise față de ce se întâmplase cu toți acei ani în urmă, însă durerea era încă acolo. Și probabil avea să rămână pentru totdeauna, până când frații lui își vor fi găsit fericirea.

Ea se ridică, se duse la el, îngenunche în fața lui și îi luă mâinile într-ale sale.

– Nu mi-ai spus tu cândva că trebuie să îl lăsăm să își urmeze calea?

– Însă s-a pierdut, Mary, acum pot să văd asta. Și așa a fost de când avea paisprezece ani. Poate că, dacă se însoară cu femeiușca asta, o să se liniștească.

– Nu când iubește pe altcineva.

Sebastian o studie.

– Știi cine a fost cu el pe vas?

– Nu știu, însă am o idee.

– Atunci, de ce nu dă anunțul și nu se însoară cu ea?

– Pentru că, dragostea mea, așa cum nu vrea să fie obligat, bănuiesc că nici el nu vrea să o oblige pe ea.

– Nu are logică.

– O să găsească drumul.

El oftă.

– La paisprezece ani am crezut că o să ne fie ușor să ne intrăm iar în roluri. Ar fi trebuit să rămânem împreună.

– Ai luat cea mai bună decizie pe care ai fi putut-o lua atunci.

– Nu ai de gând să mă lași să mă simt vinovat?

- Nu. Vino sus să îți distrag atenția.

El se ridică, o ridică și pe ea în picioare și o sărută. Iar ea nu se sătura niciodată de săruturile lui, de...

O bătaie în ușă puse capăt preludiului lor. Majordomul intră și anunță:

- Alteță, Lord Blackwood și Lord Jameson doresc să vă vorbească.

- Ah. Sebastian schimbă o privire cu soția lui. Vrei să pariem că Lady Anne Hayworth a fost cu el pe vas?

Ea scutură din cap, zâmbind blând. Era cine bănuise ea de la bun început.

Tristan își spuse că, dată fiind situația, ar fi putut să apară la ușa din față. Frații ei nu ar fi fost fericiți să îl vadă, însă pentru că în acea după-amiază îl înfruntaseră acasă la Sebastian și îl informaseră că trebuia să se căsătorească cu sora lor, se aștepta să îl lase, cu jumătate de inimă, să vorbească cu ea în salon. Însă, de fapt, simțea nevoia să o vadă fără să știe nimeni.

Așa că stătea aplecat pe pervazul ferestrei ei, urmărind-o. Stătea pe o canapea în fața căminului. În ciuda vremii calde, în noaptea aceea în el ardea focul și se întrebă dacă faptul că dezvăluise secretul întâlnirilor lor o făcuse să înghețe. Însă ceea ce îl izbi cel mai tare fu singurătatea pe care o simțea venind dinspre ea. Cât de des vorbise despre nopțile singuratice care o așteptau dacă el rămânea în viața ei. Nu era prea sigur că, până în clipa aceea, înțelesese cu adevărat cât o costa să fie cu el.

Se strecură în cameră și se duse spre cămin. Ea abia dacă se mișcă. Doar ridică privirea spre ochii lui, în timp ce el se sprijini cu umărul de poliță.

- De ce le-ai spus că ai fost cu mine? întrebă el încet.

Scutură din cap, cu o expresie pierdută.

- Pentru că au crezut că ești un bărbat fără onoare. Minte, și totuși întreaga Londră ar fi crezut-o pe ea, nu pe tine. Presupun că tatăl și frații mei te-ai vizitat.

- Da.

- Și i-ai trimis la dracu'?

Ar fi vrut să o facă.

— Nu, le-am spus că mă însor cu tine dacă asta este ceea ce vrei tu.

Ea râse cu tristețe.

— Oare câte doamne sunt cerute de două ori într-o zi? Propunerea ta nu e la fel de fermecătoare ca a lui Chetwyn.

Se simți cuprins de un sentiment întunecat și posesiv.

— Te-a cerut?

— Da, chiar înainte să descoperim tot haosul stârnit de Lady Hermione.

— Ce i-ai spus?

— Am acceptat, apoi am fost nevoită să îmi cer iertare că nu am fost nici pe departe o doamnă.

Mâna începu să îl doară și își dădu seama că strângea polița atât de tare, încât aproape că îi ieșiseră încheieturile degetelor prin piele. Își slăbi strânsoarea.

— Ai vrut să te măriți cu el?

— Acum iese din discuție. Nu mă va avea. În plus, merită pe cineva fără pată.

— Însă ai vrut să te măriți cu el?

— Nu vreau să fiu singură. Am avut parte de doi ani de singurătate. Iar Chetwyn este bun și generos. Ar fi fost un soț exemplar. Cred că aș fi dus viață bună, însă... Îi zâmbi ușor și își îndreptă privirea spre mâna lui, care strângea din nou polița. Liniștește-te, n-o să mă mărit nici cu tine.

Într-un fel ciudat, cuvintele ei doar îi sporiră încordarea.

— De ce?

— Mă iubești?

— Chetwyn te iubește?

— Nu e vorba de asta. Se ridică în picioare și se duse lângă el, la foc. Acum vedea și mai clar tristețea din ochii ei. Ura acea tristețe. Viața ta e clar pe mare. A mea, aici. Dacă sunt necăsătorită, atunci sunt liberă să aleg.

— Să îți iei un iubit fără să te simți vinovată, spuse el, simțind cum fiecare cuvânt mușca din carnea lui.

— Mi-ai refuza alinarea pe care aș putea-o găsi cu altul?

El îi atinse obrazul, însă ea refuză să tacă.

— Îmi poți promite că tu nu vei găsi alinare cu alte femei când vei petrece luni în șir departe de casă...

Casa lui era marea. În cea mai mare parte a timpului avea să fie acolo.

– ... în locuri cu femei exotice? Nu vei fi tentat să mă înșeli? Ar fi jurămintele căsniciei noastre altceva decât o farsă?

– Și dacă rămâi însărcinată?

– Dacă nu voi fi cu tine, atunci nu va fi al tău, nu? Cine știe? Poate peste un timp o să cunosc un bărbat care îmi va ierta păcatele.

Între timp va fi singură, stând pe o canapea și privind flăcările din cămin. El își trecu degetul mare peste colțul gurii ei.

– Niciodată nu am avut de gând să te rănesc.

– Știu. Totuși, consecințele neintenționate sunt chiar neplăcute și trebuie să le facem față.

– Familia ta nu va fi prea fericită dacă nu mă însor cu tine.

Ea îi zâmbi trist.

– Nu vor fi prea fericiți nici dacă o faci. Nu te plac și cred că e păcat... că nu apreciază ce fel de om ești.

Un ticălos? Îi distrusese reputația. Nu-i putea oferi ce merita. Un cămin, un soț, copii. O viață fără singurătate. Însă aproape că transpira doar la gândul de a nu se mai întoarce pe mare. Poate dacă n-ar fi cunoscut niciodată altceva...

– Te vor da afară?

– Mă voi da singură. Încă mai am banii de la Walter. O să fiu o doamnă independentă. Îi mângâie obrazul. O să fiu bine, însă va trebui să renunți de tot la mine.

– Nu voi sta departe de Anglia o veșnicie.

– Însă când te întorci nu trebuie să mă cauți. Ar fi nedrept pentru amândoi să avem parte de uniri și despărțiri permanente. E prea greu, Tristan. E al naibii de greu.

– Nu plec până nu mă asigur că nu ești însărcinată.

– Nu sunt. În dimineața asta am avut sângerarea lunară. Altfel nu aș fi acceptat propunerea lui Chetwyn.

El nu înțelegea dezamăgirea care îl încercă la primirea asigurării ei că nu îi purta copilul. Nu-și dorea copii. În viața lui n-aveau loc copiii. Era fără opreliști, liber să facă tot ce dorea. Iar ceea ce dorea era să plece, să fie înapoi pe ape.

– Nu te voi uita niciodată, spuse el, aplecându-și gura pe a ei ca să o guste pentru ultima oară. Desigur, ea avea dreptate. Să plece

de lângă ea era unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată. Însă n-ar fi fost fericită pe vasul lui, iar el n-ar fi fost fericit în afara lui. Și nici n-ar fi fost fericită să stea așteptându-i întoarcerea. Indiferent cât de minunate ar fi fost întâlnirile lor, mereu rămânea ideea amară că se vor termina.

Cu ajutorul lui Rafe, Tristan reuși să afle că clubul preferat al lui Chetwyn era Salonul Dodger. Cu o scrisoare de recomandare din partea fratelui său, i se permise să intre pe acel tărâm sfânt al domnilor. Cu câteva monede în palma potrivită, îl găsi rapid pe Chetwyn în salonul pentru fumat, stând pe un fotoliu căptușit cu pluș, aproape de cămin. Fuma trabuc și sorbea coniac. Era încadrat de toți frații lui Anne. Fără îndoială, îl consolau. Tristan chiar era recunoscător pentru prezența lor acolo. Asta îl asigura că aveau să audă cu toții ce avea de spus.

Simțea ochii pironiți asupra lui, atenția îndreptată asupra lui. Mereu lăsase impresia că îi plăcea să fie în centrul atenției, însă adevărul era că detesta asta. Poate din cauză că unchiul său avusese toată atenția îndreptată asupra lui și a fraților lui. În timp ce tremura în turn, își dorise să fi fost invizibil, iar unchiul său să îl fi ignorat, să fi fost nesemnificativ. Poate acela era, în parte, motivul pentru care ura să fie în Londra, unde oamenii erau analizați și bârșiți din toate punctele de vedere. Lui Anne îi plăcea viața asta, iar el abia aștepta să o lase în urmă.

Când se apropie de ei, Tristan văzu cum frații lui Anne se ridicară amenințător în picioare, în timp ce Chetwyn se mulțumi să îl studieze cu o privire bănuitoare. I se părea că acel bărbat analiza în permanență, vedea lucruri pe care Tristan și-ar fi dorit să nu le fi văzut. Se opri în fața lui.

— Domnilor.

— Sper că n-ai fost să o vezi pe sora mea, spuse Jameson.

— De fapt, chiar de la ea vin.

— Ticălosule, mârâi unul dintre frații mai tineri, cu pumnii strânși.

Tristan îl ignoră.

— Chetwyn, m-am gândit că e bine să te anunț că nu mă voi căsători cu Anne, pentru că nu s-a întâmplat nimic între noi.

— Dar a spus că...

– Că a fost cu mine, îl întrerupse el pe Jameson. Da. Pe vasul meu. Pe punte, cu mirosul mării învăluind-o și vântul bătându-i prin păr. Am făcut tot posibilul să o conving că ar putea să petreacă timpul mult mai plăcut jos în cabina mea, însă a refuzat. Pur și simplu dorea să fie pe apă un pic. Spunea că acolo are mai puține griji. Vă dau cuvântul meu de gentleman că nu s-a întâmplat nimic necuviincios, cu atât mai puțin ceva care să o oblige să își petreacă restul vieții legată de un ticălos ca mine. Nu voi renunța la mare, nici măcar pentru ea. Ridică din umeri. Ceea ce ar face-o să se simtă foarte singură.

Chetwyn se ridică încet.

– Ai încercat să o seduci.

– Bineînțeles. Însă e croită dintr-un material mai rezistent, Anne a ta.

Aproape se înecă la ultimele două cuvinte.

– Cred că ar fi potrivit să continuăm discuția asta afară, spuse Jameson, cu o furie evidentă în ochi.

Tristan îl privi pe Chetwyn.

– Da, cred că da.

Conversația fu destul de scurtă, se rostiră doar câteva înjurături aspre în timp ce ploua cu pumni. Nu avea nici o îndoială că loviturile mai brutale veneau de la Jameson – nu de dragul lui Anne, ci al lui Lady Hermione.

Îl lăsară pe Tristan prăbușit la pământ, cu fața stâlcită și câteva coaste rupte. Gemu când Rafe îl întoarse ușor.

– Ți-a făcut plăcere să ne urmărești? întrebă el cu gura umflată, pipăind cu limba un dinte care se mișca.

– Nu la fel de mult pe cât am crezut. Cum de-ai știut că te vor lua la pumni?

– Asta aș fi făcut și eu dacă aș fi avut o soră, și un ticălos s-ar fi purtat cu ea așa cum m-am purtat eu cu Anne. Ajută-mă să mă ridic.

O, îl durea ca naiba, în timp ce se clătina încercând din răputeri să stea pe picioarele lui. Nu putea să stea perfect drept. Nu era sigur nici măcar că putea să meargă. Rafe se strecură pe sub brațul lui Tristan ca să îl susțină.

– Mi-au dat speranță.

Cu ochii pe jumătate închiși de la umflături, Tristan îl privi chiorăș pe fratele lui.

— Poftim?

— Globurile. Le colecționam pentru că îmi dădeau speranța că exista pe lume un loc mai bun decât cel în care mă aflam.

— Dar ai și unele noi. Încă le colecționezi.

Rafe nu răspunse, doar îl ajută pe Tristan să urce în trăsura care aștepta, iar Tristan nu se putu stăpâni să nu se întrebe dacă fratele lui încă era în căutarea unui loc mai bun. Îi trecu prin cap că el și Rafe nu erau prea diferiți, la urma urmei. Oare nu cumva acela era motivul pentru care dorea să rămână pe mare: să caute ceea ce pierduse?

Capitolul 25

Anne stătea în vestibulul somptuos, așteptând ca majordomul să îl informeze pe Tristan că avea un musafir. Reședința de la Londra era una demnă de un duce. Nu o vizitase niciodată, însă înțelegea că, în timpul unui bal ținut acolo, Tristan și frații lui își făcuseră scandaloasa întoarcere în societatea londoneză.

Anne nu avea obiceiul să tragă cu ochiul și, cu toate că știa că trebuia să aștepte acolo unde o lăsase majordomul, se trezi îndreptându-se spre un tablou ce înfățișa doi băieți, agățat deasupra unei mese pe care se aflau flori, la capătul vestibulului. Băieții nu aveau mai mult de doisprezece ani. Aveau aceeași înălțime, aceeași postură și aceleași trăsături, și totuși erau izbitor de diferiți. Stăteau cu spatele unul la celălalt, privind în față, unul foarte serios, iar celălalt cu o scânteie diavolească în ochi și o urmă de zâmbet poznaș.

— Poți să îi deosebești? întrebă o voce blândă.

Anne se întoarse și făcu o plecăciune.

— Excelență, mă iertați. Nu am vrut să-mi bag nasul....

— Nu fi prostută. Nu aș fi pus tabloul acolo dacă n-aș fi vrut să fie văzut. Purta o rochie verde-deschis, care îi făcea părul roșu, ridicat într-un coc pe creștet, să pară și mai vibrant. Însă ochii

ei ca smaraldul transmiteau o înțelepciune aspră. Am vrut ca oamenii care vin aici să îi vadă drept ceea ce erau și, poate, să înțeleagă cum i-a schimbat viața. O vreme am crezut că acel tablou fusese distrus, însă o servitoare l-a găsit de curând ascuns după niște mobilă într-un pod. L-am pus acolo doar de vreo două săptămâni. Însă mă îndepărtez de la subiect. Lady Anne, nu mi-ai răspuns la întrebare. Poți să îi deosebești?

Mușcându-și buza de jos, Anne privi din nou către tabloul care înfățișa tinerețea pierdută.

– Cel din stânga e Lord Tristan.

– Știi, doar puțini puteau vedea diferențele dintre ei. Eu nu am înțeles niciodată de ce. Mie mi se părea simplu, însă m-am gândit că poate asta se întâmpla pentru că întotdeauna l-am iubit pe Sebastian.

Anne întoarse brusc capul și întâlni privirea bănuitoare a ducesei. Ea nu îl iubea pe Tristan.

– Cred că artistul a reușit să surprindă natura jucăușă a lui Lord Tristan. Atâta tot.

– Avea ceva neastâmpărat în el. Ca să spun drept, încă are, însă nu la fel de nevinovat ca odinioară.

– Nu pățim cu toții la fel când ne maturizăm?

– Da, așa e. Înțeleg că ai venit să îl vezi pe Lord Tristan, însă din păcate nu e aici.

– Știți când se întoarce?

Ducesa scutură din cap.

– Au pornit în larg azi-noapte, din câte înțeleg. Soțul meu și-a luat rămas-bun de la ei la docuri.

– Înțeleg. Atunci ar putea fi ani.

– Presupun că da, așa e. O studie pe Anne, iar Anne se întrebă ce dezvăluia chipul ei. Mă însoțești la un ceai în grădină?

– Aș fi încântată.

Și poate, doar poate, o parte din melancolia ei va dispărea. În timp ce o urma pe ducesa prin casă până în grădină, își dorea ca ea și Sarah chiar să fi venit în vizită așa cum își propuseseră.

Anne se așeză la masa acoperită cu dantelă către care îi făcu semn ducesa. În timp ce sorbira din ceai, Anne privi în jur. Grădina era o mare de culori și parfumuri.

– Aveți un grădinar foarte talentat.

– L-am furat de la tatăl meu, însă despre trandafirii mei vrei, de fapt, să vorbim?

Anne își lăsa ceașca deoparte. Ducea așteptă cu răbdare, cu o expresie deschisă și îmbietoare. Anne își spuse că, în alt context, poate chiar ar fi fost prietene. Râse ușor.

– Nu știi sigur ce caut aici. Din câte înțeleg, Tristan a anunțat la clubul fratelui meu că relația noastră a fost una nevinovată. Ca să punem capăt oricăror bârfe, eu și Lord Chetwyn ne vom căsători peste două săptămâni. Am vrut doar să îi dau de veste că lucrurile sunt iar în ordine.

– Oare? întrebă ducesa.

Anne dădu din cap, căci nu putea da glas confirmării. Dacă totul era în ordine, de ce era atât de tristă?

– Are nevoie de mare... Lord Tristan.

– Nu sunt sigură că știe de ce are nevoie.

– Mi-a spus că l-ați salvat.

– N-aș fi prea sigură de asta. I-am ajutat pe el și pe frații lui să fugă, însă asta nu e același lucru cu salvarea, nu?

– Ați fost incredibil de curajoasă să faceți ceea ce ați făcut.

– Să descui o ușă? N-aș spune. Ei au fost mult mai viteji, să fugă călare în necunoscut.

Ea încerca să facă partea ei să pară ne semnificativă, însă Anne nu o considera așa. I se părea că toată lumea din acea familie încerca să nu ia prea în serios un eveniment care le schimbaseră tuturor viața.

– Ar trebui să vii într-o vizită la Pembroke, spuse ducesa. Cred că asta te-ar ajuta să îl înțelegi mai bine pe Lord Tristan. Conacul original Pembroke era un castel, cu o închisoare subterană unde oamenii erau torturați, și cu un turn unde prizonierii își așteptau soarta. După ce ne-am căsătorit, Keswick a petrecut multe ore dând cu ciocanul în zidurile turnului, încercând să îl dărâme. Însă încă e în picioare. S-a hotărât să îl lase așa, în caz că frații lui vor vrea să ia parte la distrugerea lui. Însă frații lui nu s-au mai întors acolo după ce l-au înmormântat pe unchiul lor.

– Considerați că avea, într-adevăr, de gând să îi omoare, așa cum cred ei?

- Fără îndoială. L-am auzit punând la care uciderea lor. Încerc să îmi imaginez cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru ei în turn, fără lumină, căldură sau alinare. Așteptând. Așteptând să fie uciși de cineva care avea același sânge. Ai crede că seamănă foarte mult între ei după ce au trecut prin aceeași experiență în turn. Asta i-a călit. Nu se poate nega acest fapt. Însă ceea ce s-a întâmplat după ce au părăsit turnul i-a transformat în bărbații care sunt astăzi.

Anne nu putu să nu se întrebe dacă Tristan avea nevoie de mare pentru că încă încerca să fugă de groaza veștii pe care o aflase în turn: că cineva pe care probabil îl iubise voia să îlucidă, că va trebui să se despartă de frații pe care îi iubea și că nu se mai putea încrede decât în el însuși.

Îi venea să plângă pentru băiatul care fusese când artistul pictase acel tablou. Îi venea să plângă pentru bărbatul care, începea să își dea seama, nu se va întoarce nicicând acasă, căci căminul îi fusese furat pe când era doar un băiețel, și nu mai știa cum să îl regăsească.

La ceva timp după miezul nopții, Tristan își opri calul lângă Pembroke. Luna strălucea intens. În depărtare se vedea conturul conacului construit de Sebastian pe o movilă. Încă nu îl vizitase. Se întrebă dacă acolo s-ar simți ca acasă. Se îndoia.

Căminul lui fusese întotdeauna castelul cu înfățișare amenințătoare, care își arunca atunci umbrele negre asupra lui.

Cu două zile în urmă își ancorase vasul în portul pe care îl părăsise pe când era doar un băiat înspăimântat, fugind să își salveze viața. Se întorsese de două ori la Pembroke, însă nu pe apă. Acum era un bărbat care nu se temea de nimic, însă nu acceptase ideea de a-și ancora vasul în același port din care fugise. Totuși, dăduse ordinul și urmărise de pe punte cum *Răzbnarea* aluneca ușor la locul ei. De la Marlow învățase multe dintre abilitățile care făcuseră din el un căpitan bun.

Însă nu avusese cine să îl învețe să fie lord. Nu neapărat să îl învețe, cât să îi aducă aminte. Desigur, de la tatăl lui îi rămăseseră anumite reguli de comportament. Își apăsă pe piept o mână înmănușată, în timp ce în minte îi veni o altă

amintire cu tatăl lui. Până de curând le îndepărtase pe toate. Avusese atât de puțin timp să se gândească la altceva decât la supraviețuire și răzbunare.

Să îl ierte Dumnezeu, însă chiar începuse să îi poarte pică lui Sebastian pentru că se ocupase singur de moartea unchiului lor. Lui Tristan i se refuzase acea satisfacție. Când primise vorbă de la Sebastian și se dusesse cu Rafe la Pembroke, porcul ticălos era deja rece în sicriu. Doisprezece ani de pus la cale răzbunarea îi fuseseră furații lui Tristan.

La fiecare lovitură de bici își dorise ca unchiul său să moară. În timpul fiecărei furtuni, de fiecare dată când foamea îl amețea, căci mâncarea era puțină, la fiecare absență a vântului, o dată cu fiecare leghe care îl despărțea de frații lui și îl făcea să se simtă înnebunitor de singur...

Când vârî mâna în buzunar și mângâie mânușa pe care o luase în noaptea în care se întâlnise cu Anne, își dădu seama că acela fusese motivul pentru care fusese atât de ușurat că nu dorise să se mărite cu el, motivul pentru care el nu încercase să o convingă să o facă. Îi înțelegea singurătatea. Nu dorise să recunoască asta, însă așa ea. Înțelegea sensul abstract al acesteia, durerea ei concretă. Va renunța la ea și o va uita. Își va vedea de viața lui. Nu va iubi, pentru că iubirea încătușa. Iubirea lega. Iubirea și tot ceea ce o însoțea îl îngrozeau.

Descălecă și își priponi calul de o tufă mică, apoi traversă curtea abandonată. Știa că Sebastian plănuia să distrugă acea monstruozitate, însă nu o făcuse încă. Era prea ocupat să se străduiască să își facă soția fericită. Dragostea schimba cursul vieții unui om. Era imprevizibilă ca o furtună.

Ajunse cu pași mari la turn. Pe când era mic, întotdeauna i se păruse îngrozitor de înalt. Chiar și atunci îl făcea să se simtă mic. Trase zăvorul și deschise ușa, ascultând scârțâitul hidos al balamalelor. Același sunet se auzise și în noaptea aceea când lacheul unchiului său îi dusesse în turn.

— Nu ne-am împotrivit, șopti el.

Se duseseră ca mieii încrezători. Abia după ce se treziseră încuriați în camera cea mai de sus își dăduseră seama că ceva era

în neregulă. De ce să fi fost bănuitori? Nimeni nu le făcuse vreodată rău. Erau lorzii de Pembroke, venerați și protejați de tatăl lor.

În întunericul cenușiu, Tristan zări felinarul atârnat de un perete. Scoase chibriturile din buzunar, aprinse unul, apoi felinarul. Umbrele se lățiră în jurul lui. O luă în sus pe scări. Lemnul vechi gemea. Simțea mirosul de mucegai și de aer stătut.

În cele din urmă ajunsese acolo. În încăperea aceea. Ușa grea de lemn stătea întredeschisă. În interior erau o măsuță și două scaune, unul dintre ele răsturnat. Dădu să îl îndrepte, însă atenția îi fu atrasă de gaura uriașă din cealaltă parte a camerei. Lăsă felinarul pe masă și cercetă ce mai rămăsese din zid.

Își aminti că Sebastian îi spusese că îl lovise cu barosul, că acolo își vărsase furia. Prin acea gaură căzuse unchiul său și își găsisese moartea.

– Să te ia dracu', spuse el cu asprime. Să te ia dracu'! Mi-ai furat tot ce a fost important. Nu îmi pasă de titluri și de proprietăți. Mi-ai furat frații. Mi-ai furat șansa să fiu un bărbat mulțumit să trăiască într-un singur loc, un bărbat demn de Anne până în ziua morții lui.

Zări barosul într-un colț al camerei, îl ridică și lovi cu el în piatră.

– Să te ia dracu'! Tu m-ai făcut ceea ce sunt. Nevoile mele, dorințele mele... mereu sunt pe primul loc. În jurul inimii mele e un zid la fel de gros... Lovi din nou zidul. Și de nepătruns... *Bum*. Și de puternic...

O bucată de zid se desprinsese și căzu departe, în abisul întunecat al nopții. Răsufând greu, privi la distrugerea făcută. Ar putea dărâma zidul. Fusesse suficient de puternic cât să îi țină când fuseseră mici, însă nu mai era suficient de puternic cât să îl rănească.

Se lăsă în genunchi și făcu ceea ce își dorise să facă în acea noapte îngrozitoare de demult, însă se temuse că, dacă ar fi început, nu s-ar mai fi oprit.

Plânse. Pentru băiatul care fusesse. Pentru bărbatul care era. Pentru lordul care și-ar fi dorit să fi devenit.

Și urlă, pentru că, în cele din urmă, unchiul său câștigase. Îl distrusese pe Lord Tristan Easton. Iar căpitanul Jack Stacojiul nu mai știa cum să îl regăsească.

Capitolul 26

În două ore Anne avea să fie căsătorită, însă, în timp ce stătea în fața oglinzii înalte, în rochia ei de satin cu dantelă și mărgeluțe, nu simțea nici o emoție. Îl plăcea pe Chetwyn. Chiar îl plăcea. Căsnicia cu el va fi una cuviincioasă. Ea va fi cuviincioasă. Își potrivea vâlul care cădea dintr-o cunună de flori de portocal, și și-ar fi dorit să fi ales alt soi de flori, căci portocalele îi aminteau întotdeauna de Tristan. Și nu dorea să se gândească la el în acea zi. Nu dorea să se mai gândească la el niciodată.

Își înfășura după deget fâșia de piele cu care el își lega părul cândva, cu care i-l legase și ei. Ar fi trebuit să o arunce, însă știa că o va pune înapoi în cutia ei cu bijuterii înainte să plece spre biserică.

– Arătați încântător, milady, spuse Martha. Lord Chetwyn e un bărbat atât de norocos.

– Eu sunt cea norocoasă. Se cădea să spună acele cuvinte, atunci de ce își simțea ochii arzând? Cred că o să fii fericită în gospodăria lui Chetwyn.

– Păi...

Anne se întoarse și își văzu servitoarea cu fruntea atât de încrețită, încât se miră că nu o auzea țipând de durere.

– Ce e?

Martha oftă adânc.

– Aveam de gând să vă spun după nuntă...

– Ce să îmi spui?

Zâmbi larg.

– Domnul Peterson m-a cerut de soție și am acceptat.

Anne îi luă mâinile Marthei în ale sale.

– O, e minunat. Felicitări! Însă tot nu înțeleg de ce asta te face să te înspăimânti de gospodăria lui Chetwyn.

– O, nu mă înspăimântă casa dumnealui, ci faptul că trebuie să vă spun că nu vin. O să plec din serviciul dumneavoastră.

Anne îi dădu drumul Marthei și pufni.

– Țsta ar fi un lucru prostesc. Vor trece ani până se vor întoarce...

– Nu, s-a întors azi-noapte. Mi-a spus că i-a fost prea dor de mine și l-a făcut pe căpitan să întorcă vasul.

Anne simți cum inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Sunt în port?

Martha dădu din cap.

– Da, domnișoară.

Privirea lui Anne se opri asupra ferestrei. Pentru numele lui Dumnezeu, ce aștepta? Să îl vadă pe Tristan cățărându-se în dormitorul ei?

– Însă pleacă iar în după-amiaza asta, continuă Martha. Doar că fără domnul Peterson. A renunțat la mare. O să lucreze într-un birou naval sau așa ceva. A strâns ceva bani, așa că putem să ne cumpărăm o casă. Nu mai trebuie să lucrez.

– O, Martha, sunt foarte fericită pentru tine.

– Și eu sunt fericită pentru mine. Zâmbetul ei deveni și mai larg. N-am crezut niciodată că voi cunoaște dragostea. Este un om bun.

– Nu am nici o îndoială în privința asta.

Se auzi un ciocănit scurt la ușă. Martha se grăbi să o deschidă. Rigid și vizibil nemulțumit, Jameson stătea lângă Chetwyn.

– Martha, lasă-ne, porunci fratele ei.

Martha îi aruncă o privire rapidă lui Anne, apoi ieși în grabă pe coridor.

– Chetwyn dorește să îți vorbească înainte de ceremonie. E un gest foarte neobișnuit, dar i-am dat permisiunea. Însă această ușă va rămâne deschi...

Chetwyn intră în dormitor și îi trânti fratelui ei ușa în nas. Anne își duse mâna la gură să își înăbușe râsul. Își putea imagina expresia uimită a lui Jameson. Nu îl văzuse niciodată pe Chetwyn atât de autoritar. Era puțin neliniștitor să își dea seama că îi plăcea să îl vadă astfel.

Se duse cu pași mari spre cămin, ridică brațul și se sprijini de poliță, apoi privi în vatra goală.

– Acum îmi doresc să mă fi oprit întâi în biroul tatălui tău să beau ceva.

– Am niște coniac.

El privi peste umăr către ea și zâmbi larg.

– Chiar ai?

– Da, vrei?

El scutură din cap.

– Nu, mai bine nu. Anne, trebuie să știi că o să mă port frumos cu tine.

– Nu m-am îndoit vreodată de asta.

– Nu îți va lipsi niciodată nimic. Sunt convins și cred din toată inima că îți pot oferi o viață mulțumitoare. Însă îndrăznesc să spun că meriți mai mult.

– Nu înțeleg.

– Cred că Lord Tristan e un ticălos, continuă el. Însă chiar și așa, am văzut felul în care te privește și, mai mult, am văzut felul în care îl privești tu.

– Și cum anume ne privim? îndrăzni ea să întrebe.

– Ca și când ați fi singurii doi oameni care există pe lume. Se întoarse complet spre ea. Anne, mă iubești?

Se temea să-i răspundă. Nu dorea să îl rănească, însă nu putea începe cu o minciună.

– Nici eu nu te iubesc, spuse el, ca și când ea ar fi răspuns. Te-am cerut de soție din pricina scrisorii lui Walter. Am ajuns la concluzia nefericită, într-un moment foarte nepotrivit, că nu e un motiv suficient de puternic pe care să bazezi o căsnicie.

– Scrisoarea lui Walter?

Vârî mâna într-un buzunar din interiorul hainei și scoase o bucată de hârtie îngălbenită și mototolită.

– Era bolnav când a scris-o. Cred că știa că va muri. Mi-a cerut să am grijă de fericirea ta, iar eu m-am gândit că cel mai bine aș face asta dacă te-aș lua de soție. M-am gândit că îi datoram măcar atât. Eu l-am împins să se înroleze într-un regiment, să își croiască propriul drum. Sîpetele noastre nu sunt tocmai pline, și n-am vrut să îi dau o alocație. Apoi Anglia a declarat război Rusiei

și i-am spus să își vândă postul. Căsătoria cu tine ar fi adus zestrea, iar el putea să se descurce cu asta. Însă nu a vrut să fie considerat un laș. E vina mea că a murit.

– Nu, Chetwyn. Cu sufletul alături de el, ea se apropie și își puse o mână pe obrazul lui. Încă nu își pusese mânușile și era mulțumită că îi putea oferi o atingere caldă și alinătoare. Mereu i-a plăcut să facă pe soldatul când era puști. Știi asta. Nimic din ce ai fi spus nu l-ar fi împiedicat să plece. Deja era hotărât. Nu te poți învinui. Cu toții trebuie să facem alegeri și să trăim cu ele.

– Asta facem și noi, Anne? Alegeri cu care trebuie să trăim?

– Te retragi? întrebă ea, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, fără să fie prea sigură ce răspuns își dorea de la el.

– Să știi că l-am bătut.

– Pe cine? Pe Walter?

– Nu. Pe Lord Tristan.

Simți cum i se strânse stomacul și făcu un pas în spate.

– În noaptea în care a venit la club, explică Chetwyn. După ce ne-a spus că a încercat să te seducă, însă nu s-a întâmplat nimic între voi. L-am dus afară și l-am luat la pumni. Destul de rău. N-a ridicat nici măcar un deget.

– Nu, n-ar fi făcut-o.

– Am crezut că e un bătăuș mai bun, că ne-ar fi ținut piept.

– Cu siguranță ar fi putut, dacă ar fi ales să facă asta. L-am văzut cum i-a bătut pe derbedeii angajați de fratele meu cel idiot, ca și când ar fi fost floare la ureche.

– Atunci de ce nu s-a împotrivit?

– Bănuiesc că a crezut că merita bătaia. Sau poate nu a vrut să îi rănească pe cei dragi mie. Probabil ultima presupunere, spuse ea după ce se gândi mai bine.

– Anne, îl iubești?

Scutură din cap, cu ochii înlăcrimați.

– Nu contează. Căminul lui e marea... ce soi de viață ar fi asta pentru o doamnă?

– Dacă implică dragoste, cred că ar fi o viață minunată.

– O, Chetwyn.

Oftă, iar el o cuprinse în brațe. Mirosea a mirodenii, însă ea tânjea după parfumul de portocale.

– Am jurat că îi voi onora dorința lui Walter și te voi face fericită, însă nu cred că fericirea ta e lângă mine.

– Servitoarea mea mi-a spus că el azi pleacă în larg.

– Atunci, cred că ar trebui să mergi și să îi spui ce simți înainte să plece. Dacă vrei să te duci, trăsura mea e pe alee.

– Tatăl și frații mei mă urmăresc cu ochi de vultur.

– O să-i ademenesc în bucătărie să bem în cinstea fericirii mele.

Ea se lăsă pe spate și îi studie trăsăturile puternice și își spuse că era foarte posibil ca într-o bună zi chiar să fi ajuns să îl iubească.

– Sper că într-o zi vei găsi o femeie care să te merite.

– Între timp, draga mea Anne, hai să nu mai lăsăm fantoma lui Walter să ne bântuie, da?

Ea râse și își șterse lacrimile de pe obraji.

– Neapărat.

Tristan citi cuvintele pentru a treia și ultima oară. Nu fusese niciodată un bărbat nehotărât și nu avea să fie nici acum. Știa ce-și dorea și, cu toate că nu era prea sigur că va și obține asta, știa că va regreta pentru tot restul vieții lui dacă nici măcar nu încerca.

Oftând adânc, el înmuie penița în călimară și își mângăli numele pe rândul potrivit. Apoi lăsă pana pe birou și se îndreptă spre ușă.

– Gata, doar atât? întrebă Jenkins.

Tristan se opri în ușă și privi peste umăr.

– Trebuie să ajung la biserică.

– Noroc, căpitane.

Avea nevoie de mult mai mult decât noroc. Tristan ieși în grabă pe ușă și urcă scările pe punte. Planul său fusese să plece cât putea de repede de pe vas, însă mai avea nevoie de un moment. Doar de unul.

Se duse la balustradă, își strânse mâinile pe lemnul familiar care se tocise cu anii...

– Tristan! Tristan!

Își îndreptă brusc atenția spre docuri și o văzu pe Anne îmbrăcată în alb, cu voalul și fustele umflate în urma ei, alergând, făcându-și loc și încercând să îi ocolească pe muncitori. Inima i se strânse, amenințând să se oprească. Ce naiba căuta acolo?

– Anne!

– Tristan!

Începu să își agite frenetic brațul, ca și când el n-ar fi văzut-o. Însă nici măcar o ceață groasă nu l-ar fi putut împiedica să o vadă. Și cu siguranță nimic nu-l va împiedica să stea departe de ea. Sări peste balustradă și alergă pe pasarelă. Ajunse la docuri și o luă în brațe.

– Anne.

La naiba, era atât de bine să o strângă iar în brațe, ca și când, într-un final, s-ar fi întors acasă.

– Vin cu tine, spuse ea, agățându-se de el. Nu îmi pasă că nu se cade. Nu îmi pasă că îmi voi pierde reputația sau că nici un alt domn nu mă va dori după ce o să te sature de mine...

El se lăsă pe spate și își apăsă degetul mare peste buzele ei, ca s-o împiedice să mai rostească alte prostii.

– De ce Dumnezeu m-aș sătura vreodată de tine?

– Pentru că nu sunt o doamnă cum se cuvine. Pentru că m-am culcat cu tine fără să fi fost căsătoriți. Știu că asta mă face genul de femeie pe care bărbații nu o doresc pentru totdeauna. Însă nu îmi pasă. Nu îmi pasă dacă nu te însori niciodată cu mine. Nu îmi pasă dacă trăiesc în păcat, iar familia mea refuză să mă recunoască. O să călătoresc prin lume cu tine. O să înot în heleșteie și...

– Nu știi să înoți.

– O să învăț. Te rog. Ia-mă cu tine în capătul celălalt al lumii.

– Draga mea, nu pot.

El văzu suferința umplându-i ochii și îi veni să-și tragă un pumn pentru cuvintele pe care le rostise și pentru cele pe care nu le rostise încă.

– Anne, mi-am vândut vasul.

Ea clipi, vădit uimită de cuvintele lui.

– De ce ai face asta?

– Ca să nu ai vreo îndoială că nu am de gând să mă dedic vieții pe uscat. Mă pregăteam să vin la biserică și să te fac de răs în fața întregii Londre. Aveam de gând să ajung în fața altarului, să îngenunchez și să îți cer să îmi fi soție înainte să apuci să schimbi jurămintele cu Chetwyn.

Ea afișă un zâmbet larg.

– Chiar așa?

– Anne, te iubesc atât de al naibii de mult că mă înspăimântă. Însă o viață fără tine mă înspăimântă și mai mult. Nu am nevoie de mare. Am nevoie doar de tine. O să găsim o casă frumoasă aici în Londra, și una la țară, și o să fiu un gentleman cu care să te mândrești.

Ochii ei erau plini de lacrimi.

– O, dragul meu, sunt mândră de tine. Și ești un gentleman și un om bun în ciuda greutăților prin care ai trecut. Te iubesc, Tristan. Nu am vrut. Nu am crezut că voi dori vreodată să iubesc din nou, căci exista o posibilitate prea mare să fiu rănită, însă există o posibilitate la fel de mare să fiu fericită. Cu tine sunt fericită. Cu Chetwyn aș fi doar mulțumită. Nu îmi pasă dacă locuim la Londra, sau la țară, sau într-o căsuță lângă mare. Vreau doar să fiu în brațele tale.

– Iubita mea, acolo vei fi mereu.

Capitolul 27

Chetwyn stătea lângă sacristie. Îi spusese lui Anne că îi va mai ține pe oaspeți să aștepte încă vreo cincisprezece minute, înainte să anunțe că nu va mai avea loc nunta. Asta ca măsură de siguranță pentru eventualitatea puțin probabilă că Lord Tristan îi frângea inima, iar ea încă mai dorea să se căsătorească cu Chetwyn.

– Nu-mi vine să cred că ai trimis-o la el, mârâi Jameson.

Stătea lângă Chetwyn, în timp ce tatăl ei stătea la fereastră, la rândul său foarte nemulțumit din cauza lui Chetwyn.

– Îl iubește, și știi foarte bine asta. Aș zice că îl iubește mai mult decât l-a iubit pe Walter.

- Nu e un lord cum se cuvine.

- Cred că, dacă ar mai trăi încă, tatăl lui te-ar contrazice.

Jameson pufni.

Chetwyn auzi agitația din fața bisericii și se îndreptă spre uși. Anne dădu buzna înăuntru alături de Lord Tristan. În spatele lor se aflau ducele și ducesa de Keswick și Lord Rafe Easton. Trase adânc aer în piept și se duse să îi întâmpine.

- Deci, se pare că voi anunța că nu va avea loc nici o nuntă în dimineața asta.

- Nu neapărat, spuse Lord Tristan. Deja am obținut o licență specială.

Chetwyn încercă din răspuseri să nu pară luat prin surprindere. Știa că asta nu era ceva ce putea fi rezolvat într-o zi, deci se părea că Lord Tristan plănuise deja să se însoare cu Anne.

- Ticălos obraznic. Și dacă spunea nu?

- Însă n-am făcut-o, răspunse Anne. Se întinse și îl sărută pe obraz. Mulțumesc, Chetwyn.

El își spuse că niciodată nu fusese mai frumoasă. Ochii ei erau plini de o bucurie care, credea el, n-ar mai fi fost acolo dacă se căsătorea cu el.

- Cu mare plăcere.

Apoi Lord Tristan se întoarse spre tatăl lui Anne, Lord Blackwood.

- Domnule, știu că să mă aveți în familie este probabil ultimul lucru pe care vi l-ați fi putut dori vreodată, însă o prețuiesc din toată inima pe Anne. Niciodată nu îi va lipsi nimic din ce voi putea eu să îi ofer. Însă nu îi pot da eu binecuvântarea. Asta trebuie să vină de la Domnia Voastră. Și sper că i-o veți oferi.

Lord Blackwood se apropie de fiica sa.

- Anne, ești sigură?

- Tată, îl iubesc. Cu sau fără binecuvântarea ta, am de gând să îmi petrec restul vieții alături de el. Ar fi mai ușor cu binecuvântarea ta.

- Atunci, cu voia lui Dumnezeu, ți-o dau.

Anne își îmbrățișă tatăl cu lacrimi în ochi.

- Mulțumesc.

- Lord Jameson... începu Tristan.

- Nu îmi dau binecuvântarea.

- Nu sunt atât de prost încât să o cer, însă mă gândesc că dacă e și Lady Hermione aici...

- Este.

- Poate te asiguri că nu stârnește vreun scandal.

Jameson își îndreptă umerii.

- O fac pentru Anne. Nu pentru tine.

Chetwyn se întrebă dacă Jameson își dădea seama că o făcea și pentru el însuși.

- Chetwyn, mă întrebam dacă ai vrea să stai lângă mine, spuse Lord Tristan.

Chetwyn n-ar fi fost mai surprins nici dacă i-ai fi cerut *lui* mâna.

- Însă sunt sigur că fratele tău...

- Dacă ai onora rugămintea asta, cred că ar ajuta mult să mai indulcească lucrurile pentru Anne, și să mai ștergă scandalul pe care l-am stârnit. Și mai am încă o rugămintă.

În timp ce asculta, Chetwyn nu se putu stăpâni să nu își spună că Walter zâmbea aprobator de acolo de sus.

Lui Lady Hermione cu greu îi venea să creadă că Lord Tristan stătea lângă altar, chiar în spatele lui Lord Chetwyn. Se întrebă ce se întâmplase. Însă nu conta. Ceea ce conta era că Lord Tristan se întorsese și, fără îndoială, avea să participe la petrecere. Atunci va putea să îi ceară iertare și să încerce să îl convingă că locul lui era lângă ea.

Îi fusese greu să vină acolo în acea zi, să îndure privirile lungi și bănuitoare, însă voia să vadă cu ochii ei că Lady Anne se căsătorea, să îl vadă pe dușmanul ei de moarte înlăturat definitiv. Sigur, Lord Tristan stătea lângă Lord Chetwyn ca să dovedească faptul că se bucura că doamna nu mai era disponibilă pentru el. Căci și ea mințise, spunând că avusese relații intime cu el, când tot ce făcuse fusese să se plimbe cu vasul lui.

Poate că mai târziu în acea după-amiază Lord Tristan o va duce pe Hermione la bordul vasului său. Ar putea să se plimbe prin toată lumea, chiar dacă ei i se făcea rău chiar și doar într-o barcă. Un vas era diferit. Vasul lui era diferit. Poate chiar

se vor săruta. Nu era drept că el nu încercase niciodată să îi fure un sărut.

Fu trezită din visare de Lord Jameson, care se strecură pe bancă lângă ea. Muzica de orgă se înalță până la grinzi și toți se ridicară când Lady Anne se îndreptă spre altar, la brațul tatălui ei. Când se apropie de altar, Lord Tristan păși din spatele lui Lord Chetwyn și se așeză lângă ea.

– Nu, murmură ea și dădu să treacă de Lord Jameson.

– Lasă-mi sora să se bucure de moment.

Îl privi pe Lord Jameson. În ochii lui se citea mila... nu, tristețea. Pentru ea. Îi venea să plângă. Lord Tristan va rămâne pentru totdeauna de neatins dacă nu oprea asta. Însă atunci își dădu seama că așa fusese mereu. Ea fusese pur și simplu prea prostuță să recunoască.

Iar când toți se așezară, Lady Hermione se lăsă la rândul ei pe banchetă. Lord Jameson se aplecă lângă ea și șopti:

– La petrecerea din casa tatălui meu o să se danseze. Poate îmi faci onoarea primului dans.

Atunci ea îl privi, îl privi cu adevărat. Oare nu îi spusese Lord Tristan că Lord Jameson era pentru ea? Oare nu el licitase pentru ea la acel bal îngrozitor de caritate, atunci când nimeni altcineva nu o făcuse?

Ca răspuns la întrebarea lui, pur și simplu își trecu mâna peste a lui. El îi zâmbi ușor, apoi își îndreptă atenția către ceremonie.

Ceva în ea se schimbă și îl văzu în cu totul altă lumină. Era mult mai chipeș decât Lord Tristan. Mult mai cizelat. Și într-o zi avea să devină conte. Lord Tristan, ei bine, avea să rămână mereu al doilea născut. Și își mai dădu seama de ceva. Lord Jameson fusese întotdeauna lângă ea. Cum de putuse să îl treacă atât de ușor cu vederea? Ce prostuță fusese.

Anne privi cum Tristan păși pe lângă Chetwyn să vină lângă ea. Favoarea pe care i-o ceruse lui Chetwyn fusese să stea acesta în locul mirelui până când ajungea Anne la altar. Se temea că dacă el își ocupa locul de la bun început, atunci bănuielile și bârfele ar fi putut stârni un haos care i-ar fi stricat intrarea lui Anne.

Judecând după felul în care toți pufneau uluiți, după murmure și șoapte, ea își dădea seama că el avusese dreptate. Își imagina că cele mai puternice veneau dinspre Lady Hermione, însă acum Jameson era cu ea și avea s-o împiedice să strice momentul, chiar dacă asta însemna să care el lipitoarea afară din biserică.

Apoi Anne nu se mai gândi nici la Lady Hermione, nici la oamenii de pe bănci. Toată atenția ei se îndreptă spre bărbatul puternic și frumos care stătea în fața ei. Nu-și dădea seama ce fusese în capul ei când crezuse că s-ar putea căsători cu altul, că ar fi fost mulțumită să știe că el naviga prin lume fără ea alături de el.

Îl iubea atât de mult, în ciuda faptului că sufletul lui era profund rănit. Ai fi putut spune că nici unul din ei nu mai era intact, însă, cumva, crăpăturile și fisurile făceau ca ei să se potrivească perfect.

El privi atât de adânc în ochii ei, încât ea se simți ca și când i-ar fi atins însăși esența. În felul lui necuviincios reușise să facă totul cum se cuvenea. Îi ceruse tatălui ei binecuvântarea. Îl inclusese și pe Chetwyn, pentru ca acesta să nu se simtă complet dat la o parte.

În timp ce în jurul ei răsunau cuvinte despre dragoste și devotament, ea îi aruncă o privire lui Chetwyn. El zâmbi și îi făcu cu ochiul. Spera să-și găsească pe cineva demn de el. Era fericită că nu îi purta pică pentru faptul că nu fusese ea acea persoană. Era atât de remarcabil de bun. Avea să-i fie mereu recunoscătoare. Iar când schimbă jurămintele cu Tristan, știu că Chetwyn avusese dreptate: o apucase, într-adevăr, pe calea unei vieți minunate.

Cu luna transformând apa în argint, Anne stătea pe puntea vasului *Răzbunarea* cu brațele lui Tristan strânse în jurul ei. Era cel mai potrivit loc unde să își petreacă prima noapte ca soț și soție. El îl plătise pe Jenkins să îi ducă în Yorkshire. Aveau de gând să stea pe vechea moșie de la Pembroke, în noua reședință a fratelui său, în timp ce își căutau o casă a lor. Nu mai fusese niciodată atât de fericită. El își apăsă buzele pe gâtul ei.

— Te-ai săturat de mare, dragostea mea?

Ea se sprijini de el.

- Chiar o să poți sta departe de ea?

- E un pic cam târziu să mă întrebi asta acum.

- Tristan, vorbesc serios.

- Am crezut că ceea ce iubeam erau călătoria, explorarea, aventura. Însă mi-am dat seama că, de fapt, eram pierdut. Am crezut că marea era căminul meu, însă în final am știut că, de fapt, căminul meu e cu tine.

Ea se întoarce cu fața spre el, în brațele lui, și îi cuprinse chipul în palme.

- Sunt cuvinte poetice, Tristan, dar nu un răspuns.

- Poate că, din când în când, voi avea nevoie de mare, însă nu la capătul celălalt al lumii. Poate vom avea un vas mai mic. Poate vom naviga în Anglia. Să mergem la picnic pe vreo insulă. Mă pot mulțumi și doar cu o bucată de mare, atâta timp cât te am pe tine.

- Mereu mă vei avea pe mine.

Se ridică pe vârfuri și își apăsă trupul de al lui, apoi îl sărută. Îi venea greu să creadă că se gândise că n-ar fi putut îndura singurătatea dacă se căsătorea cu el. Doar puțin timp cu el era de preferat decât deloc. Mereu avea să-l privească pe Chetwyn cu tandrețe pentru felul în care o obligase să recunoască asta. Walter o învățase că viața era scurtă, că puteai să o pierzi în orice clipă. Chetwyn îi arătase că nu era suficient să fii mulțumit. Tristan îi dezvăluise că dragostea se baza pe alegeri, sacrificii și pasiune. O pasiune care nu se limita la dormitor.

Îl iubise pe Walter. Chiar îl iubise. Însă ceea ce simțea pentru Tristan trecea dincolo de tot ce încercase vreodată.

În timp ce gura lui se mișca cu pricepere peste a ei, auzi geamătul îndepărtat al unei balene. Nu mai părea la fel de singuratic ca înainte. Poate pentru că acum inima și sufletul ei erau pline până la refuz cu dragoste pentru acest bărbat care o ținea ca și când ar fi fost ancora lui.

O luă în brațe, iar ea își lăsă capul pe umărul lui. Curioșii veniseră la recepția pe care o dăduse tatăl ei după ceremonia de căsătorie. Cu toate că se simțea în aer o oarecare tensiune – nu era

sigură că frații ei îl vor accepta vreodată în întregime pe Tristan –, ea fusese prea fericită ca să se gândească prea mult la asta.

Ducele de Keswick fusese cel care ridicase paharul în cinstea lor.

– Pentru fratele meu și pentru doamna fermecătoare care l-a adus acasă.

Părușeră cuvinte cât se poate de simple, însă ea bănuia că aveau un sens ascuns. Tristan se întorsese acasă cu doi ani în urmă, însă știa și ea că încă mai rătăcea. Amândoi își pierduseră ancorele și plutiseră fără țintă.

Însă acum viața ei avea din nou un scop, era din nou pe calea cea bună. Și ea era acasă.

Odată încuiați în cabină, își scoaseră pe îndelete hainele, clădind nerăbdarea pentru momentul în care aveau să fie iarăși împreună după un timp care părușe o eternitate. El avea cicatrici noi: una mică deasupra sprâncenei stângi, una foarte mică pe bărbie. Daruri de la frații ei, fără îndoială. Ea atinșe cu blândețe vânătăile de pe coaste, care abia se mai vedeau.

– Nu ar fi trebuit să îi lași să te bată, spuse ea.

– M-am gândit că nu ți-ar plăcea dacă i-aș fi făcut praf. În plus, am meritat-o. Îi cuprinșe fața. Anne, te-am rănit. Nu te voi mai răni niciodată.

Gura lui o acoperi pe a ei, iar ea își spuse că va avea parte de acest gust, de acea căldură, de acea pasiune, pentru tot restul vieții ei. Oricând dorea ea. El va fi acolo. Și totuși, chiar dacă știa că nu va avea parte de nopți singuratice, fără el, era lăcomă să se bucure de noaptea aceea.

Ea fu cea care adânci sărutul. Care mângâie. Care îi conduse pe amândoi la pat. Când îi simți greutatea deasupra ei, se ghemui lângă el, ținându-l lângă ea. Fericită. Atât de fericită. Chiar se gândise că putea să își petreacă restul vieții fără asta, fără el?

„Ce găsculiță.“

– Hmm? murmură el, în timp ce își trecea limba peste lobul urechii ei.

Ea nu-și dăduse seama că rostise cuvintele cu voce tare.

– Mă gândeam ce găsculiță am fost să cred că m-aș putea mulțumi cu alt bărbat decât cu tine.

El se ridică și privi în ochii ei, iar ea își aminti de acea primă noapte. Ochii săi albaștri, ca de cristal, aveau în ei o tandrețe care atunci le lipsise. O, dar încă aveau acea scânteie infernală, iar aceea va rămâne mereu. Știa că nu dispăruse de când era copil – era ceva din el pe care unchiul său nu reușise să-l distrugă, ceva pe care loviturile de bici nu-l șterseseră, ceva pe care societatea nu-l îmblânzise. Ea și-ar fi dorit ca el să nu fi suferit nimic din greutățile care îi marcaseră viața, însă mai știa și că acestea îl aduseseră în calea ei. Pe acest bărbat remarcabil, pe care îl iubea atât de mult.

– Îmi pare bine că ți-a venit mintea la cap, spuse el.

– Mie? Să îmi vină *mie* mintea la cap? Râse. Ți-ai vândut vasul.

– Îmi pare bine că și mie mi-a venit mintea la cap. Dumnezeuule, Anne, cât te iubesc. Dacă nu te-ai fi căsătorit cu mine, m-ar fi așteptat o viață tristă și singuratică.

– Cum să refuz să mă căsătoresc cu tine când te iubesc cu atâta disperare? Iubesc tot ceea ce ești, căpitanul de vas și lordul. Sunt atât de strâns legați. Poate tu crezi că sunt două aspecte diferite ale tale, însă nu sunt. Chiar și atunci când te știam doar drept căpitan, mereu m-am gândit că felul în care te purtai avea ceva nobil. Iar când am descoperit că erai lord, încă îl vedeam pe căpitanul curajos și poruncitor. Și întotdeauna ai fost un depravat.

– Depravat în sensul bun?

Zâmbetul ei deveni și mai larg.

– Într-un sens foarte bun. Dragostea mea, vreau să fii depravat acum.

– Doar dacă mi te alături în depravare.

Și o făcu. Din toată inima. Atingând, mângâind, gustând.

Se explorară ca și când aceea ar fi fost prima lor împreunare, ca și când debarcaseră pe o insulă încă netrecută pe hartă și își croiau drum cu grijă în adâncul ei.

Când își uniră trupurile, ei îi veni să strige de cât de minunat era. Era al ei, absolut, complet. Iar ea era a lui.

Când plăcerea o străbătu, ea chiar strigă – numele lui – și își auzi propriul nume rostit printre dinții încheștați. Vocile lor se uniră, deveniră una, la fel ca trupurile lor. El se rostogoli pe o parte și o strânse lângă el.

– Anne, nu mai sunt pierdut, spuse el încet. După paisprezece ani de rătăcire, am găsit, în sfârșit, adăpost. Tu ești portul meu cel mai sigur.

– Și tu al meu, dragostea mea.

Nu își făcea iluzii că viața lor va fi lipsită de furtuni, însă avea să treacă prin ele, căci se vor avea întotdeauna unul pe altul. Întotdeauna.

Epilog

În largul coastei Yorkshire
Câțiva ani mai târziu

– Mami, privește! Conduc singură *Prințesa!*

Anne ridică privirea de la fetița ei de doi ani pe care o ținea în brațe la cea de șase care stătea la cârmă, cu tatăl ei așezat protector în spatele ei, cu picioarele încordate și mâinile pe ale ei. Iahtul masiv, cu pânzele umflate de vânt, tăia cu ușurință valurile. Cel puțin o dată pe săptămână, Tristan își scotea familia în larg.

– Văd și eu asta, draga mea. Faci o treabă minunată.

– Când mă fac mare, o să fiu căpitan de vas.

– Nu am nici o îndoială.

Tristan râse, apoi îi făcu un semn lui Șoarec – care în ultima vreme prefera să fie strigat Martin – să vegheze asupra celei mai mari dintre fiicele sale. Traversă puntea și își luă în brațe fetița de patru ani de unde stătea și se juca cu cuburile de lemn pe care el le cioplise pentru ea.

– Tu conduci vasul următor, prințesă.

– Tati! Eu sunt prințesa, strigă fiica cea mai mare.

– Toate sunteți prințese, o asigură el, apoi se lăsă pe un scaun lângă Anne. Se aplecă spre ea și îi șopti: Tu ești preferata mea.

– Să nu cumva să audă și ele asta, spuse ea, râzând ușor. Altfel vei avea de curmat o revoltă.

Cumpăraseră o casă minunată lângă mare. În fiecare noapte adormeau în sunetul valurilor care se izbeau de țărm. La început, după ce cumpărase iahtul, îl scotea de obicei toată ziua pe mare. Însă, după câțiva ani, călătoriile lui solitare se împuținaseră. Proiecta iahturi de lux. Domnul Peterson supraveghea meșterii angajați să le construiască. Și le vindeau pe sume uriașe. *Prințesa* fusese prima. Sub punte erau cabine confortabile, care rivalizau cu multe case.

O dată sau de două ori pe an mergeau în porturi îndepărtate. Cele trei fice ale lor vedeau mici părți de lume și nu se temeau de nimic. Ea bănuia că într-o zi aveau să reprezinte o adevărată provocare pentru orice tânăr care ar fi dorit să le curteze.

Desigur, oricare astfel de tânăr trebuia mai întâi să fie suficient de curajos încât să îl înfrunte pe tatăl lor. Care era mult mai rău decât frații ei când venea vorba să își apere prințesele.

- Ce-ar fi să lăsăm fetele cu bonele și să mergem jos? sugeră el.

- Chiar ai de gând să îți lași fiica la cârmă?

- Șoarec o va ghida. Nu o să lase să li se întâmple nimic.

- E aproape ca un frate mai mare pentru ele, nu?

Tristan îl angajase să aibă grijă de barcă, să o mențină în bună stare de funcționare. Locuia într-o căsuță construită lângă a lor. Pentru un copil care fusese considerat inutil, ducea o viață frumoasă. Acum, ca tânăr, fermeca doamnele. Un talent pe care Anne știa că îl deprinsese de la Tristan.

Ea le făcu semn bonelor și, când cele două mai mici fură lăsate în siguranță în grija lor, ea se ridică și se duse cu Tristan la balustradă.

- Marea nu te mai cheamă la fel de mult, nu? întrebă ea.

- Nu. Câte o oră din când în când îmi e de ajuns.

- Ți lipsește vreodată viața plină de aventuri pe care ai dus-o?

El o întoarse în brațele lui, iar ea privi în ochii albaștri pe care îi iubea de atâta timp.

- Tu ești toată aventura de care am nevoie, îi spuse el, apoi își coborî gura și o sărută cu nesaț, purtând-o pe valurile iubirii lui.